

Одного разу кам'яний бог закохався
у просту смертну.

Опівнічна Блакить

Л. ДЖ. ШЕН

Л.Дж. Шен

Індиго

Переклад на українську мову здійснив телеграм канал «ukrainian lovely book»
(<https://t.me/ukrainianlovelybook>)

**Даний переклад створений для ознайомлення та не має ніякого права
використовуватися в комерційних цілях. Всі права належать автору.**

Якщо Ви бажаєте десь поширити даний переклад в медіа, будь ласка,
вказуйте наш телеграм канал, як автора перекладу.

Приємного читання!

Як твоя душа відчувається сьогодні?

У мене є таємниця. Вона дуже проста: лише серце знає правду. Найважливіші речі неможливо побачити очима.

Антуан де Сент-Екзюпері, "Маленький принц"

Присвячується Аманді Садерленд і Лін Таель Коен

Пролог

Черговий скандал за участю Алекса Вінслоу: арешт за водіння в нетверезому вигляді та за зберігання наркотиків

Бет Стівенсон, The Daily Gossip

У вівторок вночі британський співак Алекс Вінслоу був укотре затриманий за водіння автомобіля в стані алкогольного сп'яніння, а також за зберігання наркотиків. Двадцятисемирічного артиста звільнили з каліфорнійської поліцейської дільниці в Лост Хілл після ночі ув'язнення, протягом якої, як повідомляє джерело, Алекс розгойдувався на прутах решітки камери. Після чого написав на стіні слова своєї пісні "Дикий рай" синім маркером "Шарпі", який йому дала зачарована співаком службовець дільниці (ним же він залишив автограф на її грудях).

Спійманий із трьома грамами наркотичних речовин у бардачку свого небесно-блакитного вінтажного "Кадилака", Вінслоу, який здобув славу серцеїда, також звинувачується у спробі за допомогою брудних сексуальних натяків уникнути покарання, коли кількома годинами раніше його зупинили на Тихоокеанському шосе. У руках він тримав майже порожню пляшку з-під віскі.

Судячи з усього, дванадцятиразовий володар "Греммі" нагородив посмішкою на мільйон доларів сорокатрирічну жінку-офіцера, яка зупинила його, за сумісництвом матір трьох дітей, і сказав:

- Ти реально хочеш закувати мене в браслети, крихітко? А я-то думав, що сьогодні моя черга вдягнути на кого-небудь наручники.

Вісім тижнів тому виконавця пісні "Людина зустрічається з Місяцем" уже було заарештовано - тоді він побив Стівена Делтона, власника сайту "Просто Стівен", і вкрав статуетку "Греммі". Вінслоу вискочив на сцену під час подячної промови, коли британський співак Вільям Бушелл отримував нагороду в номінації "Найкращий альбом". Алекс вирвав приз із рук колеги по цеху, закурив сигарету і вибухнув довгою тирадою:

"Ну що, весело вам? Підніміть руки ті, хто справді голосував за цього придурка, не отримавши хабара у вигляді безоплатної дочки. Давайте. Ну ж бо. Подрочиш і мені, Бушелл? Весь альбом схожий на музику з "Макдональдса". Без образ, "Макдональдс", а не Бушелл. Жодного цікавого треку за весь альбом! Правду кажучи, якби муза творчості зустрілася з цим хлопцем у темному провулку, вона б втекла з криками про допомогу. Ось це я забираю додому. Не дуже-то приємно, коли хтось забирає те, що по праву

належить тобі, так, приятелю? Поплач у долоньки. Таке життя, і цей урок дав мені ти".

Близькі друзі Бушелл і Вінслоу, які колись ділили одну кімнатку в Лондоні, перестали спілкуватися два роки тому через модель і світську левицю Феллон Ленкфорд. Відтепер вони закляті вороги. Ворожнечу британців безперервно обговорюють у пресі. Подейкують, що останній альбом Вінслоу "Відсмокчи", який недовго посідав лише дев'яту сходинку Billboard, а потім і зовсім залишив чарт, став найгіршим у кар'єрі музиканта, довівши тим самим його творця до алкоголізму і наркозалежності.

Незабаром після арешту Вінслоу "Просто Стівен" опублікував статтю "Алекс Вінслоу: кінець епохи". Вважають, що містер Делтон подав до суду на Вінслоу. Він запитав музиканта про нового коханого Феллон Ленкфорд, Вілла Бушелла, і співак вдарив Стівена по обличчю.

За кілька годин після звільнення з-під варти агентка Вінслоу Дженна Холден, яка давно працює із зіркою, принесла вибачення від його імені:

"Алекс Вінслоу глибоко шкодує про вчинки, які він зробив. Він хотів би попросити вибачення в офіцера, яка його заарештувала, її чоловіка і дітей, а також у місцевої церкви, в якій жінка працює волонтером. Вінслоу визнає свою неконтрольовану поведінку і вважає, що так більше не може тривати. Алекс Вінслоу прийняв рішення відправитися в реабілітаційний центр у штат Невада заради тих, хто його любить: заради своїх фанатів і себе самого. Ми просимо вас поважати його особисте життя в цей непростий час, поки він бореться зі своїми демонами."

Колишній піар-менеджер Вінслоу, Бенедикт Кауен, чий шлях зі співаком розійшлися після витівки музиканта на "Греммі", коментувати заяву не став.

Коментарі (1,937)

xxLaurenxx

Він злетів з катушок. Але все ще до біса гарячий.

Pixie_girl

Чувак, музика з "Макдональдса"? Не борщі. Останній альбом Вінслоу був настільки поганий, що в мене ще два тижні кров із вух ішла.

Cody1984

#ЗалиштеАлексаВПокої

(жартую, він засуне палець у розетку або щось у цьому дусі, якщо ми за ним не наглянемо).

James2938

Типовий соціопат. Це ж видно з його робіт.

BellaChikeYass

Я згодна з цим... Але він мені все одно подобається;)

xxLaurenxx

Мені теж! Lol

Pixie_girl

Шкода, але я третя.

James2938

Це добре, тому що він не той, хто запропонує тобі більше, ніж перепих. Він козел.

У ПРЯМОМУ СЕНСІ.

Розділ 1

Інді

Шість місяців потому

Топ. Топ. Топ, топ, топ, топ, топ, топ, топ

Підшви моїх туфель відбивали чечітку по гранітній підлозі. Мені довелося покласти руки на стегна, щоб хоч якось угамувати тремтіння в ногах, які вторили моєму невгамовному, дурному серцю.

Заткнися, серце.

Розслабся.

Перестань нервувати.

Немає причин для паніки. Навіть малесенької. Взагалі ніякої.

Я хочу отримати роботу.

Я підняла голову, наділивши жінку, що сиділа навпроти мене, найжиттєрадіснішою посмішкою.

- Коли ми розмістили оголошення про вакансію особистого помічника, ми, скажімо так, до певної міри, як би це сказати... збрехали.

Закривши кришку свого сріблястого "Макбука", вона поклала на нього тонкі пальці з ідеальним манікюром, на яких красувалася шикарна каблучка. Напевно вона коштувала стільки, що продавши її, можна було б скупити більшу частину будинків у моєму новому перспективному районі.

У горлі пересохло, і я обсмикнула свою спідницю-олівець. Вона навіть не моя. Це спідниця Наташі, дружини мого брата, і велика мені на кілька розмірів. Я щойно повернулася з роботи з кафе, де не потрібна уніформа, тож довелося імпровізувати. Я схрестила щиколотки під стільцем, приховавши від співрозмовниці мої сріблясті оксфорди - натяк на індивідуальність, яку я забула приховати.

Усе в офісі цієї жінки буквально кричало про її успішність. Білий блискучий стіл, шкіряні крісла кольору алебастру, навіть бронзова люстра, що стікає зі стелі, як рідке золото. Напис "Hollywood" було видно з панорамних вікон в усій багатообіцяючій, руйнуючій надії пишноті. Так близько, що можна розгледіти бруд на білих буквах. Робоче місце розміром із бальну залу. Жодної краплі яскравого кольору або особистих речей, і це не випадково.

Дженна Голден. Успішний агент найяскравіших голлівудських зірок. Власниця "JHE Group". У неї не було часу переходити на особистості. Вже точно не з кимось на кшталт мене.

- Вам не потрібен особистий помічник?

Сяюча усмішка зникла з мого обличчя. Мені потрібна ця робота так само сильно, як нестерпно Марку Волбергу потрібно було продемонструвати своє господарство у фільмі "Ніч у стилі бугі". Дуже, дуже потрібна. На замітку: я живу зі своїм братом, його дружиною та їхньою дитиною. І як би сильно вони мене не любили, впевнена, вони були б раді не ділити свою однокімнатну квартиру з двадцятиоднорічною нечупарою - любителькою авангарду. Єдиний мій засіб пересування - велосипед, що в Лос-Анджелесі рівносільно їзді на мертвій черепасі.

- Я шукаю... декого. - Дженна опустила підборіддя, піднявши тонко вищипані брови. - І в посаді справді є обов'язки асистента.

Моє терпіння могло лопнути будь-якої хвилини. Я була голодна, вмирала від спраги і відчайдушно потребувала роботи. Будь-якої роботи. Влітку мені не щастило - всі пристойні місця були зайняті прищавими підлітками. Уже втретє за місяць я прийшла сюди в пошуках вакансії. Спочатку я зустрілася з дівчиною з відділу кадрів, на яку довелося чекати сорок хвилин, бо її майстер педикюру затримався. Потім секретарка Дженни допитувала мене, немов я щойно повернулася з тренувального табору бойовиків. І, нарешті, я зустрілася з мегаагентом особисто, щоб дізнатися, що все це... даремно?

- Скажи мені, Індиго, наскільки уважно ти читала оголошення?

Дженна сперлася на спинку крісла і зчепила пальці. На ній була накрохмалена сорочка на гудзиках, заправлена в чорні оксамитові штани. На обличчі жінки з'явилася самовдоволення усмішка. Її волосся кольору шампанського було зібране в дуже тугий пучок, і мені ставало зле від одного вигляду того, як натягнута шкіра біля коріння.

- Досить уважно, щоб вивчити його напам'ять.

- Справді? Що ж, тоді я слухаю.

Мої ніздрі роздувалися. Перед тим як піти, зібравши сумку (а разом із нею й залишки почуття власної гідності), я все ж вирішила їй відповісти.

- Вакансія: особистий помічник. Вимоги до кандидата: гнучкість, відповідальність, терпіння, стресостійкість. Без шкідливих звичок (жодного алкоголю чи НАРКОТИКІВ), інтерес до мистецтва та активна життєва позиція вітаються. Якщо ви розбираєтеся в трендах, уважні до деталей і не заперечуєте проти понаднормових і нічних змін, то ви нам підходите. *Будуть

потрібні договір про нерозголошення, а також довідка про відсутність судимості.

Я підсунула до неї своє резюме і вказала на нього пальцем.

- Це я. Крім актуальних трендів. У мене від них голова болить. А тепер дайте відповідь мені, навіщо я тут?

- Я шукаю рятівницю. Няню. Друга. Ти - найідеальніший варіант з усіх, але, відверто кажучи, процес нагадує пересадку органа. Ми не дізнаємося, чи підходиш ти, поки ви не зустрінетеся особисто.

Я моргнула, втупившись на Дженну, немов вона - міфічна істота. Якщо це жарт, вважайте, що я втратила своє почуття гумору.

Жінка встала і почала ходити кімнатою, зчепивши руки за спиною.

- У мене є клієнт. Ні. КЛІЄНТ. Одна з найбільш обговорюваних персон десятиліття. Нещодавно він вимагався в лайні, і зараз йому потрібно очистити своє ім'я. Наркотики, жінки, его розміром із Китай і ще купа проблем - він страждає від усього цього. Твоя робота полягатиме не в бронюванні квитків або варінні кави. У нього вже є люди, які цим займаються. Ти будеш супроводжувати його на гастролях. Тобі потрібно підтримувати його емоційно. До того ж стежити за тим, щоб він не вживав наркотики за лаштунками, не гуляв усю ніч і не зривав концерти. Якщо він почне сперечатися з журналістами або папараці, тобі доведеться брати його за руку і відводити. Загалом твоє завдання полягає в тому, щоб він був живий і здоровий найближчі три місяці. Впораєшся?

Її слова здалися такими щирими і пронизливими, що встромилися в мою шкіру як зуби.

Рятівниця. Няня. Друг.

- Це... величезна відповідальність. Звучить так, немов у когось великі неприємності.

- Неприємності - його друге ім'я, частинка його шарму і причина того, чому я тягаю заспокійливе у своїй сумочці. - Дженна сумно посміхнулася.

Занадто багато інформації. Занадто багато.

- Якщо він не готовий до туру, навіщо збирається їхати?

- Шість місяців тому з особистих причин йому довелося відмовитися від виступів. Якщо це повториться зараз, він буде змушений заплатити продюсерам компенсацію в тридцять мільйонів доларів. Страховку не виплатять, враховуючи, що причиною лікування стала його наркозалежність.

Адже він вживав стільки дурі, що з неї можна було б спекти п'ятирівневий весільний торт.

Жуючи нижню губу, я відбивала оксфордами ритм на сяючій підлозі. Дженна зупинилася навпроти мене. Її тонкий золотий пояс від "Prada" виблискував як промені призахідного сонця.

- Три місяці в дорозі. Особистий літак. Найкращі готелі світу. Якщо якимось чином ти хочеш зберегти свою честь, залишаючись у цьому місті, раджу відмовитися. Але якщо в тебе імунітет до нападок і пристрасть до пригод, знай - ця робота змінить стан твого банківського рахунку, твій шлях і твоє життя.

Говорила вона серйозно. Дещо схвильовано. Кожне слово звучало вагомо і тиснуло мені на груди.

- Ти підпишеш договір про нерозголошення інформації. Усе, що побачиш, ти забереш із собою в могилу. І тобі заплатять шалені гроші.

Шалені гроші? Хто так каже? Люди з шоу-бізнесу Лос-Анджелеса, ось хто.

- Шалені гроші? - перепитала я.

- Сто тисяч доларів за кожен місяць роботи.

Тук.

Тук.

Тук.

Три удари серця я пропустила, перш ніж знову зробити вдих.

Я чула, як сміються співробітники офісу десь біля торгового автомата. Принтер випльовував папір. Ложка стукала об кухоль. Я жувала губи, як робила завжди, коли нервувала, і відчула металевий присмак крові.

Триста тисяч доларів.

Три місяці.

Кінець фінансовим проблемам.

- Хто він? - піднявши голову, запитала я хрипким голосом. Чи мало це значення? За великим рахунком - ні. Та будь він хоч самим Люцифером, я однаково склала б йому компанію на шляху до пекла. Борги Наташі та Крега росли як снігова куля. Зіггі потрібні були вушні шунти - щозими мій племінник плакав і кричав, поки не провалювався в сон. Нам доводилося надягати шкарпетки на його кулачки, щоб він не розчісував вушка до крові. Ми навіть не могли дозволити собі купити йому нове ліжко, через що його пухкі ніжки постійно застрягали між прутами колиски. Над цією

пропозицією навіть думати грішно. Звісно, доведеться розлучитися з близькими мені людьми, але навіть такий результат приніс би велике полегшення. Зараз мій брат - не та людина, з якою хочеться проводити час.

До того ж я доглядала за дворічним Зіггі з моменту його народження. Але ж ця людина, ймовірно, була набагато старшою. Чи буде мені важко?

- Це Алекс Вінслоу, - вимовила Дженна.

Така відповідь, безумовно, перебувала на межі фантастики.

Вінслоу - знаменитість. Його пісні звучали на кожній радіохвилі, ніби він - єдиний на всій планеті, хто може співати. Але що мене справді турбувало, так це гордовитість музиканта. Алекс Вінслоу дивиться крізь людей, уявляючи себе олімпійським чемпіоном, який бажає порадувати Її Величність. І це одна з причин, через яку він посварився з кожною живою душею в Голлівуді. Це відомо всім, навіть тим, хто, як я, біжить від пліток як від чуми. Куди б він не пішов, по його п'ятах завжди сліднують репортери і збуджені фанатки. Мене обіллють брудом тієї ж хвилини, щойно помітять. Папараці хіба що тільки у ванну до нього не залізли. Одного разу я прочитала в журналі, поки чекала на прийом до стоматолога, що якійсь дівчині довелося видалити свою сторінку в "Інстаграмі" після вечірки з Вінслоу, тому що в даркнеті назначили нагороду за... її голову. Двадцять тисяч доларів зібрали на прогнозах дати її смерті - "виконувати ваші припущення зовсім не обов'язково", - говорили вони.

Ну і наостанок: Вінслоу був із тих голлівудських зірок, у кого завжди виникали проблеми із законом. Не так давно його заарештували за водіння у п'яному вигляді, а я ненавиділа, зневажала, заперечувала наркотики й алкоголь. Усе це означало, що наша "пересадка органу", як висловилася Дженна, може закінчитися двома жертвами і повним крахом.

Видихнувши, я закрила обличчя долонями.

- Добре б якось відреагувати, - Дженна стиснула вишнево-червоні губи.

Я відкашлялася і випрямила спину.

Настав час підтягнути трусики і бути впевненою, що вони залишаться сухими в найближчі три місяці, незважаючи на те, що він має вигляд найсексуальнішого брата Шона О'Прайя[1].

- Обіцяю, він буде цілий і неушкоджений, міс Голден.

- Добре. О, мало не забула сказати для очищення совісті: не закохуйся в цього хлопця. Він не принц на білому коні. - Дженна махнула рукою, взяла телефон і натиснула кнопку виклику.

- Зроблю все можливе. - Я стиснула щелепи, придушивши сміх. Алекс Вінслоу прекрасний, як шторм - тільки якщо дивишся з безпечної відстані. У нього теж достатньо сил, щоб змести і знищити тебе, а в мене не було часу думати про це.

- Якщо твоїх старань буде достатньо, тоді ти впораєшся. Попрошу секретаря роздрукувати документи. Є питання? - Вона дала кілька вказівок помічнику і попрямувала до дверей.

- Коли ми виїжджаємо в турне? - Я повернулася через плече, впираючись нігтями в підлокітник.

- У середу.

- Це через два дні.

- Добре рахуєш, - усміхнулася вона. - Несподіваний плюс. Сходжу по документи. Турне називається "Листи Небіжчика", воно має реанімувати його кар'єру. Зараз повернуся.

Я згадала цю пісню. Вона стала саундтреком мого випускного класу, коли все здавалося безповоротно неправильним.

Кохання - це просто обман,

Пробач, що я такий покидьок,

Але ти як тисяча Нірван,

До яких я зовсім не чутливий.

Коли за Дженною зачинилися двері, я повернулася і змахнула блакитне пасмо з обличчя. Я ледве стримувалася, щоб не засміятися.

Я отримаю триста тисяч доларів і проведу три місяці з найбільшою світовою рок-зіркою. Я підняла погляд і зловила пустотливий сонячний зайчик від люстри.

Чим не добрий знак?

Розділ 2

Алекс

Моя душа вмирала.

І це не метафора.

Вона витікала з мене з останніми надіями і мріями на липку підлогу, забруднену попелом цигарок і слідами мастила. Мобільний телефон видав звук вхідного повідомлення, змушуючи мене відірвати погляд від стелі.

Невідомий номер

Привіт, Алекс!

Я

Фото дупи / цицьок / обличчя.

Невідомий номер

???

Я

У тебе є мій номер, значить, той, хто тобі його дав, сказав, що я не стану спілкуватися, поки не побачу твої принади.

Невідомий номер

Це Ельза з клубу "Брентвуд". У тебе сьогодні благодійний виступ для збору коштів на допомогу дітям-аутистам. Я написала тобі особисто, щоб висловити свою вдячність...

Я збирався виступити сьогодні ввечері безкоштовно. З чого б це? У більшості випадків я відмовлявся від виступів навіть за гроші. Фактично я вже давно таким лайном не займався. Взагалі.

До біса мого менеджера Блейка і мого агента Дженну. І до біса моє життя, яке жбурляє мене з боку в бік, змушуючи залишати кімнату, мій притулок, особистий простір. І кляту Ельзу, яка тепер знає всі п'ятдесят відтінків моєї тупості.

- Гей, Вейтроуз. Новенька благодійна справа. - Я жбурнув телефон у Лукаса, який зі зітханням спіймав його на льоту. Формально Лукас наш барабанщик, тож прикривати мій зад не входило в його обов'язки. Але Лукас, прозваний Вейтроузом на честь мережі модних супермаркетів, покупки в

яких він міг собі дозволити, умів спілкуватися з "костюмчиками". Я ж їх ненавидів. Уникав їх. Бо коли ти рок-зірка і заробляєш купу грошей, усі хочуть вхопити свій шматок пирога. Пирога, який спік ти. І купив інгредієнти на свої власні гроші. "Костюмчикам" було наплювати на мене, коли я сидів день у день біля входу на станцію метро "Кінгс-Крос" з Танею, моєю акустичною гітарою, грав, просив милостині, і всовував демки в руки людей лише для того, щоб побачити, як вони викидають їх у найближчу урну. Нікого з них не було, коли я, стоячи під проливним дощем, стукав у двері, благав про нічліг у хуртовину, торгувався і сперечався, щоб мене почули. Їх не було поруч, коли я чув тільки " Відстій!" у Гластонбері, три роки граючи на розігріві в гуртів, що знаменітіші, або коли майже порожню банку пива кидали мені під ноги заради веселощів, або коли якусь п'яну дівчину рвало на мої єдині черевики, а вона намагалася мені сказати, що я співаю, як дешева підробка Морріссі[2].

Нікого не було, коли я продав свою душу одному з таких "костюмчиків", який вважав мене справді талановитим. Але ось йому потрібні були такі пісні - "легкі, швидкі, такі, що запам'ятовуються, з вогником!", і я дав йому це. Казав же, моя душа вмирає. Або просто належить іншим. В обох випадках мені потрібна нова. На жаль, навіть віддавши всі свої гроші, мені її не купити.

Я ненавидів усіх, з ким працював. Записні компанії, виконавців, продюсерів, PR-менеджерів, маркетологів, великі корпорації, які використовують мене як свого представника, і взагалі кожну погань, яка коли-небудь просила про співпрацю, думаючи, що життєво важлива для зірки Алекса Вінслоу. Екстрене повідомлення: я був зіркою.

Я збирав усе по крупицях.

Створив себе.

Збирався пожинати плоди трудів своїх.

Все. До єдиного. Сам.

Моє небажання ділитися серед іншого додавало мені репутацію придурка. Сказати, що мені начхати, означає не сказати нічого. Таблоїди не були мені друзями, і день, коли я попрошу папараці сфотографувати мене, буде днем, коли пекло покриється кіркою льоду, а Кеті Перрі випустить пристойну пісню. Три роки поспіль за мене все ще голосували як за "Найпривітнішого зі своїми фанатами", і це було щиро, реально, правдиво. Я любив своїх шанувальників. Більше, ніж я любив гроші, славу чи кицьок, які прийшли в моє життя разом із ними.

- Чувак. Не можу повірити, що ти хотів зайнятися сексингом із п'ятдесятирічною головою благодійної організації. У тебе зовсім сорому немає? - Лукас штовхнув мене в плече ногою, його пальці вже друкували вибачення від мого імені. Навіть не знаю чому. Мені здалося, що в цій ситуації стільки ж здорового глузду, скільки у війні в Сербії. Вейтроуз бурчав, але все одно розгрібав за мною лайно. Частково саме тому я і платив йому.

Він мені не подобався. Я ледь його виносив після того, що сталося два роки тому.

Ми розвалилися на моєму рудувато-каштановому оксамитовому дивані. Я кажу "моєму", але насправді він належить Шато Мармон[3]. У Лос-Анджелесі я завжди зупиняюся в апартаментах, оформлених у сільському стилі. Що зазвичай становить сім місяців на рік, але я не можу назвати це місце домом. Лос-Анджелес схожий на другосортну повію. Вона всім дає, дивиться так собі, а одного разу переспавши з нею, розумієш, що до тебе там побувало багато хлопців і всі залишили після себе купу лайна. Додай до цього купи сміття і білозубих старлеток, які хочуть осідлати тебе - твій член, репутацію чи чорну картку American Express[4]. А що отримаєш ти? Моє власне визначення пекла.

Я закурив ще одну сигарету і почав перемикаєти канали. Реаліті-шоу. Кулінарне шоу. Шоу візажистів. Зіркові плітки. Група людей відремонтувала будинок і плаче через це. Дівчина з фальшивою засмагою влаштувала істеріку через те, що весільні запрошення виявилися не того відтінку рожевого. Я жбурнув пульт через усю кімнату. Він влучив просто в плоский екран, на якому одразу ж з'явилася павутинка з тріщин. Ніхто й оком не моргнув.

Елфі, мій бас-гітарист, пукнув, а потім сказав:

- Хочу почухати дупу, але я занадто втомився.

- Хочу сексу, але я занадто втомився, щоб спуститися в бар готелю, - підхопив Блейк. Він брехав. Йому подобалася тільки одна дівчина, але якраз вона виявилася не тією, хто йому потрібен.

- Упевнений, Лукас не відмовиться. Трахатися - це його національний вид спорту. - Елфі хрюкнув, за що отримав від Блейка по вуху.

З чого це вони так знесилилися? Не маю поняття. Ми спали так багато, наче хотіли відіспатися на все життя вперед. Кожну вільну хвилину. Кожен день. Наступні три місяці обіцяли бути виснажливими.

Я схопив телефон, адже Лукас уже успішно загасив чергову створену мною пожежу, і перегорнув список контактів. Дюжина постійних номерів у Лос-Анджелесі, але я не бажаю дзвонити їм, вести на вечерю в дорогий ресторан.

У цьому-то проблема. Усі вони якоюсь мірою мають стосунок до знаменитостей, і всі хочуть, щоб я увійшов із ними рука в руку в The Grove[5] або ласкаво потріпав за щічку в The Ivy[6]. На жаль, я краще запахаю свій член у прочинену консервну банку, ніж втілю їхні мрії, які зроблять моє сексуальне життя таким самим захопливим, як пофарбована в бежевий колір стіна. Я не сплю з фанатками - занадто їх поважаю, і не заводжу постійних стосунків - у мене колишня з пекла, але про це пізніше. Усе це означає, що я найчастіше вдаюся до "кицьок для компромісу", як я їх називаю. Самотні стюардеси, жінки трохи за тридцять, які присвятили своє життя кар'єрі, що сидять у барі "Шато", і заїжджі туристки, яким наплювати на те, ким я є. Вони не завжди одягнені з голочки, але з ними я не почуваюся так, немов я всього-на-всього платівка, випущена звукозаписною компанією.

У двері подзвонили. Може, бог почув мої молитви і послав мені що-небудь путне, наприклад, кицьку, але без тіла? Ось за що я б заплатив хороші гроші і не продав би нікому - треба записати: кишенькова вагіна від Google. Ось це була б річ.

- Чекаєш на когось? - Елфі відхаркнув мокротиння в попільничку на кавовому столику. У нього манери, як у використаного тампона.

Я продовжив гортати контакти в телефоні, ігноруючи його.

- Чувак! - Лукас штовхнув мене в груди ногою, знову, лежачи навпроти мене, користуючись барабанною паличкою, щоб почухати спину. - Зазнався, чи що? Хто за дверима?

- Смерть із косою. Або Дженна. Що одне й те саме. - Я ковтнув кока-колу - напій, не наркотик, на жаль, продовжуючи гортати список імен.

Феллон.

Іди до біса, Феллон.

Я збирався трахнути її. Знову. Але цього разу поставлю на карачки, як покарання за скоєне - адже вона зробила тату з моїм ім'ям на щиколотці, що стало для неї кайданами. У мене величезний список усього того, що мені заборгувала Феллон Ленкфорд, і вона поверне мені все сповна, адже глибоко всередині вона все ще любить мене. Це написано в неї на обличчі. Обличчя, яке з роками все більше відповідає стандартам Голлівуду: пухкі губи, акуратний носик, довгі вії. Я пам'ятаю дівчину, що ховається за цією маскою, яка була без розуму від мене. Проблема в тому, що найбільше на світі вона мріяла про славу.

Блейк встав і попрямував до дверей. Виглядав він так, немов збирався на війну: кожен його м'яз був напружений. Блейк і Дженна весь час не сходилися в поглядах, і я ніколи не бачив сенсу змушувати їх грати за правилами. Я

почув голоси, що йшли від вхідних дверей. Гарчання, роздратування, а потім металевий смішок Дженни, яка збиралася, здається, плюнути в обличчя. За кілька секунд обидва увійшли всередину, позаду них був хтось ще.

Дівчина.

Незнайома.

Чергова чортова нянька.

Вона увійшла у квартиру, світло безлічі ламп освітлювало її обличчя, і все, про що я міг думати, це як швидко я позбудуся її. Вона мала... нормальний вигляд. Не в моєму смаку. Дженна знаходила таких, які своєю зовнішністю не викликали в мене моторошного стояка, але однаково були досить симпатичними, щоб я був ввічливий із ними. Ця ж була виразно нижче середнього зросту. Дюймовочка з оливковою шкірою, маленькими грудьми і гострим носиком. Довге волосся кольору блакитного льоду - якби мені потрібна була хіпстерша, я б вибрав одну з тисяч кричущих фанаток, які намагаються пробратися за лаштунки. Я був не зовсім упевнений, що на ній одягнуто, але вважав безглуздом вірити в те, що насправді вона заплатила за це. Вінтажна помаранчева сукня з розширеними манжетами і квітковою вишивкою ледь прикривала її гострі коліна. Якого біса я знаю, що означають ці слова, запитаєте ви? Тому що моя бездушна дура рекламувала "Armani" і "Balmain", щоб підтримувати свою пристрасть до наркотиків, на тлі якої Чарлі Шин[7] здався б просто бойскаутом.

Я зробив ще один ковток коли і зціпив зуби. Новенька кане в Лету через тиждень максимум, як і решта няньок до неї. Я в цьому впевнений. Я майже натиснув на ім'я Феллон - майже - але все ж, хмурачись, сховав телефон у задню кишеню.

Не зараз.

Не тут.

Не на очах у всіх цих придурків.

Дженна, перша стерва в Північній Америці, схрестила руки на грудях і нагородила мене таким спопеляючим поглядом, що ледве не підпалила все навколо.

- Привіт, Ал. Продовжиш просиджувати диван і пердіти чи привітаєшся з новою співробітницею?

Я поважав Дженну. Вона була єдиною серед "костюмчиків", хто не питав про сексуальні вподобання, не просив позувати для фото чи не вимагав поні на день народження. Ось перша причина, чому я погодився на пропозицію про няньку під час турне "Листи Небіжчика". Передбачалося, що ця посада

була зайнята два місяці тому, коли я залишив реабілітаційний центр, але для початку мені, звісно ж, довелося змусити дев'ятьох інших няньок утекти в слюзах. А одна навіть переїхала в інший штат, щоб нас розділяла більша відстань. Я сподівався, що до восьмої няні Дженна кине цю затію, але вона не здавалася.

Своїми численними скандалами в особистому і суспільному житті, зокрема через зловживання наркотиками та алкоголем.

Річ у тім, що я той ще впертий.

Я неохоче відірвав свою дупу від дивана і шкандибав у бік гостей.

- Для довідки, - я затагнувся цигаркою, видихаючи дим із ніздрів, як розлючений бик, - Елфі відповідає за сумнівний аромат. Він не може без мексиканської кухні, коли приїжджає в Лос-Анджелес.

- Чувак, ти маєш рацію. Не можу без неї. - Елфі загоготів з дивана, доповнивши речення відрижкою. "Тако за мир у всьому світі! Я маю заснувати некомерційну організацію".

Я простягнув новенькій руку. Мій зріст - метр вісімдесят. Вона - приблизно метр п'ятдесят. Можна сказати, вона мені до пупка, що дуже зручно, якби я хотів зайнятися з нею сексом. Вона підняла голову і зустрілася зі мною поглядом. Її очі, на відміну від волосся, були темно-синіми. І дикими. Глибокими, як акорд, що добре звучить.

Не зовсім нудна. Чудово, крихітко.

- Алекс Вінслоу.

- Інді Белламі.

- Тебе звати Інді? - Я оцінив її з ніг до голови. Її маленька спітніла долонька намагалася потиснути мою велику й холодну.

- Індиго. Як колір.

- Від цього краще не стає, - усміхнувся я. Фактично втративши до неї інтерес, я випустив дим у відчинене вікно і сперся на стіну, намагаючись пригадати, про що хотів запитати Дженну. Щось про рекламу, в якій я знімався в середині року. "Versace"? "Pepsi"? Різниці ніякої.

- Рада це чути. Я з нетерпінням чекала твоєї думки про моє ім'я, - сказала Інді.

Вона все ще була тут.

Вона тут, і вона відповіла мені.

Якого біса?

Дженна поворухнулася десь на другому плані, дістаючи телефон із сумочки від "Hermes" і просовуючи його між нами.

- Ви двоє поки що пізнайте одне одного краще, тільки чур залишатися в одязі. Мені потрібно зателефонувати. Скоро повернуся. - Її підбори огидно стукали по підлозі на всьому шляху до тераси.

Індиго дивилася на мене аж ніяк не як цуценя. Я глянув на неї у відповідь, адже я засранець і гра в витріщалки - мій сильний бік, поряд із сексуальними домаганнями через смс до літньої жінки, яка займається благодійністю.

- Привіт. - Я нахилився і торкнувся губами вуха новенької. Вона не ворухнулася, хоча більшість няньок здригалися від цього. Те, що трапалося, застало мене зненацька, але не настільки, щоб я відмовився від своєї затії. - Хочеш дізнатися секрет?

Новенька не відповіла, і я сприйняв її мовчання як знак згоди.

- Я пісяю в ліжко. Кожну. Ніч. Але через те, що я нервую з приводу турне і таке інше, я пісяю всюди. Іноді сеча змішується із соками минулої дівчини, яку я трахав. Я завжди прошу своїх помічників заправляти моє ліжко, тому що, на відміну від персоналу готелю, вони підписують документи про нерозголошення. Думаєш, ти впораєшся, крихітко?

Я відсторонився, щоб поглянути на її обличчя. Саме в цей момент в інших няньок з'являлися сльози на очах, відкривався рот, вони бліднули. Але не ця. Ні. Посмішка новенької сяяла яскравіше за сонце, немов діабетику другого типу дозволили з'їсти солоденького.

- Містере Вінслоу, я з радістю куплю вам підгузки для дорослих. Взагалі, я думаю, вони чудово підійдуть вам, враховуючи вашу поведінку.

Де Дженна знайшла цю дівчину і як я зможу відправити її назад у пекло або звідки там її принесло, перш ніж ми сядемо в літак у середу? Я посміхнувся, все ще спираючись на стіну, і провів пальцями по волоссю.

- Ти хоч уявляєш, у що вплутуєшся? - я перестав приколюватися. Гра закінчилася в той момент, коли вона стала зухвалою.

- Звичайно - Вона зробила крок уперед. - Я намагаюся покращити свій фінансовий стан, а це означає, що твої витівки зі мною не пройдуть. Мені потрібні гроші. Я переживу ці три місяці і не дам собі зірватися, незважаючи ні на що.

- Ти ж не знаєш, що означає "незважаючи ні на що". На твоєму місці я б не став давати таких обіцянок.

Її очі блиснули, а я почав втрачати терпіння.

- Але ось вона я, і я своєму слову господиня. Подайте на мене за це до суду, містер Вінслоу.

Не грайся зі мною, дівчинко.

Я зробив крок до неї, звівши до мінімуму відстань між нами, і тепер її маленькі груди були на рівні мого шлунка. В її очах горів вогонь, і його вистачило б, щоб від готелю залишилася лише жменька попелу. Я ледве стримувався, щоб не скинути її з балкона власними руками, коли святий Лукас у виконанні Вейтроуза з'явився з-за мого плеча, простягнувши до неї руку, чим врятував дівчині життя.

- Лукас Рафферті. Барабанщик. - Він обдарував її своєю суперпотужною посмішкою милого брата Бреда Пітта. Її насторожений вираз обличчя змінився привітністю, і вона вивільнила свою руку з моєї, простягнувши Лукасу. Тільки тоді я помітив, що ми тиснули один одному руки три хвилини. Отже, новенька теж була міцним горішком.

Розумниця, Дженна. До Різдва ти отримаєш купу лайна і скандал у жовтій пресі.

- Інді.

- Батьки хіппарі? - М'який сміх Вейтроуза напевно перетворив її нутрощі на маршмеллоу. Лукас міг зачарувати кого завгодно, і хоча його любовне життя залишалось таємницею, жінки вішалися на нього постійно. Іронія полягала в тому, що він на них не заслуговував.

Вона знизала плечима.

- Чисто символічно. Вони назвали мене так через колір очей.

Рум'янець забарвив її шию, підібрався до щік і зупинився біля волосся, як корона. Я похитав головою і підійшов до обіднього столу, притулившись до нього стегном і засунувши жменю крєкерів до рота.

- Колір очей у дитини може змінюватися до чотирьох років, - зауважив Лукас у мене за спиною.

Вони збиралися виграти нагороду за найнуднішу розмову у світі? Я б точно за них проголосував.

- Гадаю, їм подобалося ризикувати. - Її хрипливатий сміх наповнив кімнату.

- Подобалося?

- Вони померли. - Пауза. - Автокатастрофа.

- Шкода це чути. - Його шикарний акцент продзвенів у моїх вухах і знову розлютив мене.

Він співчував. Я не був особливо щасливий дізнатися, що новенька теж сирота. Але річ у тім, що Лукас справді переживав за неї як дитина, яку ще не пошарпало життя. Він був найогидніше серйозною людиною, яку я коли-небудь зустрічав. Наскільки я знаю, я був єдиною людиною у світі, яку він отримав. Що, як можна помітити, багато що говорило про мій рівень паршивості або здатність співпереживати. Або її відсутності.

Дженна повернулася з тераси і прибрала телефон у сумочку. З її посмішки можна було зрозуміти, що вона викине мою жалюгідну дупу на найближче узбіччя, якщо я відмовлюся прийняти новеньку. Були й інші агенти, відомі й могутні на кшталт неї, але тільки Дженна змогла витягти мене з в'язниці о третій годині ночі, коли я вирішив зіграти в односторонню "гру в боягуза"[8] потрапив до патрульної машини ліцейської патрульної машини на Тихоокеанському шосе, й закінчив ніч, тиснувши груди наглядачки. Я не міг розраховувати, що мій барабанщик, менеджер або бас-гітарист будуть підтирати за мною лайно, а вже тим паче на їхню підтримку, коли я облажаюсь. Я любив друзів, як люблять домашнього улюбленця: несамовито, без надії на взаємність. Моя сім'я... це окрема історія, у яку я не хочу заглиблюватися.

- Привіт, - сказала Дженна.

Я кивнув.

- Вона розмовляє, - я вказав підборіддям на дівчину.

- Минула не говорила і не протрималася чотирьох днів на посаді. Потрібно спробувати щось нове. - Моя агентка знизала плечима, а я затягнувся в мільйонний раз за день, ігноруючи її та весь всесвіт. Цим я любив займатися, покинувши реабілітаційний центр, найбільше.

- Можна тобі щось сказати? - Дженна знову нанесла на губи криваво-червону помаду, глянувши в кишенькове дзеркальце, яке тримала біля обличчя.

- Ввічливість тобі не личить. - Риторичне твердження, але воно розбудило в мені внутрішнього бунтаря.

- Тобі потрібно задуматися про наступний альбом, Алекс. "Відсмокчи" виявився так собі, і ти брав відпустку, щоб поправити здоров'я. Я була здивована, що за час лікування ти не написав жодного рядка.

Я струснув головою і підняв брову.

Припинить здійснювати цю дію.

- Бувала в реабілітаційному центрі, Дженна?

- Ні. - Вона зачинила дзеркальце.

- У мене з'явилася чортова тонна часу, але я був надто зайнятий, блукаючи коридорами, спираючись на стінки і намагаючись не здерти з себе шкіру живцем.

- Твоя дурь не призводить до фізичної залежності, - наполягала вона, не моргаючи.

- А ти приймала, Дженна? - я запитав тим самим тоном, як минулого разу.

- Ні.

- Та сама відповідь.

У двері знову подзвонили. Блейк відчинив, знову впускаючи Лукаса і новеньку. Учасники гурту та менеджер уже зрозуміли, що вона стане частиною нашого оточення. Принаймні, їм вистачило пристойності ігнорувати її, як потворну вазу, яку ніхто не наважується прибрати. Звісно, крім Вейтроуза, який старанно все псував.

- Хто замовляв мексиканську їжу? - закричав Блейк.

- Дурне запитання, друже! - Елфі крикнув із дивана.

- От лайно, точняк! - повільно протягнув Лукас, маючи на увазі живіт Елфі, який не поділяв його вподобань у їжі.

Я повернувся, знову звертаючись до Дженни.

- Отже. Де ти відкопала цю маленьку засранку? - Я помасажував мочку її вуха. Жінки танули під моїми руками, як масло, і моя агентка нічим не відрізнялася від інших. За винятком того, що вона ніколи не стане спати зі мною, бо знає, чим усе закінчиться.

Дженна розглядала свої нігті.

- Хіба це має значення? Я не вірю, що ти зможеш утриматися сам - це все, що тобі потрібно знати. Ти імпульсивний, озлоблений і сповнений ненависті до всього живого. А вона... Їй є що втрачати в разі, якщо все піде не так, як я цього хочу. Вибач, Ал. Вона готова стати на стежку війни.

- Дженна, - цокнув я, проводячи великим пальцем по нижній губі. - Війна їй не по плечу. Її ледь вистачить на спортивний забіг.

- Якщо так, то пообіцяй грати за правилами. Вона, може, й зухвала, але все одно ще дуже юна.

- "За правилами" - таких слів немає в моєму словнику. - Я не жартував.

- Скажи це кому-небудь із твоїх нескінченних подружок на одну ніч. Упевнена, вони все одно стрибнуть до тебе в ліжку. - Дженна так закотила очі, що вони мало не випали. Вона зачепила мої груди плечем, прямуючи до дверей. Индиго пішла за нею з прямою спиною.

Перед відходом Дженна кинула мені:

- Напиши альбом, Ал. Зроби його ефектним, зрівняй рахунок між тобою і Віллом Бушеллом.

Щось клацнуло в моїй голові, коли вона вимовила це ім'я.

Нема чого було зрівнювати. Я випустив один поганий альбом. У всіх такі є. Навіть у Bad Religion[9]. Але я, зрозуміло, не мав наміру виправдовуватися ні перед нею, ні перед будь-ким, і безумовно не перед моєю свитою і маленьким смурфом, якого вона затягнула в моє лігво.

- Уже в процесі. - Я підморгнув Дженні й вистрілив у неї з пальця, повернувшись так, щоб вона не помітила злість на моєму обличчі.

Двері зачинилися.

Я схопив мексиканську їжу Елфі й жбурнув її в стіну, дивлячись, як чорні боби сповзають вниз.

Гуакамоле прилип до шпалер, як бетон, борючись із гравітацією. Я нервував і навіть не знав чому.

Новий альбом?

Нове турне?

Новенька?

Вілл Бушелл?

Попереду були зміни, і цього разу не було чарівних засобів, здатних зняти напругу.

Розділ 3

Інді

- Ітаааак. Розповідай, сестричко. Який він із себе?

Огидний. Чудовий. Грубий. Сексуальний. Розбурханий. Дотепний. Задумливий. Нестерпний. Тривожний. Складний. Усе це і навіть більше поєдналося в Алексі Вінслоу, але сім'ї не потрібно було знати. Наташа вже божеволіла від думки, що я поїду на три місяці. Я закрила кран і витерла руки кухонним рушником. Ми жили на старому бульварі Піко в однокімнатній квартирі, де шум від холодильника голосніший, ніж від шосе, а жовті стіни були ще голішими й похмурішими, ніж стриптизерки в клубі просто під нашою квартирою.

- Нормальний, як мені здається. Середньостатистична рок-зірка. Димить як паровоз. До чортиків самозакоханий марнославно придурок. - Я замовкла, намагаючись дивитися куди завгодно, тільки не на брата і його дружину.

Наташа відірвала погляд від тарілки з пастою, а Крейг продовжував переглядати оголошення про роботу в щоденній газеті, ковтаючи пиво. Він уже дійшов до того ступеня відчаю, коли надсилаєш своє резюме куди завгодно, навіть якщо вакансія, розміщена на Крейгсліст[10], ледь підходить. Він жартував, що сайт назвали на його

честь і на честь монстра, на якого він скоро перетвориться, якщо не знайде роботу. Крейг був готовий оббивати пороги будинків і благодати дати яку завгодно роботу - вигулювати собак, поливати квіти або навіть нирку продати. Мені було боляче бачити його в такому стані. Особливо з огляду на той факт, що він відмовився від стипендії в коледжі, щоб виростити свою молодшу сестричку, бо одного разу його батьки, які йшли додому після святкування двадцятої річниці з дня їхнього весілля, так і не повернулися.

- Перестань нести нісенітницю, Інді. Ти ніколи не говориш про людей погано. Якщо він і придурок, то світового рівня, що мене зовсім не дивує. Покажи мені знаменитість, яка не є сволотою. - Крейг сів назад на своє місце, і чорна хмара злості повисла над його головою. Стілець скрипнув під його вагою. Наташа стукала виделкою по тарілці. Крейг допив пиво і поставив банку поруч із ще двома, випитими раніше.

- Додатки? - я вказала підборіддям на тарілку, ігноруючи той факт, що брат напився, а ми не могли дозволити собі навіть пачку парацетамолу для Зіггі.

Наташа похитала головою.

- Там якраз на завтра. Дякую.

- Економити макарони. Не дуже рок-н-рольно. Думаю, ти тепер занадто хороша для нас, Інді, - сказав Крейг, але ми проігнорували його зауваження.

Я вимила посуд. Кухня була маленькою і забитою вщерть - каструлями, контейнерами, фотографіями в рамках, які зберігали всі радісні, сумні та смішні спогади. Зіггі спав у своїй колисці у вітальні. Зараз нам вдалося взяти під контроль інфекцію, яка мучила його. Але всі ми знали, що з настанням зими це зміниться.

Нет встала позаду мене, обняла за талію і поклала голову мені на плече.

- Ти не повинна цього робити. Ти ж ніколи не літала. Навіть зі Штатів не виїжджала. Ми все ще можемо впоратися своїми силами. У мене є тимчасова робота на Веніс Біч[11], принаймні до жовтня. І Крейгу обов'язково скоро щонебудь підвернеться...

Я повернулася, взяла її за плечі й усміхнулася.

- Триста тисяч доларів за те, щоб потусити з рок-зіркою. Ти приколюєшся? Хіба від такого може відмовитися дівчина у двадцять один рік?

- Так, - відрізала вона, поклавши руку на мою старомодну помаранчеву сукню. - Якщо йдеться про тебе. Я тебе знаю. Усе, чого ти хочеш, - це шити й гратися із Зіггі. Ти ж мати всіх інтровертів. Коли ми дивилися "Хлопець із бульбашки"[12], ти заздрила бідному хлопчикові, який жив на самоті.

Туше.

Мені не потрібно було нагадувати про моє самітництво. Але, можливо, в цьому і є принадність майбутньої роботи. Вибратися зі своєї раковини - якраз те, що потрібно. До того ж у мене залишиться безліч спогадів про прекрасні й неповторні пригоди. Нові Найкращі запахи, краєвиди і смаки на язиці з усіх чудових місць, які я завжди мріяла відвідати.

- Нет, чесно, навіть якби я спробувала, я б не змогла встояти.

- Ти ж сказала б нам, якби не хотіла їхати? - запитала вона, і я гадала, чи бачить вона мій страх, прихований за посмішкою.

- Так, Інді. - Крейг підвівся і попрямував у вітальню, все ще не знявши піжаму. - Не думай, що мусиш жертвувати собою. Ми чудово справляємося. Незважаючи на те, що ми винні за квартиру, електрику і рахунки на оплату лікарів Зіггі. Ой, та й жити ще треба на щось.

- Крейг, - прошипіла Наташа, гнівно подивившись на чоловіка.

Він пішов, його гіркий сміх відбивався від стін. За хвилину двері в спальню зачинилися. Зіггі застогнав, висловлюючи невдоволення раптовим

шумом. Час застиг, поки ми чекали, коли знову почується тихе сопіння малюка.

Тепер я розуміла, чому братові не вдається знайти роботу. Але ж він не завжди був таким уїдлигим, грубим і не знав міри. Колись давно Крейг був чарівним, добрим хлопцем, який завоював серце Наташі Брокгаймер, співаючи в неї під вікном пісні Алекса Вінслоу. У неї було найсвітліше волосся, неймовірно засмаглі ноги і найбагатший тато в Беверлівуді. Її не хвилювало, що Крейг кинув коледж, щоб піклуватися про мене. Але не її батьків. І коли вона завагітніла у двадцять два, вони сказали, що не хочуть мати нічого спільного з нею, Крейгом, Зіггі та мною.

Деякий час Крейг тримався на позитиві. Він працював на двох роботах, допомагав із Зіггі і робив Наташі масаж ніг щовечора, кажучи, що ми подолаємо всі труднощі. Але потім його звільнили, він почав пити, і бадьорий настрій, масаж ніг і надія зникли з наших життів, змінившись задушливою хмарою безнадії.

- Мабуть, я піду спати. Дякую за все. - Я смикнула Наташу за світле кучеряве волосся. Я спала на дивані поруч із ліжечком Зіггі. Це було зручно, бо кілька разів за ніч він прокидався від спраги.

Хто буде давати Зіггі чашку-непроливайку, коли я поїду? Я залишила питання без відповіді, дозволивши ногам провести мене повз диван до мого білого велосипеда, - єдиної дорогої речі, яку я могла собі коли-небудь дозволити. Мама купила мені велик, коли мені виповнилося чотирнадцять. Він був зроблений у Парижі, моєму улюбленому місті, хоча я там навіть жодного разу не була.

Я втупилася на велику валізу, що стояла поруч із вхідними дверима. Він дивився на мене у відповідь, дражнив, нагадуючи про майбутні події. Жодних шансів, що я засну, коли така тяжкість здавлює груди, займає думки і терзає серце. Мені було потрібно більше повітря, ніж у всьому багатоквартирному будинку.

Я вирішила покататися.

На вулиці я закинула ногу на велосипед, відштовхнулася від асфальту і помчала темною вулицею. Свіжий солонуватий вітерець пестив моє обличчя. Світло від вивісок цілодобових магазинів і старомодних кав'ярень залишалось позаду, і вперше за цей день я вдихнула на повні груди.

Мурашки побігли по спині, варто було мені згадати, як я вперше побачила перед собою очі Алекса Вінслоу. Золотисті, немов віскі. Бездонні й жовтуваті-карі, як густий ліс, глибокі, виразні й оманливо теплі. Прямий ніс, квадратне підборіддя, немов виточене з каменю, і дві пухкі губи

пом'якшували зовнішність, попри всі його старання. Скуйовджене волосся було брудно-каштанового кольору, м'яке й шовковисте. Від нього пахло старою шкірою і черговою нав'язливою ідеєю. Можливо, він був гарний, але треба пам'ятати, що Алекс Вінслоу не той, хто стане залицятися. Або щось у цьому роді. Ким він безумовно був, так це грубим, нетерплячим хуліганом і наркоманом у зав'язці.

Я почала крутити педалі швидше, крапельки поту виступили над бровами. На Вінслоу були незашнуровані армійські черевики, дешеві на вигляд рвані джинси і чорна майка з необробленими проймами, що оголює його худий торс і татуювання на ребрах. Худорлявий - але гнучкий і сильний, він носив кілька браслетів і каблучок і повністю відповідав званню секс-символу.

Я ненавиділа його.

Ненавиділа його ходу, манеру говорити, те, як він підбиває мене. Ненавиділа, що в нього є влада наді мною і те, що він використовує її проти мене.

Я крутила педалі майже дві години, перш ніж розвернутися і вирушити додому, а потім передумала йти в душ, щоб нікого не розбудити. Я переверталася на дивані до світанку, вдячна тому, що Зіггі прокидався і просив пустушку двічі. І коли сонце зійшло і хмари нависли над містом, я встала, узяла валізу і підійшла до його ліжечка.

- Я витягну нас із цього лайна, - запрягнулася я, нахилиючись, щоб поцілувати його в чоло, нагадуючи собі, що прощаюся не назавжди і попереду на нас чекає райдужніше майбутнє. Він щось промурчав собі під ніс і помахав своїм маленьким кулачком, кажучи "бувай" і посилаючи мені повітряні поцілунки, як я його вчила.

Я збиралася стримати цю обіцянку.

Алекс

- Що за чорт?

Я прокинувся від різкого удару ліктем у ребра. Якщо вже я відчув це через чорну толстовку і шкіряну куртку, то це має бути худий онаніст Елфі.

Обурюючись, я сів. Убивчий гул промислових двигунів дзвенів у вухах. Можна подумати, що час звикнути. Спойлер: усе ще ні.

Елфі надув губи, як примхлива фанатка, і торкнувся чола тильною стороною долоні.

- О, Александре, чому ти не любиш мене?

- Тому що в тебе член, немає цицьок, ти пердиш, ніби зжер усі тухлі яйця Америки, і думаєш, що Рассел Бренд[13] чудовий комік. Останній, до речі, майже злочинець.

Елфі засміявся і щось кинув у мене - блакитний медіатор для гітари.

Я підняв його і прибрав у задню кишеню.

- Чого тобі?

- Ми дісталися до аеропорту.

- Я думав, ми вже в літаку.

- Ти ще під кайфом? Ми в пекельному заторі і повземо в міжнародний аеропорт Лос-Анджелеса зі швидкістю равлика.

- Тоді що це за шум? - Я повернувся до вікна.

- Це, мабуть, Лос-Анджелес, лорд МакКантсон, - Блейк дотепно дотепно дотепничав, він витріщався в телефон, який завжди перебував у робочому режимі.

Через сорок хвилин ми опинилися в аеропорту. Блейк переглянув наш графік на своєму iPad. Ми завжди починали з далеких точок, прокладаючи маршрут назад у Штати. Спочатку Австралія - Сідней і Мельбурн, потім Азія, Європа, поки ми не доберемося до землі свободи - з тижневою перервою в Англії, щоб побачитися з сім'ями.

"Листи Небіжчика" не повинні були доставити проблем. Я планував виконувати найкраще зі свого репертуару, а ці пісні я знав напам'ять. Нового я не написав. Я збирався цілувати дупи моїх шанувальників і сподівався, що нові враження, запахи і культури змусять мене відчувати творчий оргазм.

Цього разу звукозаписна компанія просила чогось "яскравого, веселого, ігристого, з натяком на рок-н-рол". Природно, мій внутрішній бунтар одразу захотів покласти їм на стіл треки на чотирнадцять хвилин про політику і глобальне потепління. Я терпіти не міг політику, але звукозаписну компанію я ненавидів більше.

В аеропорту ми пройшли повз охорону і попрямували у VIP-зал. Приватний літак був готовий, і саме це в житті Алекса Вінслоу подобалося мені найменше. У мене був доступ до найсміховиннішого лайна, коли-небудь винайденого людиною. Сім років тому я пускав би слину від можливості сісти в літак, будь-який літак, незалежно від пункту призначення або класу польоту. А зараз я незадоволений тим, що в мене є тільки свій власний.

- Справжнісінька Мати Драконів. - Блейк захвилювався, коли я розчохла Таню, поклавши футляр від гітари на один зі столиків. Блейк часто твердив, що Дженна здатна спалювати людей живцем, якщо вони не підкоряються.

Я зняв шкіряну куртку, озирнувся навколо, щоб упевнитися, що всі потрібні мені речі перебувають у зоні доступу - мобільний телефон, Таня і гаманець.

- І ти кажеш мені це, тому що...?

- Тому що вона не одна.

Я підняв погляд, спостерігаючи, як мій агент прямує до мене в затишній смугастій сукні. Вона привела няню номер одинадцять. Новенька тепер стояла переді мною в жовтій сукні в стилі серіалу "Божевільні". Обтягуюча і абсолютно безглузда для перельоту завдовжки в день. Її синє волосся було заплетене в химерний пучок, і виглядала вона як фея-дальтонік.

- Новенька, - вигукнув я, зображуючи фальшиву радість; так Дженна думатиме, що я хоча б спробував, перш ніж дати їй копняка під зад. Я відмовлявся називати її Інді, бо а) це безглузде ім'я і б) таким чином я б визнав, що вона особистість, а не перешкода. Я розкрив обійми і попрямував до неї, весь такий розв'язний і з легкою посмішкою.

- Раді вітати тебе на борту.

Посмішка новенької змінилася з боязкої на роздратовану. Коли мої руки зімкнулися на її плечах, я почув, як вона видихає, втрачаючи останню надію, що пригода буде хоч трохи цивілізованою. Дженна стояла поруч із нами, і я не зміг утриматися (знову), щоб не підчепити новеньку й не прошепотіти їй на вухо:

- Біжи, дорогенька. Це твій останній шанс на порятунок.

Вона застигла, але не стиснулася, і за це в якомусь роді я перестав ненавидіти її. У цієї хоча б внутрішній стрижень був. Досі я ставився до неї ще гірше, ніж до решти. Тому що, на відміну від попередніх, вона не зрушила з місця.

- Рада, що ви порозумілися. - Дженна втупилася на мене, підозра сочилася з кожного вимовленого нею складу. Вона знала, що десь є підступ. Але, як і більшість людей у моєму оточенні, їй не хотілося ворухити осине гніздо.

Я відсторонився і поклав руку новенькій на плече, стискаючи її в обіймах.

- Може, навіть найкращими друзями будемо, - я зобразив найжалюгідніший американський акцент.

Дженна ткнула кігтиком з ідеальним манікюром мені в груди.

- Напиши альбом, Ал. Такий, у якому ти не поливаєш брудом своїх колег. Зроби його з душею. Постарайся. І на замітку - у Бушелла схоже турне. Ваші концерти в Європі проходять паралельно. Тримайся від нього подалі.

Мої вуха заворушилися, може, й справді.

Мені хотілося знати, чи супроводжує його Довбана Феллон, яку я назвав так за те, що ця сучка зруйнувала моє життя. Бушелла я був би радий більше взагалі ніколи не бачити. Феллон? Це вже інша історія. Дженна побачила запитання на моєму обличчі й одразу відповіла.

- Давай розвію твої сумніви - Феллон із ним. Ще разочок повторю. З ним. Не з тобою. Усе скінчено, якщо тобі ще потрібні пояснення.

- Не кажи мені... - почав я, за що отримав удар долонею по грудях. Я був на дев'яносто дев'ять відсотків упевнений, що більшість агентів не проводять свій час, вдаряючи долонею по грудях клієнтів.

- Вона мало не загубила твою кар'єру! Сам ти мало не відкинувся від передозу. Хочеш померти через цю дівку, яка стрибнула з твого ліжка в ліжко твого колишнього найкращого друга, навіть не змивши туш із вій? Будь ласка! Але якщо ти знову почнеш вживати під час "Листів Небіжчика", присягаюся, назва стане промовистою, бо я особисто тебе прикінчу. - Вона зробила паузу, глибоко вдихнула, а потім усміхнулася. - У переносному сенсі, звісно. Адвокат сказав, більше ніяких погроз рок-зіркам, поки не виплачу всю суму за будинок у Малібу.

Я закинув голову і розсміявся. Від душі, заливисто, голосно. Ось-чому я найняв-твою-божевільну-задницю. Звичайно ж, мені потрібна Дженна, та й я був потрібен їй. Мене все ще вважали найсмачнішим шматочком у Голлівуді, і навіть після "Відсмокчи", який, як усім відомо, був солодкуватим, поставленим на потік альбомом у стилі "Maroon 5" і Ед Ширан зустрілися на випускному в католицькій школі", у мене все ще залишалися сили, щоб запалити Вегас. Якщо мій наступний альбом провалиться, то, можливо, - тільки можливо, - мені зможуть ось так погрожувати. А зараз мені потрібно постаратися, але вже точно не потурати кожному капризу Дженни.

- Ти сумуватимеш за мною. - Я підморгнув своїй агентці, яка навіть не спромоглася закотити очі.

Дженна підштовхнула новеньку до мене.

- Допоможи їй, коли приземлитесь в Австралії. Вона ще ніколи не літала. Нам довелося по-швиденькому зробити їй паспорт.

Обличчя новенької почервоніло так швидко, що я думав, вона вибухне. Дівчинка підняла підборіддя і міцніше стиснула свою сумку. Їй не варто було

хвилюватися. Я, звісно, козел, але ніколи не висміював тих, у кого не було таких самих можливостей, як у мене. Минуло багато часу відтоді, коли мені доводилося рахувати кожну пенні й ночувати в метро. Але, начистоту, я все ще міг перетворити її життя на пекло. Жодної дискримінації. Ні позитивної, ні негативної. Назвіть мене святим.

- Що-небудь ще? - Я дістав сигарету.

- Ось список обов'язків Індиго. Уважно прочитай його і не сперечайся. Так годиться, Ал. - Дженна притиснула папку до моїх грудей, її піднята брова підбурювала мене почати суперечку.

- І тобі, - вона вручила щось Інді, - у цьому телефоні два контакти - мій і Гадсона, особистого секретаря Алекса. Без Інтернету. Без додатків. Він потрібен тільки для одного - для зв'язку зі мною. Мені потрібні щоденні звіти, зрозуміло?

Потім Дженна розвернулася і пішла, навіть не попросившись із новенькою. Дівчина стояла переді мною, і на її обличчі була суміш непокори й рішучості.

- На що витріщаєшся? - вибухнув я. Можливо, я захотів бути заарештованим. Час у в'язниці - час на самоті, а це не найгірше.

- Дивлюся на свій найгірший нічний кошмар. - Вона моргнула, ніби очікувала, що від цього я зникну.

Принаймні, вона була до біса чесною. Зробивши крок уперед, я став упригуп до неї. Попіл із сигарети падав їй на волосся. Я прошепотів:

- Я не твій нічний кошмар, милочко. Під час кошмару ти можеш прокинутися. Я ж, навпаки, не покину тебе, поки ти сама не підеш. Вловлюєш різницю?

Не дозволяючи їй відповісти - "Як бути останнім гівнюком: посібник для чайників", запатентований мною, - я повернувся і рушив до шкіряного крісла біля великого вікна, викинувши по дорозі товсту папку з її обов'язками у відро для сміття.

Я сподівався, для її ж безпеки, що вона не надто боялася польотів, бо їй доведеться повертатися самій після того, як я її звільню.

Ми сіли в літак. На зльоті струшувало. Від турбулентності новенька посіріла, і я був упевнений, що все в ній стиснулося, включно з кицькою. За п'ятнадцять хвилин польоту до салону увійшла стюардеса і запитала, чи не бажаємо ми чогось.

- Імбирний ель із льодом і заряджена рушниця. - Я відмахнувся, вступившись у порожній аркуш, який мені потрібно було заповнити надихаючою прозою.

- Для нього, не для тебе, - пояснив Лукас, який сидів на білому Г-подібному дивані поруч із новенькою. Він єдиний розмовляв із нею, можливо, щоб позлити мене. - Якби не його захоплення алкоголем і наркотою, тебе б тут не було.

Я подумки поставив хрестик - нагадати Лукасу перестати лизати новенькій зад, бо це діяло мені на нерви.

Мені не хотілося, щоб він крутився навколо дівчини, яку найняли для мене.

Мені не хотілося споглядати, як легко йому живеться, доки я кожного божого дня пробираюся крізь лайняну депресію, а єдиними друзями, здатними витягнути мене з усього цього, є спиртне й наркотики.

І взагалі, мені не хотілося дивитися, як вони туляться на диванах у літаку і на задніх сидіннях автобусів, поки я зализував рани після розставання. Особливо якщо врахувати, що він був однією з причин, через яку я опинився в цій ситуації вперше.

- Обережніше, Лукас. Мої іграшки - це мої іграшки, тож тримай свої руки при собі, - попередив я його, роблячи ковток імбирного елю і все ще дивлячись на порожній аркуш.

Він не перепитав, що я маю на увазі.

Він знав.

Розділ 4

Інді

Сідней, Австралія

- Ти не дурна, - Лукас повторював цю фразу вже в десятитисячний раз.

Мої руки зникали у величезних кишенях його стильного жакета, який він мені позичив, бо я забула, що в Австралії зима (хоча в Штатах літо). Мені жорстоко нагадали про це, коли ми вийшли з літака і опинилися на сильному вітрі під небом, затягнутим хмарами. Навіть від короткої прогулянки від "Мерседеса" до блискучого чорного фургона мене кинуло в тремтіння.

- Ти не могла знати, - голос Лукаса був таким ніжним, що можна було розчути прихований жаль.

- Ага, - зітхнув Алекс, крокуючи перед нами, навіть не обертаючись, щоб удостоїти нас поглядом. Гітара, перекинута через його плече, бовталася на спині, як черепащачий панцир. - Звідки ти могла знати, що в південній півкулі зима, якщо в північній - літо? Це ж найбільший секрет на планеті.

Усі розмови замовкли. Блейк, менеджер Алекса, хлопець із чорним хвилястим волоссям у строгому костюмі, насупився. Елфі, високий із золотистими кучериками, струснув головою і штовхнув кілька камінчиків на шляху до позашляховика. У сапфірових очах Лукаса читалося вибачення за поведінку Алекса, і він стиснув мою руку.

- Не звертай на нього уваги. Усе добре?

Я кивнула.

- Якщо не брати до уваги того, що я почуваюся ідіоткою? Супер, спасибі, що запитав.

Ми забралися в автобус, де, на щастя, я не стала загострювати увагу всіх на те, що кермо з правого боку, і продовжила мовчати. Перш ніж сісти в літак, Блейк вручив кожному з нас гастрольний графік. Елфі використовував його замість зубної нитки. Мені хотілося визирнути у вікно і вперше побачити Сідней, але, по правді кажучи, я не була впевнена, що на мене не нахлине буря позитивних емоцій, а я не готова знову стати для Вінслоу боксерською грушею. Я зрозуміла, що мені потрібно притихнути доти, доки я не виросту в його очах з Новенької в Інді. Проте я ненавиділа його за те, що він викликав у мені такі емоції. А ще я знала, що не стану Маленькою міс Безхребетність на найближчі три місяці. Мені потрібно знайти в собі сили і дати відсіч.

Ми зупинилися в модному готелі, розташованому на узбережжі океану в Дарлінг-Гарбор[14]. Раніше я бувала в готелях, але ті належали до придорожніх мотелів, і в брошурах про них було написано що-небудь у дусі "чарівний дизайн у стилі вісімдесятих". Цей же виявився абсолютно іншим. Жахлива будівля зі стрілами й арками, що розтягнулася на милі. "Повний треш" - досить точний опис для цього готелю. Нам довелося десять хвилин їздити територією, чекаючи, поки охорона перекриє тротуар металевими огорожами, щоб рок-зірка змогла заселитися в готель. Але коли ми нарешті зупинилися, я зрозуміла, що в мене з'явилася проблема серйозніша за спроби вирішити, чи настільки нагадував мені Сідней більше чистий, новий Маямі чи міський Палм-Спрінгс.

- Що за... - ахнула я, занадто здивована, щоб закінчити речення. За бар'єрами стояли сотні прихильників, які кричали і розмахували табличками та плакатами. Дівчата, що ридали, дряпали обличчя, вигукуючи ім'я Алекса так голосно, що я дивувалася, як у них не лопаються барабанні перетинки. Позашляховик зупинився. Британці дивилися один на одного, обличчя світилися задумливими посмішками. Обличчя Алекса залишалось безпристрасним.

- Занадто багато, не прорватися, - Лукас совався на своєму місці поруч зі мною. Він узяв мою долоню і стиснув її для хоробрості. Його дотик виявився теплим і приємним. Він був привабливим, у легкій, романтичній манері.

- Так, Новенька, - Алекс здивував мене, звернувшись до мене і стиснувши моє стегно. Від цього дотику серце провалилося в шлунок, а по шиї пробігли мурашки. - Уся справа в тобі, тож скажи нам, як ти ставишся до того факту, що сотні людей чекають не на тебе.

Терпіння. Моє ангельське, невичерпне терпіння настійно рекомендувало мені не врізати йому кулаком по обличчю. Мені дуже потрібна робота. Але Алекс Вінслоу нагадував мені, що заради вирішення фінансових проблем доведеться напружитися.

- Можна хоч зітхнути без твоїх коментарів? - я зіштовхнула його руку зі свого стегна. Я мріяла, щоб він не виглядав як розгніваний бог і не писав, як змучений поет. Ненавидіти його було б набагато легше.

- Тільки якщо ти робитимеш це беззвучно і не в моїй присутності, - швидко відповів Алекс.

- Вітаю, Вінслоу. Тобі вдалося отримати нагороду "Найбрутальніша людина у світі", - пробурчав Блейк, друкуючи щось у телефоні.

- Я прийму її, але не з'явлюся на церемонію.

- Чудова ідея, можливо, ти вискочиш на сцену і вкрадеш статуетку, яка навіть не тобі призначалася... - пробурмотіла я. Очі розширилися від жаху, коли слова злетіли з язика. На секунду світ завмер.

Елфі перервав тишу, пирхнувши із заднього сидіння і видихнувши, довго і голосно.

- Ой! У мене встав. Якщо ви двоє збираєтеся трахнути один одного з ненависті, мені, будь ласка, квиток у першому ряду.

- Елфі! - Лукас повернув голову, подивившись на нього з докором.

- Що? У першому ряду кілька сидінь. Тобі теж дістанеться.

- Досить, - гаркнув Блейк, прибираючи телефон у кишеню і відчиняючи двері. - Усі на вихід! Інді, постарайся бути скромнішою. Хлопчина надто образливий, коли йдеться про няньок, яких йому надсилає Дженна. Зрозумій, йому двадцять сім, і він один із найвпливовіших знаменитостей у всесвіті. Йому складно проковтнути образу і змиритися з твоєю присутністю.

Елфі підняв руку, немов просячи дозволу виговоритися.

- Але якщо ти хороша в цьому, у сенсі, в ковтанні, напевно, зможеш пом'якшити удар.

Алекс повернувся і вдарив його в плече так сильно, що стукіт почули всі.

- Досить розумних думок від тебе. Ходімо.

Ми вилізли з фургона. Я спіткнулася, засліплена спалахами дюжин камер і криками папараці. Я продовжувала дивитися вперед, сподіваючись, що пройду через двері, що обертаються, без падіння, що запам'ятається, або ганебної плями від місячних на штанях. Зараз у мене навіть не було місячних, просто здавалося, що таке цілком може зі мною статися. Шум, світло, сміх - усе змішалось в голові смертельним коктейлем. Руки й ноги стали ватяними, і в мене почався напад клаустрофобії.

Хтось узяв мене за руку.

- Тримаю тебе.

Я поспішила до входу, навіть не розуміючи, хто веде мене всередину. Зітхнути я змогла лише тоді, коли скляна стіна відокремилася від людей зовні. Я повернулася, щоб подякувати рятувальникові, який тримав мене за руку, і серце тьохнуло, побачивши Лукаса, який обдарував мене доброю посмішкою.

- Дякую. - Таке відчуття, що рот був набитий ватою.

- Наші номери готові. Переваги свити Алекса Вінслоу. - Він поклав руки в кишені і втупився на черевики.

Лайно.

- Де Алекс? - Дженна веліла не випускати його з поля зору. Нас поселили в різних номерах, але Блейк житиме з Алексом, щоб наглядати за ним. Весь інший час мені слід було перебувати поруч. Елфі попрямував до стійки реєстрації і вже фліртував із дівчиною-адміністратором. Блейк говорив телефоном і повторював одне й те саме речення.

- Мені байдуже, що це найкращий готель у Парижі, в Європі чи в усьому Чумацькому Шляху. Якщо Алекс його побачить, він його вб'є.

- Зовні, як зазвичай. - Лукас стежив за зіркою, спостерігаючи за його рухами. - Спілкується з фанатами. Чому, думаєш, їх так багато? Вони для нього на першому місці.

Я простежила за поглядом Лукаса. Алекс спирався на огорожі, підписуючи постери, рюкзаки та груди, одночасно встигаючи робити селфі з перезбудженими фанатами. Поруч із ним було два охоронці, кожен розміром із Халка. Вони безпорадно дивилися на ексцентричну суперзірку, бажаючи, щоб він перестав загравати з дівчатками-підлітками і випробувувати долю. Фанати були занадто близько і могли з легкістю штовхнути його на землю і поглинути його, як згряя зомбі.

- Мені потрібно витягнути його, - сказала я радше собі, ніж Лукасу.

- Вони не підсунуть йому наркотики. Він же у всіх на виду.

- Не можу повірити, що він уміє ввічливо спілкуватися. - Я повернулася до Лукаса. А ще не можу повірити, що ляпнула таке його барабанщику і другу.

Лукас підійшов до мене, але чомусь я не відчула дискомфорту.

- Знаю, звучить як кліше, але життя зробило з нього такого козла. Він не завжди був таким. Думаю, ти зрозумієш, що він чудовий хлопець. Він просто... злиться.

"Схожий на мого брата", - подумала я.

Ми обидва стежили за Алексом, поки Блейк не підійшов надто близько, змусивши мене підсунутися до Лукаса.

- Номери готові. Чия черга виривати Алекса з лап хижачок?

Я вдала, ніби не чула запитання, сумніваючись, що він мав на увазі мене. На відміну від Лукаса, інші хлопці вважали за краще б вийти на ринг із голодним левом, ніж поговорити зі мною.

- Зараз черга Елфі. З ким ти розмовляв, друже? - запитав Лукас.

- Джейс, агент Вілла. - Блейк видихнув. - Ми перетнемося в Англії та Парижі. За Англію я не переживаю, Бушелл зупиниться в котеджі в бабусі в Шеффілді[15]. Але в Парижі в нас вечір Геловіна в замку Мальмезон[16]. Благодійність. - Блейк виразно глянув на Лукаса.

- Можемо розіграти надзвичайну ситуацію. - Лукас знизав плечима, переходячи в діловий режим. - Хоча, гадаю, це викличе запитання, враховуючи, що він щойно повернувся з реабілітаційного центру.

Блейк кивнув, потираючи шию.

- Буде гірше. Річ у тім, що Вілл і Феллон заручилися. Добре, що він не сказав цього нам, коли ми... - Він так і не закінчив речення, і я знала, що краще не питати.

Усі знову вступилися на Алекса. Уперше з моменту нашої зустрічі він виглядав щасливим, роблячи селфі з двома дівчатами в брекетах.

- Алекс використовує це як виправдання за пиятику і наркотики. - Лукас ударив кулаком по стегну.

Блейк зняв пальто.

- Так, я не порадував Джейс і не став питати про це, але якщо це так, новина з'явиться у вечірніх газетах. Дженна розмовляє зі своїми людьми в пресі, намагається відтягнути час публікації.

Феллон була слабкістю Алекса. Я не знала її, ніколи не стежила за плітками про знаменитостей, але мені було відомо, що останні кілька років Вілл Бушелл - заклятий ворог Вінслоу.

- Нам потрібно тримати його подалі від Інтернету і газет, - сказав Лукас, погоджуючись із ним. - І упевнитися, що поруч із ним немає папараці або журналістів.

- Друге особливо заманливо. Алекс відомий своїми двозначними відповідями. Але як ти утримаєш його від виходу в онлайн?

- Ти придумаєш що-небудь, із чим він не зможе посперечатися. - У голосі Лукаса звучала паніка, і я постаралася зібрати все воедино.

Блейк перебільшено зітхнув.

- Іноді мені здається, що я виховую дитину. Пам'ятаєш тамагочі? Алекс дорівнює сотні цих штук, що висять на шиї.

За п'ять хвилин британський тамагочі увійшов всередину, і Блейк вручив мені електронний ключ від номера і попередив, що потрібно бути в холі о

шостій вечора. Взагалі-то, як він пояснив, вони вже багато репетирували, але потрібно перевірити звук і утримати виконавця в тверезому стані. Коли я увійшла у свій номер - увесь поверх виділили для Алекса Вінслоу і його команди - перше, що я зробила, - впала на королівського розміру матрац і, верещачи від захвату, зробила ангела. Тільки не снігового, а постільного виходить. Я стиснула атласні простирадла в руках і застогнала. Кожен м'яз мого тіла перебував у напрузі після тривалого польоту, і я навіть не звернула уваги на мармурову підлогу або фрески із зображенням пустелі, обрамлені золотом, що висять на стінах. Усе, чого мені хотілося - заснути зараз і прокинутися через три місяці.

Телефон завібрував у руці. Я подивилася на нього, звузивши очі, ніби він живий і ми щойно гаряче сперечалися. Лукас допоміг мені підключити мережу та Інтернет. Не те щоб це мало значення. Екран на моєму особистому телефоні був зламаний, і я не могла нічого на ньому бачити, навіть імені того, хто дзвонив. Я піднесла телефон до вуха і в глибині душі стала молитися, щоб дзвонили не з кредитної компанії.

- Алло?

- Інді, це Нет. Телефоную дізнатися, чи все добре, - проспівала вона з іншого кінця. Котра зараз година в Лос-Анджелесі? Здається, опівночі. Я перекотилася на спину і втупилася у високу, склепінчасту стелю, розмірковуючи над питанням, чому все гарне у світі коштує таких нечуваних грошей.

Цей готель.

Гроші, які мені заплатять.

Здавалося б, нещасливе життя Алекса.

- Усе чудово. - Голос зірвався, і я постаралася натягнути посмішку, щоб і Наташа її почула. Моїй родині необов'язково знати, що наді мною знущується легенда рок-музики. У них і так турбот вистачає.

- До тебе добре ставляться?

- Краще не буває, - запевнила я. Безбожна брехня. Якщо вам доводилося чути про невинну, милу, милу брехню, яка нікого не ображає, то це вона.

- Чула про Вінслоу? Думаю, це обговорювалося весь політ... - Нет закинула вудку. Я зморщила ніс, вивчаючи міні-бар в іншому кінці кімнати. Життя занадто коротке, щоб позбавляти себе можливості скуштувати вміст за рахунок рок-зірки.

- Ні. Він не особливо балакучий. Сумніваюся, що він відкрив би рота, навіть якби його звинуватили в тому, що він прибулець і прибув сюди, щоб висмоктувати життя з черниць. А що? Що сталося?

- Мова про його господарство. Зламали телефон голлівудської зірки - чорт, не можу пригадати її ім'я - і, звісно ж, у неї в збережених фотках член Вінслоу. Мабуть, жеребцям до нього далеко. Якись піксельні картинки з'явилися в таблоїдах, але, як мені здається, це могла бути і його рука.

Я усміхнулася, відчуваючи, як рум'янець вкриває щоки. Наташа у своєму репертуарі. Перш ніж стати матір'ю і дружиною, вона була смішною, безтурботною чирлідеркою, яка не відмовлялася подивитися на картинки першокласних членів.

- Тепер, коли він вільний і ти теж, і вам належить провести три місяці у спільній подорожі, мені б хотілося почути підтвердження цих чуток.

- Не вигадуй, - пробурмотіла я.

- Чому б і ні, Інді? Хоча б подумай про це. Якщо ти так любиш кататися на велосипеді, уяви, як це - осідлати знаменитість.

- Нічого схожого.

- Звідки ти знаєш? Ти ніколи не була верхи на зірці.

Я ні на кому не їздила і не збираюся починати з містера "Зарозуміла рок-зірка". Я не була незайманою. У мене був секс із єдиним хлопцем за рік до того... до того, як я втратила своє лібідо. Чоловіки посідали останнє місце в списку моїх бажань.

Я подивилася на годинник над головою. Пів на шосту. Мені потрібно прийняти душ і спуститися в хол вчасно, щоб встигнути в концертний зал. Яким чином Алексу і всім іншим вдавалося знайти сили на концерт після довгого перельоту? Хоча вони ж професіонали, навіть якщо по них цього не скажеш.

- Мені треба йти. Передай хлопчикам, що я їх люблю. І надішли мені фотографії Зіггі. Рано чи пізно я знайду ноутбук. Уже сумую за ним.

- Він за тобою теж. Розважайся і зроби фотки.

- Обов'язково.

- Його члена.

- Не збираюся, - відрізала я.

- Ну, я хоча б спробувала. Люблю тебе. Удачі.

- І я тебе, міс Заклопотаність. Чао.

Іронія полягала в тому, що можливість побачити всі принади Алекса Вінслоу трапилася мені через півтори години після моєї розмови з невісткою.

Ми бовталися за лаштунками перед початком першого концерту. На мій подив, Алекс не просив чогось надміру. Гримерки були просторі й чисті, тарілки з фруктами і пляшки з водою стояли рядами на столах, покритих білими скатертинами, і все. Ніякого алкоголю. Ніяких смаколиків. Без джакузі. І навіть без стриптизерок, що розгойдуються на залізних люстрах. Вінслоу виявився скромним. Він наймав тільки тих, з ким дружив із дитинства, що було єдиною позитивною якістю в його тиранічній особистості.

Я ходила за ним по пятах у "Сідней-Арені", а він, зі свого боку, грав у гру під назвою "Давайте всім скажемо, що Інді моя божевільна фанатка". Щоразу, коли ми проходили повз колег, асистентів або техніків, він дивився на мене із серйозним виразом обличчя і говорив:

- Хто-небудь, викличте охорону і виведіть її звідси. Ця пташка слідує за мною всюди, а вона навіть не в моєму смаку. - Я ігнорувала його, знаючи, що, не відповівши, наближаю міні-серцевий напад або розвиток виразки.

Не буди Лихо, Інді.

Учасники гурту перебували у своїх гримерках, пили газовану воду і розігрівалися.

- Чому мені доводиться грати з єдиною рок-зіркою у світі, яка намагається залишатися тверезою? - простогнав Елфі зі своєї кімнати досить голосно, щоб ми всі почули.

Блейк розмовляв телефоном і ходив туди-сюди поруч із нами, а Алекс мав такий вигляд, немов терпляче чекав кінця світу. Він сидів на дивані, з образою дивлячись на гітару: можна подумати, це вона була винна в тому, що в нього немає свіжих, оригінальних мелодій. Раптом він встав і почав безцільно бродити коридором. Група для розігріву з іншого боку затемненої завіси репетирувала вже четверту пісню, і Алекс морщився щоразу, коли соліст називав натовп "малюками". За винятком цього, його спокійна поведінка не змінилася ні крапельки. Але тут він звернув праворуч, у тісніший прохід, а я, зберігаючи мовчання, пройшла за ним до вбиральні.

- І куди це ти зібралася? - фиркнув Алекс.

Алекс розвернувся, дивлячись на мене, як на хмару кислотного дощу, від якої він не міг сховатися. Для нього, можливо, так і було, що робило мою на нього реакцію ще більш жалюгідною. Щоразу, варто було йому подивитися

на мене, я відчувала тепло. Ніби його очі - це промені сонця, що пестять, цілують і пригнічують мою логіку і всі здорові думки. Не зрозумійте мене неправильно, я все ще ненавиділа його з тією ж пристрасстю, на яку зазвичай заслуговують політики, що розв'язали світові війни, але його глибокі бурштинові очі навіть не спокушали. Вони вабили за собою. Б'юся об заклад, дівчата не заперечували, якщо це була кухня, ванна кімната або навіть гараж. І, визнаймо, навіть двір перед будинком - і нехай увесь світ стане свідком.

- Тобі не можна в туалет одному, особливо перед концертом. Я піду з тобою, щоб переконатися, що ти не приймаєш наркотики. Ти знав би це, якби прочитав список моїх обов'язків. - Я знизала плечима, готуючись до наступного аргументу. Повз нас проходили звукорежисери. Вони кидали кабелі на підлогу і нервово кивали Алексу, як суворому директору католицької школи.

- А якщо я хочу по-великому? - Алекс підняв підборіддя, дивлячись на мене крізь кінчик носа. У його сумних, всюдисущих очах грали завзяті вогники.

Я схрестила руки і повернула стегно.

- Тоді мені потрібно нагадати самій собі, як сильно мені потрібні гроші, і помолитися, щоб ти не поділяв любов Елфі до гострої їжі.

Він усміхнувся, похитав головою і продовжив іти вперед. Я не відставала. Він ішов швидко. Може, тому що був зростом із хмарочос. Або йому відкрився інший спосіб зіпсувати мені життя. У будь-якому разі моє плутане дихання викликало в нього посмішку, коли я спробувала наздогнати його.

- Тобі доведеться побачити мій член, - сказав він на півдорозі спиною до мене. Я практично бігла.

- Я заплющу очі.

- Це завадить тобі переконатися, що я нічого не приймаю.

- Я бачила пеніси й раніше. Твій нічим не відрізняється.

Я щойно сказала "пеніси"? Так. Навіщо? Мені не сімдесят. Я не ханжа. Хоча я розумію, чому він так думав.

- Помиляєшся. До біса помиляєшся. Напевно, найбільш помилкова фраза, яку ти сказала. Скільки?

- Вибач?

Він зупинився біля дверей туалету, що знаходився за кілька кроків від VIP-майданчика. Запах цигарок, пива і хот-догів вдарив у ніздрі й залишився там.

А мені стало цікаво, як це - відчувати аромат алкоголю, але не мати можливості зробити ковток.

Лайно. Може, він почувається як лайно. А я тільки погіршую становище.

- Скільки членів ти бачила за своє життя? - Його байдужий погляд блукав по моєму тілу. - У сенсі, тобі скільки? Вісімнадцять? Дев'ятнадцять? І ти завжди зайнята на роботі, тож, думаю, десь від двох до чотирьох.

- По-перше, - я підняла великий палець, - мені двадцять один, і я достатньо доросла, щоб пити спиртні напої в будь-якій країні, що ними торгує, що, звісно, добре, тому що, працюючи з тобою, мені знадобиться ця можливість. По-друге, - я підняла вказівний палець, хоч і нахабно брехала, - я не збиралася пити. Ні сьогодні, ніколи, - не твоя справа, скільки пенісів я бачила або зі скількома чоловіками я спала. Навіть якщо мені подобається, коли мене підвішують за соски до стелі або навпаки годують із ложечки, поки я обіймаю плюшевого ведмедика, тебе це не стосується. І ще, - я підняла середній палець із милою посмішкою, - дуже постараюся донести це до тебе - твої ігри не допоможуть. Я збережу цю посаду. Звикай до мене.

Ми довго дивилися один на одного, поки Алекс не вдарив кулаком у двері позаду мене. Двері зі стуком відчинилися, і ми увійшли. Я обперлася об них спиною, намагаючись стояти від нього якомога далі, поки він байдуже розстібав джинси й діставав свій член над сидінням унітазу. Я ледве утримувала погляд на стіні. Звук струменя, що потрапив у воду, досяг моїх вух, і мене ледве не вирвало.

Слова Нет стали переслідувати мене, як погана стрижка з вісімдесятих. Ірраціональне бажання перевірити їхню правдивість захопило мене. І він же не заперечував. Згідно з чутками, його член бачив більше камер, ніж Кендалл Дженнер. Повільно, болісно повільно мій погляд ковзнув униз по його сухорлявому тілу. Мені просто хотілося дізнатися, через що стільки галасу. Що б я не думала, реальність виявилася іншою. Товстий, довгий, але не огидний. З тонкими венами по всій довжині.

- Подобається? - він застогнав, засунувши свій апарат назад у труси. Його профіль був чудовий. Сильна щелепа, пухкі губи, сексуальний погляд...

Я підняла очі, коли зрозуміла, що він говорить зі мною.

- Я не...

- Дивилася? Дивилася. Сфоткай наступного разу. На довше вистачить.

Він застібнув ширінку і натиснув кнопку змиву кінчиком черевика. Потім повернувся і видавив мило на долоню, майже несамовито помив руки -

намиливши між кожним пальцем і шкребучи по кісточках, наче хотів здерти шкіру. Закінчивши, він пошукав рушник.

Я прочистила горло, намагаючись отямитися.

- Довше за побіжний погляд чи твій виступ?

Буденно, нестерпно буденно він витер мокрі руки об мою фіолетову сукню. Я ахнула і відійшла. Мені здалося, що він збирався відчинити двері й вийти, але перш ніж я хотіла накричати на нього за використання мене як рушника, він штовхнув мене до стіни, упершись руками біля моєї голови, загнав мене в кут. Я скрикнула, здивувавшись раптовій близькості.

Алекс Вінслоу торкається мене. Сам. Мозок вибухнув від подиву.

Жар його тіла змусив мене вигнути спину, у горлі пересохло.

- Давай прояснимо - я можу трахати тебе, поки ти не втратиш дар мови і навіть не спитнієш. Увага. Новенька. Якщо не триматимешся від мене подалі, я, вельми можливо, це і зроблю.

Я подивилася на нього і посміхнулася, ігноруючи той факт, що, ймовірно, була білішою за сніг. Серце готувалося вистрибнути з грудей, уражене, але непокірне. Ніколи ще я не потрапляла в таку ситуацію. Таку... дику. Як саме життя. Серце хотіло збунтуватися, а я хотіла дати відсіч, але це лише посилить те, що відбувається.

Повільніше, серце.

Розслабся, серце.

Глибоко вдихни, серце.

- Ти закінчив? - прошипіла я.

- А ти?

Чому він так намагається позбутися мене? Думка запитати його напряду неодноразово відвідувала мене, але я завжди доходила одного висновку: кому б сподобалося, що за кожним його кроком стежать, та ще й до туалету перед концертом супроводжують?

- Ні, - відповіла я.

- Я теж. - Він відштовхнувся від стіни, повернувшись до мене спиною і запускаючи пальці у волосся. От же правду кажуть ті, хто пише любовні романи, які Нет читає в жахливих кількостях. Тому що, коли він пішов, його відсутність відчувалася всюди.

У моєму тілі.

На шкірі.

Внизу живота, де дрімало бажання.

- Не побажаєш мені удачі? - Він схопився за ручку і відчинив двері, плечем врізавшись у когось. Він не зупинився. Алекс Вінслоу - торнадо, що змітає всіх і все на своєму шляху.

- Ні пуху ні пера, - хрипло вимовила я. Світло проникало крізь чорні фіранки на сцені, покриваючи його волосся золотистим сяйвом. Господи боже. Я заплющила очі і, спираючись потилицею на стіну, вдихнула.

Серце не слухалося мене. Воно билося дедалі сильніше.

Через двадцять хвилин Алекс вийшов на сцену, а я попрямувала в його гримерку, збираючись поспати. Переліт із Північної Америки і зміна часових поясів вимотали мене. Я знала, що потрібно пережити це, але, якщо я задрімаю, це не стане кінцем світу. Блейк теж був там, спиною до мене, розмовляв телефоном. Він не міг бачити мене, ось чому він кричав і розмахував руками. Я глибоко вдихнула, заявляючи про свою присутність, але голос Блейка лунав у порожній кімнаті.

- Так, Дженна. Так. У сотий раз: усе під контролем. Ми злили фотки, і тепер він думає, що через це не пускаємо його в Інтернет. Усі інтерв'ю та публічні виступи відкладено на час турне. Він нічого не підозрює. Він навіть дівчину цю не пам'ятає, яка їх зробила. - Блейк зупинився, слухаючи агента Алекса на іншому кінці.

Кров застигла у венах. Вони виклали ті фотки?

Потім я згадала розмову з Лукасом. Йшлося про диверсію... про те, щоб утримати Алекса офлайн. Про зустріч із Віллом Бушеллом... от блін.

- Слухай. Слухай... Та послухай! Чорт забирай, жінко. У тебе яйця розміром з кавун. Ти хоч розумієш, що це негарно? І перш ніж ти що-небудь скажеш: так, я усвідомлюю, що не є єдиною метою твого життя. Ми виграли достатньо часу. Він не перевірить, бо йому начхати. На все. Взагалі. Його хрін міг опинитися на обкладинці Vogue у береті й із цигаркою, що стирчить із кінця, а він навіть не впізнав би його, проходячи повз газетний кіоск. Він рок-зірка, Дженна. Не невдаха з реаліті-шоу, якого ніхто не знає. - Блейк витер обличчя, потім повернувся і втупився прямо на мене. Його телефон усе ще був притиснутий до вуха, коли він сказав:

- Так, майже ніхто. Нянька знає. Зараз залагоджу. Пофліртуємо пізніше?

Судячи зі стогону Блейка, слухавку кинули. Руки так і свербіли заліпити йому ляпаса, а я не могла зрозуміти причину. Мені не подобався Алекс, але це не означає, що мені подобалася думка про зраду його команди. Чорт, мені навіть не хотілося бути частиною так званої команди, і я все ще вважала цю витівку лайняною. Люди, яким він довіряв, обдурили його. Чому вони продали його? Може, вони хотіли, щоб він зірвався?

- Усе зовсім не так. - Він підняв руки вгору, обличчя зморщилося в гримасі.

- Говориш, як чоловік, що зраджує, тож відповім, як дружина, яку зрадили: усе саме так. - Слова прозвучали зсередини. Вони були злими й хрипкими. - Вау. Які ви... невдячні.

- Ти не розумієш, як багато поставлено на карту. Алекс одержимий Феллон. Якщо він дізнається, що вона заручена з його заклятим ворогом, то покотиться найстрашнішою низхідною спіраллю. Ти втратиш роботу. Турне закінчиться, так і не розпочавшись. Його кар'єра, найімовірніше, завершиться, не кажучи вже про те, що йому доведеться заплатити мільйони доларів за завдані збитки. Ми не можемо просто сказати йому, щоб він не заходив в Інтернет два з гаком місяці без будь-яких пояснень. Ми робимо все можливе, щоб допомогти йому. Усі, кому він небайдужий, беруть участь у цьому. Його сім'я, друзі, члени групи. Усі. Ти все зіпсуєш і, клянуся, Інді, наживеш собі безліч ворогів у Голлівуді. - Блейк вказав на мене рукою з телефоном.

Я моргнула, недовірливо дивлячись на нього. Він що, серйозно?

- Блейк, - я зробила крок, - не важливо, як ти це поясниш, ти брешеш клієнту. Своєму колишньому сусідові. Другу. Можеш виправдовуватися до кінця днів, але все одно ти злив його інтимні фотки, щоб утримати його від виходу в Інтернет, і це паршиво.

- Не я. Одна з його дівок на ніч. Ми заплатили їй, і частина грошей пішла на благодійність, тож не все так уже й паршиво.

- Ти присоромив свого друга, і той факт, що він не відчуває себе жертвою, не скасовує тієї істини, що він - постраждала сторона.

- Не прикидайся святошею, Індиго. Частина твоєї роботи - ходити з ним до вбиральні. Ти теж їдеш у цьому поїзді, дівчинко. Те, що твоя совість менше заплямована, не означає, що вона чиста.

Очі мої округлилися.

- Я скажу йому. - Я тупнула ногою, немов хотіла розчавити неіснуючого таргана.

- Тоді йди, - незворушно сказав Блейк. Вираз його обличчя з тривожного й настороженого став войовничим в одну мить. Він зробив крок назустріч мені, скорочуючи відстань між нами. Я відчувала його дихання - корицю і фруктову жуйку. Свіжий і легкий аромат, для якого Алекс був занадто сексуальний.

- Варто йому дізнатися правду, він кине все і побіжить за наркотою. А при такому розкладі нам більше не знадобляться твої послуги, Зіггі не отримає необхідну йому медичну допомогу, а Крейг так і залишиться жалюгідним невдахою, який пристрастився до содової. Подумай, перед тим як накоїти дурниць, Інді. Ти можеш дуже легко зруйнувати своє життя.

Я втупилася на Блейка.

Він підняв підборіддя й обдарував мене жорстким поглядом.

Він знав. Знав усе про мою сім'ю, про наші фінансові проблеми, навіть про шунти для Зіггі.

Звідки, мати його, він у курсі?

Я проходила анкетування у відділі кадрів при влаштуванні на роботу. Дівчина з педикюром поставила мені дві сотні запитань, на всі я відповіла чесно. Їй напевно заплатили. Тепер у Дженни і Блейка були важелі тиску на мене. Може, і в Алекса теж. Чорт, наскільки мені відомо, усім учасникам турне було відомо про мої потреби і проблеми племінника.

Відчуваючи, як кров закипає від гніву настільки, що мене знудило, я розвернулася і вилетіла з гримерки Алекса. Я вже не хотіла спати і не відчувала зміни часових поясів.

Я прокинулася.

Тремтіла, як і моє непокірне серце.

Згораючи заживо.

Розділ 5

Алекс

Один - число самотності,

Тому ти сказала, що нам удвох краще бути,

Але як виявилось, дитинко, про мене тобі легко позбутися.

І кумедно ж те, що якщо повернешся ти, я прийму тебе і пробачу,

Ось тільки серце твоє буде розбите, коли я першим тебе відпущу.

Усі хочуть бути рок-зіркою. Це майже як стати божеством, але люди завжди забувають, що в бога купа справ.

Бог творить. Двадцять чотири чортових години сім днів на тиждень.

Богу поклоняються.

Від нього чекають відповідей, заспокоєння, виконання прохань.

І коли ж йому спускатися на землю і спілкуватися з людьми? Бог змушений розчаровувати.

Розумієте, коли ти рок-зірка, фанати підживлюють твої очікування.

І ти майже завжди жадібно проковтуєш їх і просиш добавки.

Бо тобі хочеться вірити, що ти геній, чиї тексти безсмертні, чиї мелодії пронизують наскрізь. Хочеться бути незабутнім, чарівним і унікальним. І не хочеться вірити, що після цього нічого немає, але це так. Ти можеш бути відчайдушним виродком з мільйонами в кишенях і щоночі трахати різних моделей, але в підсумку ти всього лише людина.

Так, проста людина. Але інші хочуть бачити в тобі щось більше. Ось як я опинився тут. Там, де я перебуваю сьогодні. Я став тим самим сміховинним кліше, над яким насміхався в юності. Нікому не потрібний алкоголік-наркоман, який ніколи не буває один, але завжди відчувається смертельно самотнім.

Перший раз я знайшов справжню близькість не тоді, коли в чотирнадцять років переспав з Лорою, дочкою водія вантажівки, на лавці в парку Кассіобері. Я відчув її, стоячи перед тисячами незнайомих і виконуючи свої пісні. Благаючи їх полюбити мене. Повірити в мене. Підтримати. І. Вони. Дали. Мені. Це.

На сцені ти відчуваєшся абсолютно голим.

Навіть незважаючи на те, що позаду мене Вейтроуз і його барабани та Елфі ходять зі своєю бас-гітарою, на сцені я був практично один. І вони. І світло. І слава.

Піт капає на гітару. Секс.

М'язи напружуються, щоб створити ідеальну гармонію. Кульмінація.

Вони бачать мене, відчують мене. Вони мене чують. Блаженство.

Займатися сексом із десятима тисячами людей щоночі - нелегка робота. Ось чому мені потрібен був невеликий допінг, щоб моя продуктивність залишалася на одному рівні з моїми власними недосяжними стандартами. Я виходив на сцену, коли в моїх венах дурі було більше, ніж тромбоцитів. Я був на висоті. А коли ти на висоті, тобі не зрозуміти, як паскудно низько ти падаєш. Дев'яносто днів реабілітації, і я чистий. Здебільшого фізично.

Я дав своїм слухачам найкраще. На "Отруту і вірші" мене надихнула Феллон, розтерзавши мені серце і згодувавши його вовкам із таблоїдів. А ще це одна з останніх пристойних пісень, написаних мною до того, як я став занадто залежним, і розум мій так затуманився від наркотиків, що я не зміг створити нічого путнього. Тепер, у зав'язці, мені було цікаво, чи не втратив я творчу жилу разом із наркозалежністю.

Зійшовши зі сцени, першою, кого я побачив, була Новенька. Вона і її великі очі, і вузькі, у формі лука Купідона губи, і фіолетова сукня-кльош. Складалося враження, що вона вийшла з фільму в стилі нуар прямо в неідеальні обійми цього виробничого майданчика. Її одяг кидав мені виклик, від якого мій член напружився, і мені стало цікаво, чи хотів я трахнути мою компаньйонку, щоб позбутися її, або забрати її собі, поки мене не випередив Лукас.

На її обличчі, як завжди, читалося роздратування, тому я обійшов її і попрямував до гримерки. Адреналін закипав під шкірою, і я закинув голову, обхопивши долонями потилицю. Концерт пройшов чудово. Ні, чорт забирай. Це було неперевершено. Я знав це, тому що я був там - насправді, а не під кайфом, як раніше, у невидимій хмарі помилкової самовпевненості.

Я хотів писати.

Мені потрібно було писати.

На самоті.

Блейк, Новенька, дві фанатки, які пробралися за лаштунки, і місцевий піарник тягнулися за мною до гримерки, але я зачинив двері просто перед їхнім носом, не обтяжуючи себе поясненнями. Коли муза б'є тебе по яйцях, ти приповзаєш назад і просиш її вдарити сильніше, швидше, міцніше.

Змусь мене стікти кров'ю. Змусь мене дихати заради цього, жити заради цього, а потім померти. Змусь втратити розум і знайти душу. Твори свою магію, Музо. Але не змушуй мене чекати, як раніше. Я кликав тебе, щоб ти витягла мене з порожнечі. Очікуючи, що ти з'явишся без попередження, як нерішуча коханка.

- Вінслоу. - Новенька постукала у двері кілька разів і аж ніяк не ввічливо. - Відчини двері, або я подзвоню міс Голден. - Від мене не сховалася відсутність слова "будь ласка". Шкода, що вона почала адаптуватися до нових умов, бо я не збирався її залишати. Я відкинув голову назад і заплющив очі. Для творчості мені потрібне усамітнення. Найкращі слова приходять у тиші.

- Забирайся, - рявкнув я.

- Повір мені, проводити час із тобою - далеко не перший пункт у списку моїх бажань. На жаль, крутитися навколо тебе - частина моїх обов'язків. Тобі не дозволено залишатися самому, та ще й за зачиненими дверима.

- Чи можеш ти стати ще надокучливішою?

- А ти можеш стати ще більшим козлом? - Вона ляснула долонею по дверях. - Відкривай. Швидко!

- Ой, ти робиш паузи між словами. У мене справді неприємності, - прогарчав я з-за дверей, штовхнувши кавовий столик в інший кінець кімнати. Він вривався в стіну, і одна з його ніжок відламалася.

Чудово, блін. Мені не потрібно ще більше проблем із Дженною.

Я зітхнув, підвівся на ноги і відчинив двері. Фанатки, Блейк і кілька звукооператорів стояли позаду Новенької, з цікавістю заглядаючи їй через плече. Я зробив крок убік, поступившись їй дорогою, але їй доведеться постаратися.

- Вона не може без правила "Н". Мені доводиться миритися з цим цілодобово всі дні безперервно. - Я глузливо посміхнувся, коли вона закотила очі й протиснулася повз мене. - Нічого не чіпай. Ні на що не дивись. Якщо це можливо - навіть не дихай. Це було б просто ідеально.

Я підписав альбоми, постери і цицьки, а потім, шойно пішли фанати і техніки, зачинив двері перед носом Блейка. Він пробурмотів щось про Інтернет і фотки члена, але я виштовхав його. Я ціную занепокоєння, але кого, чорт забирай, це турбує? Якщо вже на те пішло, то моє господарство вже стало суспільною власністю. Усі, хто не був фанатом чи підлітком, мали змогу покататися і зробити селфі.

Я повернувся на диван, узяв блокнот і ручку та насупився над порожньою сторінкою. Новенька стояла біля вікна спиною до мене і дивилася на гавань.

Я намагався пригадати востаннє, коли залишався в кімнаті з дівчиною, яка не була моєю мамою чи сестрою, не заштовхавши член у її горло так глибоко, що в неї не виходило зітхнути. Насупившись ще більше, я втупився на папір. Подумки ходив кімнатою і бив по стінах.

Муза зникла.

Новенька вбила її.

Лайно.

Я відкинувся на спинку, роздивляючись її сріблясто-блакитне волосся, яке вже не було заплетено в косу і струменіло вниз прямо до її маленької круглої дупи. Якби я не збирався писати, то міг би витратити час на оновлення своєї колекції порнографії. Я знав, що міг піти на будь-яку вечірку, на яку, напевно, вирушили члени групи, але це було неможливо з двох причин: а) Новенька поперлася б зі мною, а це надто ніяково, і б) я визнавав, що для того, щоб приборкати бажання закинутися дуррю і випити, мені доведеться залишитися вдома. Мій агент відріже мені яйця, висушить їх і використовуватиме їх як мінісумочки, якщо я з'являтимуся поруч з алкоголем або наркотою.

- Сфоткай. На довше вистачить. - Новенька кинула мені мої ж слова. Чітко окреслений місяць виглядав у неї з-за плеча. - Я бачу твоє відображення у вікні, - пояснила вона з сумом у голосі.

Наші погляди зустрілися. Час застиг.

Я все ще ненавидів її.

Все ще хотів, щоб вона пішла.

Але вперше з моменту її появи я замислився над тим, що вона, можливо, не така непотрібна, як я підозрював. Це все через вигин між шиєю і плечем. Мені хотілося вкусити її, випустити кров і написати слова наступної пісні цим чорнилом. Найдивніше у всьому цьому було те, що я думав про таке не під кайфом.

- Ти прогнала мою музу. - Мій голос звучав низько, ліниво і злегка роздратовано. Навіть для мене.

- І? - Вона навіть не повернулася.

- Тепер ти винна мені. Добре, що ти в моїй владі.

- У твоїй владі? - повторила вона, засумнівавшись. - Я не твоя рабиня, Вінслоу.

- А ось і ні. Ти моя на три місяці. У мене підписаний контракт на доказ, і зараз я візьму твої думки і запишу їх у свій блокнот, бо в мене всередині, на відміну від тебе, порожньо.

Було дивно вимовляти правду вголос. Правду шепочуть, а не вигукують, але мені було плювати на її думку. Я встав і схопив свою шкірянку.

- Зустрінемося біля твого номера в готелі опівночі, - сказав я.

Вона відкрила рот. Але я не став слухати.

Мені потрібно повернути музу і написати альбом.

Кожен сингл якого опиниться на вершині Billboard і зробить його моїм.

Поверне мені титул короля альтернативної музики, забравши його в цього придурка Вілла Бушелла.

І все, що було моїм. Завжди належало мені. Феллон.

Навіть якщо мені доведеться шахраювати або крокувати по головах, щоб отримати бажане.

Ноги випрямлені і схрещені в щиколотках, Таня в руці, пальці перебирають лади, коли я намагаюся скласти мелодію. Спиною я сперся на двері, дивлячись прямо на вхід до кімнати Новенької. Наші номери розташовувалися навпроти один одного. Дженна попросила Гадсона, мого особистого асистента, упевнитися, що у всіх наших готелях Новенька завжди буде не далі ніж за десять кроків, а може, й ближче.

О п'ятій хвилині на першу вона відчинила двері й вийшла.

На ній були червоні шорти в клітинку і сіра толстовка з назвою коледжу, який вона не могла собі дозволити. Я підборіддям показав їй сісти, і вона підкорилася. Її обличчя, чисте від макіяжу і масок, захоплювало. Спершись спиною на двері, вона сповзла вниз на підлогу і притиснула коліна до підборіддя, дивлячись на мене. Я не міг вирішити, чи є в неї характер, чи його, навпаки, забагато. Я збирався це з'ясувати.

Я продовжив перебирати струни гітари, не звертаючи уваги на червоний ворсистий килим і непомітний коридор, і уявив, що ми десь в іншому місці. У будинку, на пляжі або на брукованій лондонській вуличці, і запах дощу лоскоче наші ніздрі.

- Навіщо я тут? - запитала вона.

- Я ставлю собі те саме запитання. - Я втупився на свої мозолисті пальці, що брязкали по Тані, перш ніж підняти погляд. - Ти так тримаєшся за цю роботу. У тебе неприємності?

- Ні, - відповіла вона, не здивувавшись моїй прямоті. - У мене є племінник. Його батьки не можуть знайти постійну роботу, а він заслуговує на більше. Більше, ніж ми можемо йому дати зараз. Більше, ніж постійна вушна інфекція. Більше, ніж дешеве молоко, термін придатності якого закінчився два дні тому. Просто... більше.

Випнувши губу, я обмірковував її відповідь. Я не особливо дбав про свою сім'ю. Насправді найбільше в цьому турне, нарівні зі спробами написати нові пісні, мене лякала ймовірність побачити маму, тата і старшу сестру Карлі. Якщо я взагалі з ними зустрінуся.

- Як його звати? - запитав я, не знаючи чому. У мене не було причин вдавати ввічливість, особливо з людьми, яким я платив.

- Зіггі. - Вона посміхнулася. Її посмішка не дратувала. З ямочками на щоках, щира, без ботокса. Великі губи. Маленькі зуби. Мені подобалися такі. Недоліки були мінімальні. Ефектна. Чиста. Індиго була симпатичною. Як зниклий захід сонця, красивий, але прийнятий як належне.

- Як альбом Девіда Бові? - Мої брови зсунулися. Я зіграв кілька нот на Тані, і вони мали сенс. Можливо, я згадав пісні "Starman" або "Rock 'n' Roll Suicide". Хоча й звучало по-іншому, свіжо.

- Мій брат його фанат. - Вона підняла погляд і неухважно почала жувати нижню губу. - Зіггі два роки. Розумний, кумедний і добрий. Я завжди кажу йому, що він - Зіггі, а я...

- Стардаст[17], - закінчив я, складаючи з кількох нот мелодію в голові. Звісно, я не переодягнувся після концерту. І, зрозуміло, від мене смерділо, як від обіцяного провулка в Лондоні. - Тепер помовчи.

Вона не огризнулася. Замість цього вона почала заплітати маленькі кіски, а я придумав щось... новеньке. Я заплющив очі. Пальці злегка тремтіли. Створити гарну мелодію рівночасно знахідці квітки в пустелі. Неймовірно, рідко, хвилююче. Я грав кілька хвилин, потім зняв ремінь Тані з плеча і притулив гітару до дверей. Я взяв маленький блокнот, дістав маркер із задньої кишені і почав записувати ноти. Коли я відірвався від цього заняття, Новенька все ще плела коси. Неспокійний вираз її обличчя говорив, що їй мене шкода. Ця думка здалася мені тривожною.

- Розкажи про себе. - Я проігнорував її цікавий погляд.

- Що конкретно тебе цікавить?

- Що робить тебе тобою? Твоя особистість. Твої секрети. Твої примхи.

Інша на її місці захихотіла б, змінила тему або ввімкнула б дурничку. Але тільки не вона.

- Я лівша. Ненавиджу клоунів. Люблю шити сукні. Так я можу... - Вона подивилася вгору, підбираючи слово. - Зосередитися.

Я знову взяв Таню, медіатор безцільно ковзнув струнами.

- Що ще?

- Я не зареєстрована в соцмережах. Якби я могла вивчати щось, то це була б мода. Я працювала в комісійному магазині в Беверлі-Гіллз, він називався "Економний", володіла ним жінка сімдесяти років на ім'я Клара. Потім вона його закрила, щоб проводити більше часу з сім'єю. Робота в цьому магазині була і залишається роботою мрії.

Вона подивилася на мене так, наче її мрії були надто маленькими й незначними для мене. Зуб даю, вона не знала, що в мої плани не входило ставати завсідником таблоїдів. Початкова мета була куди більш романтичною. Мене в цей світ привів друг дитинства, Вілл. У нас був гурт - "Криптоніт", - поки ми не вирішили почати сольну кар'єру і жити разом у Лондоні, вп'ятьох - я, Вілл, Елфі, Блейк і Лукас. Мені хотілося грати музику стилю інді, а Вілл отримав пропозицію про створення мейнстримної музики. Це він підштовхнув мене до співпраці з "Грейпвайн Рекордз". Він зробив мене мною, у всіх сенсах.

Мої пальці рухалися швидше, в гонитві за ритмом, забутою піснею, що завжди була в моїй голові. Ось чому я просив її прийти в коридор. Нейтральна територія. Не в наших кімнатах, де всі мої думки крутилися б навколо сексу з нею. Мені потрібні її слова, думки, присутність. Я хотів висмоктати її душу і викласти її на папері, одягнути в мої тексти, щоб ті гроші, які я їй заплачу, мені повернулися. Тому що вона була невинна. І рішуча. І так дратувала мене, що колупатися в її мозку здавалося мені необхідністю.

- Продовжуй, Стардаст, - я глузував із неї. Вона знала це. Це не прізвисько. Це була спроба копнути глибше.

- У мене є брат. - У розмові зі мною вона опустила загибель батьків; члену моєї групи вона охочіше все розповіла. Можливо, у мені вона бачила ворога, а в Лукасі - друга. Дурне, дурне дівчисько. - Я всюди їжджу на велосипеді. - Вона зробила паузу, верхні зуби знову впилися в губу. - І я маю тобі щось сказати, але не впевнена, що це моя справа.

Я втупився на неї після останньої фрази.

- Що ти можеш знати з того, чого не знаю я?

- Ой, блін. - Вона зітхнула, хитаючи головою. - Слухай, я всього лише хочу тобі допомогти.

- І ти допомагаєш. Ти робиш усе, хіба що не міняєш підгузки, і стежиш, щоб я тримав свій ніс подалі від наркотиків. На цьому твоя робота закінчена. Ні більше, ні менше.

Вона нахабно подивилася на мене, її погляд говорив, що вона знає, що я намагався зробити. Я відштовхував її, надаючи їй останній шанс піти, але моє серце цього більше не хотіло. У всякому разі, не зараз. Вона не рухалася з місця, подобалося мені це чи ні, і найменше, що я міг зробити, - використовувати її, поки нічого не залишиться. Як Феллон використовувала мене.

- Ти дратуєш мене настільки, що іноді мені хочеться заплакати, - вона стиснула зуби.

Я посміхнувся, знаючи, що мені належало зробити багато записів. Пора було закінчувати нашу розмову. Вона виявилася більш продуктивною, ніж я очікував. Вона - все, що мені так потрібно. Ніч пройде за творчістю.

Я встав на ноги, обхопив пальцями гриф Тані й нахилився вперед, заглядаючи в обличчя Інді.

- Коли я, нарешті, торкнуся тебе, а це обов'язково станеться, Стардаст, ти будеш плакати й кричати. І викрикуватимеш моє ім'я. Знову. І знову. І знову.

Розділ 6

Інді

Мельбурн, Австралія

Минуло два дні після наших посиденьок у коридорі.

Два дні, за які мої стосунки з Алексом злегка покращилися, за винятком того, що він вбивав у мені всяке бажання розповісти йому про злиті інтимні фотках і заручини Феллон. Він уже не так активно знущався наді мною. Він узагалі вважав за краще не помічати мене. Я тінню ходила за ним, як віддане цуценя, що невблаганно вбивало мою самоповагу. Наступні кілька днів ми провели в дорозі з Сіднея до Мельбурна, зупиняючись у якихось пустельних містечках, де нам подавали бургетери та чай із льодом. Алекс більшу частину часу провів на задньому сидінні позашляховика і стогнав від розпачу, намагаючись витягти з себе хоч рядок. Іноді він був бадьорим, жвавим і балакучим. Але все ж більшу частину часу він перебував у поганому настрої. Блейк постійно висів на телефоні, сварився з Дженною і Гадсоном, раз у раз кидаючи в мій бік попереджувальні погляди. У Елфі було завдання - стежити, щоб Алекс не виходив в Інтернет з телефону, доручення, до якого він поставився напрочуд серйозно. Здавалося, Алекс абсолютно не заперечував проти відключення від віртуального світу. За час, проведений разом, я помітила, що він не робив жодних особистих дзвінків, що було дивно, але це не моя справа.

Ми з Лукасом стали ближчими.

Частково від того, що він був найприємнішою людиною з групи, але більше тому, що я хотіла позбутися своєї самотності, як важкої ноші. Лукасу двадцять сім років. Як і Алекс, він із Вотфорда. Його батько працює в міській раді; мама - вчителька. У них із братом і сестрою був собака на прізвисько Гарві. Він знайомий з Алексом із дитинства, а переїхав до Лос-Анджелеса з Лондона тільки три роки тому, після того, як розірвав заручини з Лорою, однією дівчиною з Англії. Судячи з усього, у Алекса було щось із Лорою, коли вони були підлітками. І, найімовірніше, Лукас трохи злився через це. Машину вів той самий мовчазний тип, який забирав нас з аеропорту.

- Алекс любить розповідати історію, як він позбавив Лору цноти, а мені залишилися лише недоїдки, - сказав Лукас, поки ми їхали пустелею.

Я поклала долоню йому на руку і стиснула її.

- Мені шкода. - Мені справді було шкода, але Лукас виглядав зовсім не засмученим. Час від часу він кидав погляди на Алекса, ніби намагався оцінити його реакцію.

- Не варто, - Елфі втрутився в розмову звідкись ззаду, де він сидів з Алексом. - Вінслоу тільки одного разу так сказав - одного разу, - він просто так це ляпнув. До того ж думаю, що Вейтроуз розлюбив її ще до того, як вона натягнула труси після їхнього останнього сексу. Ти ніколи по-справжньому не був у неї закоханий, друже. Ми всі це знаємо.

Щось сталося між ними трьома - Блейком, Елфі, Лукасом - таємниця, судячи з їхніх поглядів, які вони кидали один на одного.

Блейк хихикнув.

- Лора - найменша з проблем Лукаса.

Завіса безтурботності Алекса сьогодні була щільно зашторена, і він навіть не прокоментував ситуацію.

Дощ почав стукати по даху, і, коли ми в'їхали в Мельбурн, почувся гуркіт грому. Місто відрізнялося від Сіднея. Може, було старішим. Наші дії повторилися: ми покружляли навколо готелю хвилин двадцять, поки не звільнили дорогу. Алекс знову зупинився, щоб підписати фанатам футболки та сувеніри, мружачись від дощу і з посмішкою на обличчі. Блейк роздав наші електронні картки. Поверх був закритий і зарезервований для Алекса Вінслоу і його персоналу. Мені стало ясно, що така практика для цих хлопців - звична справа. Для них такий розпорядок дня вже став природним. Чи дивно, що всі вони були цинічними і змученими? Нічого не прив'язувало їх до одного місця. Вони пливли за течією життя. Тяжіння - не про них.

- Гей, Інді, - сказав Лукас, коли всі попрямували до ліфта. Блейк друкував довге повідомлення, Алекс перекидав ремінь гітари з одного плеча на інше і струшував краплі дощу з волосся, а Елфі прикидався, що чуває ніс, хоча всі бачили, що він у ньому колупається.

- Так?

- Хочеш прогулятися? Концерт тільки завтра, а дощ ось-ось закінчиться.

Я повернула голову в бік Блейка. Я не могла взяти відгул і вештатися по окрузі. Мені потрібно няньчитися з Алексом. Якщо тільки Блейка не було поруч із ним, а більшу частину часу він залишався поблизу. Блейк почував скроню найважливішою частиною свого тіла - телефоном.

- Сьогодні субота, друже. Їй що, зовсім не можна відпочити? - Лукас злегка штовхнув його ліктем.

Алекс зчепив пальці під щелепою, погляд був спрямований на Блейка, який, своєю чергою, дивився прямо на співака.

- Давай поговоримо про це наодинці, - загадково сказав Блейк, прибираючи телефон у передню кишеню й уникаючи погляду Алекса. Я відчула себе так ніяково, що холодок побіг по шкірі.

- Добре. - Я відкашлялася, кожна феміністська кісточка в моєму тілі вимагала дій, навіть найменших. - Не соромтеся обговорювати свої плани щодо мене за зачиненими дверима, де я нічого не почую.

- У цьому й суть, - відчеканив Алекс.

- Алекс, - попередив Блейк.

- Та годі вже. Він із першого дня намагається залізти їй під спідницю. Ми це вже проходили.

Ліфт зупинився, і ми вийшли, кожен попрямував до відведеного йому номера. Лукас пішов із Блейком і Алексом, останній відмовлявся визнавати існування першого. Алекс вказував на предмети і називав відповідні пісні. Коли ми вийшли з ліфтів, він згадав "Elevators" гурту U2; "Stairway to Heaven", коли ми пройшли повз запасні сходи, і "God Only Knows", коли ми пройшли повз величезну картину "Портрет бога".

- Не кажи нашим старим друзям Полу і Джону, що я виконував The Beach Boys, - сказав він, раптово повеселівши. - Хоча, думаю, вони не образяться. Це Браян Вілсон був незадоволений успіхом бітлів, а не навпаки.

- Перестань мудрувати, - фиркнув Блейк.

- Я не мудрую. Для мене всі рівні. Думаєш, у мене немає претензій до ліверпульської четвірки? Вони надихнули Bee Gees і Oasis. Це має бути заборонено в деяких країнах.

- Звісно, ти станеш єдиною людиною на землі, у кого будуть претензії до The Beatles, - харкнув Елфі. - Задрот.

Коли вони підійшли до своїх номерів, а я вже стояла біля своїх дверей, чуття підказало мені, що потрібно обернутися. Я так і зробила, але лише для того, щоб упевнитися. Алекс крадькома дивився через плече на мене, як на ворога. Він скинув свою байдужу маску, і я помітила його вразливість.

Беззбройність.

І неприкрити чистоту.

Я доклала електронний ключ і дивилася, як маленька крапка загоряється зеленим.

Уперше з нашої зустрічі саме я зачинила перед ним двері.

Як не кумедно, я думала, що почуватимуся добре, опинившись на межі триумфу. А насправді, коли двері за мною зачинилися, єдине, що я відчула - розчарування.

Алекс

- Ні. - Осушивши всю пляшку води, я впав у чергове незнайоме ліжко, від якого смерділо іншим порошком. - І це моя остаточна відповідь, тож можеш тягти свою жалюгідну дупу в інший кінець поверху і зализувати свої рани там, де я тебе не побачу.

Блейк і Лукас стояли наді мною, і, судячи з їхніх облич, вони вважали, що я поводжуся нерозумно, хоча розум був явно на моєму боці. Я не звинувачував Лукаса за те, що він хотів заволодіти Стардаст. Вона, як виявилось, була цілком бажаною. Але якщо я міг щось зруйнувати в його житті, я із задоволенням зроблю це. Два роки тому, коли я вирушив у турне, а Феллон залишилася в Лос-Анджелесі, Лукас - якого я найняв і підтримав, з ким виріс, ділив квартиру, машину, а інколи й зубну щітку, - залишився там, щоб допомогти їй зблизитися з Віллом Бушеллом. Не знаю чому, але здогадуюся, що справа в Лорі. Я спав із нею задовго до того, як її помітив Лукас. Навіть задовго до того, як він її зустрів. Гадаю, він приїхав до Лос-Анджелеса одразу після розриву заручин, озлоблений, готовий мститися, і вирішив усе це виплеснути назовні.

І ось, діючи як кіношній лиходій, Лукас потоваришував із Феллон, став одним із найближчих їй людей і щодня, поки мене не було поруч, штовхав її все ближче в обійми Бушелла.

Лукас не заспокоївся, поки кігті Вілла остаточно не зімкнулися на Феллон.

Коли я думаю про це, то розумію: Вейтроузу зовсім не місце в моєму турне. Він брехливий, лукавий мерзотник. Але коли Вілл почав зустрічатися з Феллон, група розділилася, мені потрібно було об'єднати наших спільних товаришів і переконатися, що вони на моєму боці.

Таким чином, те, що Лукас опинився тут, було зовсім не заради нього. А заради того, щоб Вілл не зміг спілкуватися з ним або з будь-ким із моїх друзів дитинства. Якби я міг спокусити матір Вілла і змусити її відмовитися від нього, я б обов'язково це зробив. Але це занадто, та до того ж мені подобався батько Вілла - хіба що крім його палкої любові до "Манчестер Юнайтед". До біса їх.

У будь-якому разі Лукасу не світить секс із моєю гаряченькою нянькою.

- Чому ні? - запитав Блейк.

Я подивився на нього. Відколи це Блейк став турбуватися про те, що не мало стосунку до моєї кар'єри або спроб присунути моєму агентові?

- Лукас знає, - гаркнув я.

Блейк теж. Він постійно відмовляв мене, коли я раптово загорявся бажанням звільнити Вейтроуза.

- Взагалі-то ні, - сказав Лукас, схрестивши руки на грудях і спершись плечем на двері. - Поясни, будь ласка.

- Через те, що ти штовхнув Феллон до Вілла, щоб помститися мені за Лору.

- Пора б уже припинити цю фігню. Феллон доросла дівчинка. Вона обрала Вілла.

- Феллон одержима. Вона вибрала б будь-кого, хто виявився б вигіднішим у той момент, - відповів я.

- Ось чому ти хочеш повернути її? Яка жалюгідна мета. Жінка, готова бути з будь-ким, хто більше їй запропонує, - крикнув Лукас. Він виглядав таким самим злим, як і я, може, навіть більше.

- Ти дав їй номер Вілла, відвіз її до нього, коли в неї зламалася машина, а потім сказав йому, де її знайти. Коли вона переборщила з дозою, ти сказав Віллу, в якій вона лікарні, поки я був у турне. Хто так чинить? Хто?

- Порядна людина? - Лукас моргнув, прикидаючись невинним. - Вілл хотів підтримати друга в біді. Ти був в автобусі, що прямував на південь, перетинаючи безліч штатів. Слухай, це не має жодного стосунку до Інді.

Я зіскочив з ліжка, енергія була ключем, і я не міг зберігати спокій. Тіло затекло від довгої поїздки в машині, і мені подобалася можливість розім'ятися, з'їздивши Лукасу по морді.

- Вгамуйся, святий Лукас. Я не вірю тобі. Ні, ти нікуди не підеш з Інді. Ні, ти не будеш фліртувати з нею, домагатися її або спати з нею. Вона моя.

- Вона тобі навіть не подобається! - Лукас штовхнув мене, а я штовхнув його у відповідь. Чорт забирай, хіба це взагалі мало значення?

- Вона все одно буде моєю. - Я глузливо посміхнувся. - Але не хвилюйся, я розповім тобі, яка вона. Зрештою, ми ж друзі.

Блейк став між нами, ніби за командою.

- Досить, хлопці. На сьогодні час закінчувати сцяти тестостероном один на одного.

- Я збираюся трахнути її. - Я дивився на Лукаса, який смикав волосся від хвилювання. Ласкаво просимо до "Списку підлостей". Це як добрі справи, тільки для сволотів. Усі м'язи в тілі напружилися, я приготувався до бійки. Біль Лукаса був реальним, і це здивувало мене. Чому він так турбується про Новеньку? Він же ледь знає її. - Я пересплю з нею і подбаю, щоб тобі мало чого дісталось. Що скажеш, Вейтроуз?

Він зітхнув і вибіг із номера.

Я реготав, прямуючи до ванної, і в мене навіть пропало бажання втопитися в ній. Не сьогодні.

Сьогодні я запалив сигарету, втупився в стелю і, випускаючи дим із ніздрів, подумав про чергову відповідну пісню.

"Smoke on the Water".

Інді

Дженна: Індиго. Це Дженна.

Інді: Привіт, Дженна. Будь ласка, кличте мене Інді!

Дженна: Гадсон теж у цьому чаті. Це ж нічого, Індиго?

Інді:...

Інді: Так, ок.

Дженна: Як справи в Алекса?

Інді: Справляється без особливого ентузіазму.

Гадсон: Привіт, Інді! Чув, Алекс писав нову пісню разом із тобою.

Дженна: ????

Гадсон: Він не спав усю ніч і складав. Каже, у нього прорив. Він надіслав мені голосове повідомлення приблизно о четвертій ранку за австралійським часом.

Дженна: Він рок-зірка. Йому не обов'язково спати. Це добре. Індиго, розкажи нам про це.

Інді: Та нема про що розповідати. Він просто ставив запитання про моє життя. Я не можу подивитися, що він написав, та й питати його марно.

Гадсон: Ще б пак. Алекс терпіти не може розпитування. Тільки якщо запитання риторичне, хоча й запитання в лоб йому не особливо подобаються. Що не обіцяє мені успіху в якості його особистого асистента.

Дженна: Гадсоне, ти базіка. Індиго, доповідай. Швидше.

Інді: Інді.

Гадсон: Бувай, Індіано.:)

Стукіт у двері налякав мене.

Шпилькою я вколола палець і злизнула кров, встаючи зі свого куточка біля вікна, де займалася шиттям. Так, я та дівчина, яка бере мінішвейну машинку в навколосвітню подорож. Я завжди шила собі сукні, бо купити щось сподобавше нереально. Клара, моя колишня роботодавиця, була доволі добра і віддавала мені залишки тканини щоразу, коли працювала над якоюсь моделлю. А в неї завжди були надлишки, і тому я одягалася так, ніби збиралася на вікторіанський бал.

Я відчинила двері, очікуючи побачити Блейка. Коли йому доводилося залишати номер, який він ділив з Алексом, він кликав мене або заходив до мене, поки Елфі або Люк наглядали за рок-зіркою. Зазвичай він мовчки дивився, як я одягаю свої оксфорди і бурчав. Цього разу я помилилася. Це був Лукас.

- Привіт. - Він засунув руки в передні кишені, а в усмішці читалося вибачення, немов розумів, що не повинен бути тут.

- Вони дозволили тобі прийти сюди. Величезний успіх. Може, скоро й у мене з'явиться право голосу.

Лукас почухав потилицю, потім провів долонею по обличчю.

- Блейк ніколи не був проблемою. Його не хвилює нічого, крім телефону і, може, Дженни. Алекс же, навпаки... у нього невеликі проблеми з гнівом.

- І не кажи. - Я підморгнула і визирнула з-за дверей, щоб переконатися, що Вінслоу не сидить у засідці.

- У нього свої причини, Інді. Дай йому шанс.

Шанс на що? Краще не питати.

- Мені не подобається, що зі мною поводяться як з лайном.

- Ніхто не вважає тебе лайном. Справа скоріше в мені, а не в тобі.

Я залишила Лукаса біля дверей, а сама впала на величезне ліжко і натягнула взуття. За п'ять хвилин по тому ми були на вулиці, ловили таксі і попрямували в місто. Лукаса не впізнавали. Він просто барабанщик у співака, а не частина всім відомого гурту. Але з його темно-синіми очима, витонченим обличчям, у потертих джинсах і блейзері кольору горохового супу він все ж виглядав рок-зіркою. Його каштанове з рудуватим відливом волосся

стовбурчилося в різні боки, нехай і не таке скуйовджене, як в Алекса, але всім здавалося, що в нього щойно був секс утрьох. Мені хотілося запитати, як це в них виходить. Як їм завжди вдається мати такий вигляд, немов вони щойно вийшли з рекламного ролика.

Незважаючи на погану погоду, центр Мельбурна кишів туристами і велосипедистами. Екіпажі з парами і групки підлітків заповнили вулиці, насолоджуючись молодістю. Ми взяли іспанських пончиків із візка з їжею і, сівши на лавку, спостерігали за перехожими. Лукас вдихав аромат їжі так, ніби вперше її бачив. Я мовчала, обдумуючи останні кілька днів і відчуваючись винною. Бо сиджу тут, знаючи, що за тисячі миль звідси мій брат із невісткою все ще ледве-ледве зводять кінці з кінцями і рахують коробки макаронів із розпродажу. Але все це зміниться через півтора тижні, коли я отримаю свій перший чек.

- Як тобі твоя нова робота? - запитав Лукас, викидаючи наші паперові тарілки до найближчого смітника.

Я знизала плечима, дивлячись, як підлітки в шапочках цілуються під ліхтарним стовпом, стоячи під дрібним дощем. Мені б хотілося опинитися в їхній історії, а не у своїй. Моя - повний відстій. До того ж мені хотілося переспати з лиходієм, тоді як мій принц, Лукас, дивився на мене так платонічно, що я почувалася не сексуальнішою за скатертину.

- У мене не так уже й багато справ. Здебільшого просто набридаю Алексу. - Я мало не закусила нижню губу, але стрималася.

Лукас похитав головою, дивлячись на мене, а не в натовп, немов прикидаючи щось.

- Повір мені, ні. У сенсі, може бути, але йому це потрібно. Я знаю Алекса відтоді, коли він був хлопчиськом і жив у звичайному будинку у Вотфорді зі своїми батьками та сестрою. Він завжди був схильний до залежностей. Не плутай відсутність наркотиків і алкоголю в його системі з тверезістю. Він все ще має пристрасть і поглинений образою. Ним рухає лють. Просто подивися на те, як він говорить і реагує на ім'я Феллон.

Щоразу, коли я чула її ім'я, моє серцебиття сповільнювалося.

- Важкий розрив? - запитала я. Я винюхувала. Навіщо мені це? Чим менше я про нього знаю, тим краще.

Люк посмикав на лавці, облизав губи своїм оксамитовим язиком.

- Він же тобі не подобається, так, Інді?

Я закотила очі.

- Відповідай мені, - сказав він.

Я встала, бажаючи чимось зайняти ноги. Тіло. Зараз мені шалено хотілося зауглити цю клятву Феллон і з'ясувати, що між ними сталося, але екран мого телефона розбитий, а той, що дала Дженна, заблокований. До того ж хіба розумно підживлювати інтерес до найграндіознішої ходячої катастрофи? Якимось чином я мала врятувати його від самого себе.

- Безумовно ні, - фиркнула я.

- Тоді навіщо питаєш? - голос Лукаса залишався спокійним, і я послабила захист.

- Тому що... - почала я. Барабанщик ішов у ногу зі мною дорогою назад до готелю, що знаходився недалеко від того місця, де ми зараз перебували. - Не можу повірити, що ви тримаєте в таємниці її заручини.

- Заради його ж блага, повір. - Він знову засунув руки в кишені. Його фірмова поза "хорошого хлопчика".

- Думаю, він не погодився б. - Мене злегка знобило. У Сідней я купила куртку, але в Мельбурні було ще холодніше.

- Це складно.

- Що складно?

- Тема Феллон. Це як Близький Схід. Мені не слід було з тобою взагалі про це говорити, тому що, якщо чесно, таке враження, що Алекс звинувачує всіх і кожного в їхньому розриві. Крім себе, звісно.

Я повернулася до Лукаса, ще трохи прискорюючи крок, щоб зігрітися.

- Він звинувачує тебе?

- І частково він має рацію.

- Чому?

- Чому люди роблять дурниці? - зітхнув Лукас, струснувши головою. - Не важливо.

Решту шляху ми пройшли в мовчанні. Моє серце стиснулося. Колючий дріт обвився навколо нього, і мені стало важко дихати. У Алекса було слабке місце. Він як Геловін: лякає зовні, але, коли придивишся, можна розгледіти і щось хороше.

Наші шляхи з Лукасом розійшлися в холі. Коли я увійшла в кімнату, перше, що я зробила - зібрала волосся у високий хвіст і попрямувала на кухоньку, щоб випити склянку води. Варто було мені повернутися, склянка випала з рук ще до того, як я встигла зробити ковток.

Алекс.

У моїй кімнаті.

На моїй кухні.

З голим торсом, у чорних джинсах і брудних черевиках. Ох, і з гітарою. Якби він міг закріпити її на спині, то зробив би це. Я впевнена.

Найгірше - він залишався без нагляду, отже, у нього міг статися рецидив.

- Де ти була? - прогрімів Алекс. Він хоч і не кричав, але його голос немов володів власним тілом і заповнив собою весь простір.

Я швидко глянула на швейну машинку, нитки й тканину біля вікна і відкашлялася.

- Ходила купити пластир. Поранилася, поки шила. - Я не знала, що ще придумати. Може, тому, що боялася, що він викине мене з турне. Якщо так, усі плани, які я будувала, можна буде змити в унітаз.

Я знала, що Алекс не попросить показати йому пластир. Хлопець був занадто зосереджений на собі, щоб почути мої слова. Він просто чортів власник. Я швидко змінила тему.

- Почнемо з важливого. Будь ласка, скажи, що ти чистий, - я постаралася говорити якомога спокійніше, враховуючи, що серце моє билось так швидко, що готове було вистрибнути на килим. Що ж, розкішне килимове покриття теж було червоним, отже, не виставлять рахунок за чистку.

- Чистий, як дитя мормонів. - Він зобразив пальцями знак честі бойскаутів, а потім, усміхаючись, показав мені середній палець.

- А тепер до насущного питання - якого хріна ти тут робиш, Алекс? - Я опустила на коліна, збираючи гострі уламки.

Він усе ще стояв там, як статуя, дивлячись на мене згори вниз як на прислугу.

- У сенсі, боже милостивий, ти не можеш ось так вриватися без попередження... - бурмотіла я собі під ніс, відчуваючи, як червоніють вуха.

Не дивись на нього. Ти знову будеш витріщатися на його господарство.

- У готелі, з якихось незрозумілих причин, сьогодні не працює пральня, а Блейк надто зайнятий тією обставиною, що мій член набув більшої популярності, ніж родина Кардаш'ян. Ми називаємо скандал "Членогейт"[18]. У мене немає чистих футболок для завтрашнього шоу. - Він підняв шматочок чорної тканини, затиснутої в кулаці. Ха. Блейк усунув галас, який сам же влаштував. Іронія не залишилася непоміченою. Я повернулася до Алекса так,

щоб не помічати його грудей. У нього була найяскравіша татушка, яку я коли-небудь бачила. Чорний ворон, чиї поламані крила розсипалися на пір'ячко і покривали його ребра та спину. Символізуючи темного, покаліченого ангела, яким він був. Я викинула уламки в смітник.

- У тебе хіба немає робочого персоналу, який може цим зайнятися? У Сіднеї, здається, ти був оточений такими хлопцями. - Я знову прикусила губу. Телефон вібрував на кухонному куточку, де я його залишила. Я знала, що дзвонить Нет. Вона, найімовірніше, прокинулася і хотіла дізнатися, як у мене справи. Мене дратувало, що я їй не відповідаю, але вона не повинна знати, як ми тут мило розмовляємо... Не можна передбачити, що вилетить із рота цієї людини.

- Є. Мені не подобається з ними розмовляти, - відповів Алекс.

- Упевнена, що і я не найбажаніший співрозмовник.

- Ні хріна ти не знаєш. - Він постукав по носі й підняв брови, немов ділився найціннішою, надихаючою порадою. - А ще, здається, ти потрапила в прачки до Алекса Вінслоу. Вітаю і ласкаво просимо.

- Можеш передати Алексу Вінслоу - про кого говориш у третій особі з незрозумілих мені причин, - що прати його білизну в мої обов'язки не входить. - Я зникла у величезній ванній, виконаній у римському стилі, і знову з'явилася з рушником, щоб витерти підлогу на кухні.

Алекс ніби приріс до одного місця. Я б із задоволенням викорчувала його голими руками. Якби він трохи зсунувся, я б не зачепила його плечем, протискуючись повз. Але, звісно ж, Алекс залишався нерухомим. Наші тіла стикнулися. Я кинула рушник на підлогу, не звертаючи уваги на розпечені нерви в місці дотику, і стала носом черевика возити рушник по підлозі.

- Взагалі-то входить, - сказав він, і в його голосі звучало щось таке, чого раніше я не чула. Він був нереальним. Театр одного актора навіть за межами сцени.

Я розвернулася, не розуміючи, про що це він.

- А?

- Прочитай свій контракт. Дженна дала Блейку запасну копію, а мені було нудно - ну, знаєш, без Інтернету, наркотиків, навіть на Гадсона не покричиш. Там прописано, що ти повинна допомагати мені з будь-якими особистими проханнями, якщо буде потрібно. - Він усміхнувся, нахиливши голову. - Здається, ви засмучені, міс Беллами.

Мої очі широко розплющилися, а всередині розгоралося полум'я ненависті. Чи це адреналін? Я точно не знала. Я встала навпроти Алекса, схопила зім'яту футболку і помахала нею перед ним.

- Якщо ти хочеш, щоб я її випрала, тобі доведеться піти зі мною і подивитися, тому що наступного разу будеш сам це робити. Другого разу не буде, Алекс. Я не твоя покоївка.

- Хочеш, щоб я пішов у пральню? - його погляд був безцінний. Ніби я раптово попросила його приєднатися до подорожі у відкритий космос.

Я кивнула, кидаючи його брудну футболку в паперовий пакет, який залишився після купівлі куртки.

- Тепер підемо до тебе в номер і зберемо решту одягу. Краще впоратися до того, як годинник проб'є п'ять, і всі смертні займуться пранням після роботи. Там може стати дуже тісно.

Вже я-то знала. У нас не було пральної машинки вдома.

- Я не можу залишати готель, маленький псих. - Він хихикнув - хихикнув! - перегороджуючи мені шлях. Його плечі були широкими і м'язистими. І все ж я була досить маленькою, щоб протиснутися в щілину між його стегном і дверним отвором, прямуючи до його дверей.

- Можеш і покинеш.

- От лайно, та ти ненормальна. Дженна добре тебе перевірила? Оцінка психіки, особистості і все в цьому дусі?

Господи, дай мені сил.

- Залиш свої жарти для тих, кому вони подобаються, Вінслоу. Ти йдеш зі мною.

- Раптом мене будуть домагатися? - сказав він мені вслід і розсміявся.

Найогидніше, що він був такий марнославний, що міг у це повірити. Я штовхнула двері в його номер і почала збирати розкиданий одяг з більярдного столу, кухонного столу і тумби для телевізора. З лампи звисали боксери. Хотілося б мені взяти з нього додаткову плату за те, що доводиться знімати їх звідти.

- У мене в сумочці перцевий балончик, а ще я трохи займалася Крав-Магою[19] минулого року. Удвох ми зможемо відбитися від тринадцятирічних дівчат із сумнівним музичним смаком, адже вони купують твою музику, - дотепно пожартувала я. Це було нечесно і не було правдою. Алекс Вінслоу мав славу не тільки найкращого виконавця з часів Ділана,

Спрінгстїна і Джаггера, але він, один з небагатьох артистів, намагався з кожною новою піснею привнести у світ щось новеньке.

- Зачекай, - насупившись, Алекс уперся руками в одвірок. - Ти вважаєш мою музику відстійною?

Я кинула на нього швидкий погляд. Сьогодні він був іншим... світлішим. Принаймні, він намагався не бути таким ушльопком, яким його уявляли друзі. Мені стало цікаво, може, він такий насправді, просто ховає цю свою сторону від мене, щоб змусити піти. Цей справжній Алекс був милим. І кумедним. Які б не були мотиви, мені все одно. Я жадала перемир'я, знаючи, що це зробить мою роботу набагато приємнішою й усуне деяку сексуальну напругу, від якої волосинки на моїх руках ставали дибки щоразу, коли його каре-зелені очі зосереджувалися на мені.

- Думаю, твоя музика чудова, - тихо зізналася я.

Уперше він усміхнувся щиро, і, боже, я не була готова. Куточки його губ піднялися вгору, як у Марлона Брандо у фільмі "Трамвай "Бажання"[20]. Гострі, як цвяхи, але приголомшливо красиві - найніжнішим чином. Як мені дожити до кінця цього турне? Я зковтнула, скинула решту речей у ще дві сумки і вибігла з його номера. Мені здалося, я чула сміх позаду себе, але не обернулася, щоб перевірити.

- О боже, твоє падіння буде вражаючим, - цього разу я точно розчула його слова.

Враховуючи, що Алекс сказав два дні тому, що збирається переспати зі мною, я точно знала, що він мав на увазі. Мені потрібно було поставити хлопця на місце. Його підкол у мій бік влучив у ціль, бо виявився правдою. Якщо так триватиме, то він доб'ється свого. Незважаючи на те, що до втрати пульсу кохає іншу.

Плюс до всього - він рок-зірка.

І він мій бос.

До того ж він козел.

І до того ж через три місяці наші шляхи розійдуться.

У мене була маса причин триматися від нього на максимальній відстані, яку дозволяє моя робота.

У ліфті ми їхали мовчки.

Вихід із готелю нагадував болїсну прелюдію.

Потім свіже повітря наповнило легені, і я зрозуміла, як розібратися з його підкатом.

- Мені подобається Лукас, - сказала я, відкриваючи двері в пральню.

Маска Алекса злетіла вже вдруге за день. Я зрозуміла це, навіть не обертаючись.

Двері позаду нас зачинилися, і я здригнулася, не відводячи погляду від пральних машин.

- Не варто було цього говорити, дорогенька. Виклик прийнято, і в тебе неприємності. Такі, з яких твоя безневинна попка не вибереться.

Розділ 7

Алекс

- Ого! Ти такий самозакоханий! - Інді бовтала в повітрі своїми засмаглими ногами, сидячи на пральній машинці з приклеєною на неї табличкою "Зламано" і дивлячись на ту, в яку вона запхала мій одяг. Інді засунула руки під стегна. Очі кольору індиго дивилися на чорну тканину, що повільно крутилася в круглому віконці. Я розглядав її. Риси обличчя були спокійними і приємними, як у Емми Вотсон. Її засмага, як я вирішив, стала наслідком способу життя в Лос-Анджелесі. Я уявляв, як вона катається містом на велосипеді в короткій сукні, волосся розвівається на вітрі. Ігноруючи свою слабку ерекцію, я пішов їй назустріч.

- Ага, тому що люди хочуть у мене закохуватися. - Я вийняв сигарету з-за вуха і покрутив її між пальців. Мені потрібно закурити. А ще мені потрібно подолати раптовий потяг до міс Белламі. Я трахну її, щоб помститися Лукасу. На п'ятдесят відсотків мій інтерес до неї виникав тому, що вона була єдиною дівчиною в турне. Решта відсотків - її бажання трахнути Лукаса. Хоча "трахнути" не зовсім підходяще слово. Стардаст належала до тих пташок, які люблять кіно і морозиво.

Стардаст? Стардаст. Що за фігня?

На мені була кепка від Burberry, яку Кріс, мій друг дитинства, подарував мені тієї ж ночі, коли я виграв свої перші чотири "Греммі". Ніхто мене не впізнавав, але я почувався все таким же незахищеним.

- Ти справді віриш у те, що говориш? - запитала вона, потягнувшись до гумки, якою було забране у хвіст її блакитне волосся. Її зовнішність змінювалася в моїх очах щодня. Її шалені сукні а-ля Старий Голлівуд інтригували. Її пухкі губи і маленький рот, безсумнівно, мали сексуальний вигляд. І мені страшенно подобалося, що вона поводитися так, немов не я тут усім заправляю.

- Цілком і повністю. - Я сперся стегном на машинку, на якій вона сиділа, розглядаючи її обличчя. - Будеш дивитися перед завтрашнім концертом на мій член?

- Якщо тобі потрібно буде в туалет, то не виключено.

- Тоді мені потрібно буде в туалет, - сказав я, подумки роблячи нотатку, щоб завтра сходити до вбиральні.

Вона закотила очі, але посміхнулася. Я присунувся трохи ближче до неї. Народу ставало більше, що не дуже мене тішило.

- Що там обговорюють у новинах щодо мого члена? Чи варто пошукати йому агента? Здається, Дженна зайнята своїми процвітаючими клієнтами. Може, пошукати когось, хто зможе роздути цю історію. - У кожному слові - сексуальний підтекст.

- Екран телефону зламаний, ноута в мене немає. Навіть якби в мене був Інтернет, твій пеніс став би одним з останніх запитів у Google. Навіть після запитання: "Який би вигляд мало крісло, якби коліна згиналися в інший бік?"

Пеніс. Вона знову сказала "пеніс". Скільки їй років?

Я обдарував її дивним поглядом, тому що вона незвичайна дівчина.

Інді пояснила:

- Таке миготить у пошуковому рядку Google, хочеш - вір, хочеш - ні.

Похитавши головою, я перейшов до більш розумної теми.

- Є щось, про що мені потрібно знати? - Я не сидів у соціальних мережах. У мене мільйони підписників в "Інстаграмі" і "Твіттері", і Блейк інколи викладав фото з концертів або зі студії, щоб інтерес до гурту не згасав. Крім цього, люди знали, що я не веду спосіб життя знаменитості. У моєму уявленні сидіти в соціальних мережах - означає лизати власні яйця.

Подивіться на мене.

Перевірте мої новини.

Зверніть на мене увагу.

Послухайте, що я можу сказати про політику/глобальне потепління/ пропонуйте будь-яку іншу тему, в якій я взагалі нічого не розумію.

Ні-а. Це не для мене. Тому, коли Блейк сказав не виходити в Інтернет, я навіть обурюватися не став. Інді - думаю, вона вже не Новенька - провела руками по обличчю, перш ніж вчепитися зубами в нижню губу. Так я зрозумів, що вона нервувала.

- У мене немає виходу в Інтернет, пам'ятаєш? - Вона зістрибнула з машинки якраз у той момент, коли друга загула. Вона запхнула мій сирий одяг у сушарку і натиснула на кнопки, пояснюючи щось. Але я навіть не слухав її, не кажучи вже про спробу запам'ятати. Мій погляд зосередився на її попці під сукнею в квіточку, яка злегка піднялася на стегнах, коли Інді нахилилася. Шкода, але її трусики я не побачив.

- ...переконайся, що ти відокремив біле від решти одягу. Зазвичай я перу рушники окремо, бо вони важчі, хоча, підозрюю, у готелі їх повно, тож...

Вона метушилася. Постійно. І говорила. Багато. Було очевидно, що вона не фліртує зі мною, і хоча б тільки тому мені ще сильніше захотілося трахнути об'єкт пристрасті Лукаса. Поклавши мій одяг у сушарку й запустивши машину, Інді повернулася до мене й підморгнула.

- Думаю, у нас є вільна година.

Година. За годину я міг би зробити багато чого. Для початку міг би поспати, чого я не робив уже кілька ночей, оскільки писав. Або подивитися безглузді передачі по телику. Послухати музику. Або написати її. Пограти. Потрахатися. Або я міг би вчинити шляхетно і пригостити свою новеньку няньку кавою, щоб пізнати її краще. Ні. Водити її куди-небудь я не збирався. Просто спробую залізти до неї в трусики.

Ми провели годину, витріщаючись на сушарку. Було нудно, але не так, як із Блейком, який кричав на моїх адвокатів телефоном, щоб вони розіслали різним таблоїдам листи з вимогою припинити порушувати права правовласника. Інді знову звернулася до мене, коли ми повернулися з пральні.

- Отже, ти нічого не засвоїв за той час, що ми провели в пральні, так? - запитала вона, коли ми стояли перед нашими дверима.

Я підняв брови, тримаючи в руках гору одягу, покладену в три сумки. Від ваги вени на м'язах здулися. Вона подивилася. І зковтнула. Відвела погляд, як усі порядні дівчата до того, як я трахав їх, залишаючи розбитими.

- Не зовсім. Твоя попка дуже навіть нічого, коли ти нахиляєшся, щоб підняти мої шмотки. Тобто моє бажання трахнути тебе все ще на місці.

- Грубіян, - пробубнила вона, відчиняючи двері.

- А ти дивачка. На добраніч, Стардаст.

Розділ 8

Інді

Дженна: ІНДІГО.

Інді: Він чистий. Клянуся. Можу судити з того, як він бурчить весь день. Він мало не повалив на підлогу звукооператора під час перевірки звуку.

Дженна: Алекс сказав, що написав пісню на десять хвилин і наполягає, щоб включити її в новий альбом.

Інді: І?

Гадсон: Зараз 2017-й, а не 69-й (незважаючи на те, що він має нев'янучу любов до цієї цифри), і він не з Deep Purple. Десятихвилинна пісня має такий самий попит, як плоска дупа. Відговори його.

Інді: А якщо вона справді хороша?

Дженна: Не важливо. Скажи, що вона відстійна, коли він зіграє її тобі.

Інді: Мені здається, це неправильно.

Дженна: Повір мені, Індіго, буде набагато гірше, коли його альбом провалиться, і він офіційно збере свої манатки та вирушить туди, куди йдуть гинути всі рок-зірки - на реаліті-шоу як запрошений експерт.

Новий день - черговий закреслений квадратик у моєму дев'яностоденному календарі.

Оскільки перевірку звуку відклали до шостої години, Лукас, Елфі та Блейк вирішили вирушити на прогулянку. Блейку не подобалася ідея залишати Алекса зі мною на кілька годин. Він навіть узяв із собою два зарядні пристрої та додатковий телефон BlackBerry про всяк випадок, пообіцявши рок-зірці, що буде на зв'язку. Блейк погодився тільки після їхньої приватної розмови з Лукасом і Елфі в кутку президентського номера, під час якої вони тихо обмінювалися неприємними фразами. Нарешті він відірвався від свого клієнта і пішов, але не раніше, ніж дав мені список обов'язків, який не знадобився б навіть дводенній хворій дитині.

Алекс сказав, що хоче залишитися в готелі - писати. Але насправді він просто лежав на ліжку і курих під музику Cage of the Elephant і The Strokes, втупившись у стелю. Він не говорив зі мною, а я й не намагалася зав'язати розмову. Було важко сказати, чи він у депресії, чи це просто творчий процес.

То він здавався чарівним і балакучим, як у пральні, то раптово починав думати про все і ні про що, тримаючи світ на відстані витягнутої руки.

Сьогодні мені доводилося особливо важко і хотілося лише зачинитися у своєму номері і плакати до знемоги.

Саме цим я займалася в ту хвилину, коли Блейк повернувся і відволік мене від моїх справ.

Я проплакала дві години, потім з'їла весь шоколад з міні-бару, щоб заспокоїти нерви. Покінчивши зі своїм маленьким зривом, я взяла телефон і набрала номер Лука. Я не любила просити про послугу, але ця ситуація була винятком.

Лукас був біля моїх дверей за годину, поголений і випромінював аромати модного магазину, з ноутбуком у руках і спекотною усмішкою. Він був приємний оку. І серцю. Не кажучи вже про розум. Це я мала на увазі, коли сказала Алексу, що мені подобається Лукас. Але, на жаль, він не змушував усе моє тіло тремтіти й оживати від бажання та жару. Так, що мені б хотілося стогнати щоразу, уявляючи його обличчя.

- Ти врятував мені життя, Люку. - Я схопила ноутбук і плюхнулася на ліжко. У моїй кімнаті панував безлад, не кращий, ніж в Алекса, але в нього хоч виправдання є - він ділив кімнату з кимось іще, і в нього репутація рок-зірки.

Люк пройшовся кімнатою, поки я заходила в "Skype", у якому зареєструвалася за день до вильоту в Австралію, і зателефонувала Нет і Крейгу. Вони негайно відповіли. Зіггі сидів між ними. Величезна усмішка опромінювала його пухке личко, а тонке світле волоссячко локонами падало йому на лоб.

- Тітонько Ідя! - прогукав він, витягаючи свої маленькі ручки вперед.

Серце затріпотіло в грудях, усмішка розповзлася по обличчю.

- Як справи в мого улюбленого хлопчика?

- Добре-о-о-о, - протягнув він.

- Поговоріть удвох. - Нет взяла Зіггі й понесла його купатися.

Мені хотілося обуритися і ще поспілкуватися з племінником, але я знала, що мені потрібно поговорити з братом. Крейг залишився на місці, смикаючи своє світло-коричневе волосся. Він виглядав таким втомленим, що мені захотілося його міцно обійняти. Я була сумнозвісним любителем обіймів, але він... хм, ні.

Лукас стояв у кутку кімнати, перебираючи різні матеріали для моєї наступної сукні. Я приготувала темно-зелену тканину з доповненням чорного мережива. Я наближалася до фінішної прямої і збиралася почати Паризьку сукню - проєкт для вечірки з нагоди Гелловіну в шато. Мені не належало знати про неї, але тепер, коли я все ж таки почула про цей захід, я чекала на цю вечірку більше за все інше в турне.

Частина мене хотіла поговорити з братом наодинці, але це було б грубо по відношенню до Лукаса, адже він позичив мені свій ноут, та й у принципі ставився до мене по-доброму.

- Як ти сьогодні? - запитала я в Крейга.

- День тільки почався. Запитай знову годин через дванадцять. Ти як?

- Добре, - збрехала я.

Сьогодні річниця з дня смерті батьків. Чотири роки тому нам зателефонували, і ми помчали в лікарню. Ми сподівалися, що мама впорається, але внутрішня кровотеча виявилася смертельною. У тата ж узагалі не було шансів. Він помер на місці від удару, і його тіло відправили прямо в морг. Крейг не дозволив мені побачити його. Я злилася на нього роками, але зараз усе розуміла. Судячи з усього, машина прибила його до дерева, перш ніж втекти з місця події.

- Сподіваюся, ти не збираєшся поводитися як божевільний і злитися весь день. Нет і Зіггі не заслужили цього.

Крейг зітхнув, проводячи руками по волоссю. Аварія змінила брата більше, ніж мене, бо саме йому довелося покинути коледж, шукати роботу й оплачувати рахунки. Я залишилася тією ж Інді, тільки з розбитим серцем. Крейг же став розбитою людиною, яка поводитися так, наче нікого в нього не було. Це не означає, що він злився на мене, але не треба бути генієм, щоб розуміти, що саме це він і відчував.

- Постараюся. - Він поставив лікті на стіл, з'єднавши пальці на потилиці. Винуватець аварії зник. Якби його знайшли, ми могли б ненавидіти його. Я не належала до того типу людей, які жаліють себе. Навіть коли було очевидно, що з моїми не надто вдалимими оцінками і без коштів для оплати я могла потрапити до коледжу тільки в тому разі, якщо влаштуюся туди прибиральницею. Мені було плювати на те, що визначено долею. Я збиралася її виправити. І, відверто кажучи, доти, доки Клара не вийшла на пенсію і не продала "Економний", мене влаштовувало моє тихе життя. Крейг, з іншого боку, не міг змиритися з таким станом речей. Особливо після того, як майже потрапив до Національної футбольної ліги США, ще до того як трагедія зруйнувала нашу сім'ю.

Ось чому я зненавиділа алкоголь. Не було сумнівів, що водій був п'яний. Просто не було. І ось чому мене ще більше дратувало те, що Крейг пристрастився до пляшки.

- Дякую, - прошепотіла я. - Тримайся заради них, добре? Нет від багато чого відмовилася, щоб бути з тобою.

- Ти завжди нагадуєш мені про це. Постійно.

Лукас закашлявся в кутку кімнати, і це був сигнал для закінчення розмови.

- Це містер Наркоша? - В очах Крейга спалахнули вогники вперше з початку бесіди, але йому більше подобалася ідея образити знаменитість, ніж впасти ниць. - Я щойно чув, як кашляє Алекс Вінслоу?

- Ні. - Я почервоніла від однієї тільки думки, що Алекс ходить моїм номером. - Це Лукас, його барабанщик. Він позичив мені свій ноут.

- Ясно, - голос Крейга знову став звично холодним. - У будь-якому разі, сподіваюся, ти закінчила свій щорічний фестиваль сліз.

- Звісно, - підтвердила я. Я хотіла сказати щось іще, закінчити розмову на позитивній ноті, але брат обірвав дзвінок, і мені залишилося тільки витріщатися в блакитний екран.

Лукас з'явився поруч зі мною і стиснув моє плече. Не потрібно було слів, і я зрозуміла, що торкаюся щокою його долоні, заплющивши очі.

Він був там.

Він ввічливий зі мною.

Він розумів.

І вперше відтоді, як покинула Штати, я все ще була самотньою, але все ж таки не одна.

Весь світ виявився іншим цієї ночі. Як голограма на голій стіні. Життя освітлювалося тими барвами, які дає тільки нещастя. Бути сиротою - не просто статус, це почуття, твій особистий тягар, а може, й риса характеру.

Я мовчки ходила за Алексом. Він дав мені свободу, але й не намагався заговорити зі мною так, як тоді в коридорі. Коли він виходив на сцену і починав концерт, я з полегшенням видихала. Мені потрібен був час, щоб побути на самоті. Щойно Алекс зник з поля зору, я шльопнулася на диван у його гримерці, цього разу з коричневої шкіри, і на ноутбуці Люка погортала фото Флори і Брюса Беллами. Крейг зробив доступ до їхньої сторінки відкритим, бо знав, що я захочу їх побачити.

Мамина усмішка була заразливою, а тато сміявся всім тілом. Зітхаючи, я пробігла пальцями по екрану.

- Не звинувачуйте мене за те, що я їх залишила. Я повернуся, і в нас буде достатньо грошей, щоб впоратися з усіма труднощами, - сказала я їм, але я знала, що це буде не так-то просто.

Коли концерт закінчився, Алекс повернувся, і піт лився з нього струмком. Крапельки вологи стікали з його підборіддя на голі груди, і мій шлунок стиснувся в тугий вузол зовсім незнайомим способом, коли його накачаний прес скорочувався від кожного кроку. Я закусила нижню губу, відставляючи ноут убік.

- Гарне шоу?

- Ні, - буркнув він, хапаючи пляшку води і зриваючи кепку. Замість того щоб випити, він вилив вміст собі на обличчя, а потім зім'яв порожню пляшку.
- До біса офігенне шоу.

Я навіть не удостоїла його посмішкою, просто продовжувала витріщатися в стіну. Алекс штовхнув мою ногу своїм черевиком, приземлився поруч і мало не розламав ноутбук надвоє.

- Опівночі в коридорі, Стардаст. Думаю, сьогодні ми затримаємося надовше. Я відстаю від графіка з піснями.

- Про що ти? - пробурмотіла я і, рятуючи комп'ютер, поставила його на тумбу поруч із диваном.

- Ніч концерту - ніч муз. Ось чим ми займаємося після виступу. - Він уставився на мене так, ніби за секунду в мене виросла друга зелена голова.

- Знову? - Я моргнула, намагаючись убити метеликів, що танцюють у животі.

Він повернувся, відкриваючи мені чудовий краєвид на свої груди й прес: голова відкинута на м'язисту руку. Його пильний погляд діяв на мене так само, як хрипкий, дурманний голос.

Усе було інакше. Зовсім по-іншому.

Зазвичай він дивився на мене іншим поглядом.

На мене так ще ніхто не дивився.

Щось сталося з моїм тілом, і це спонукало мене схрестити ноги та стиснути стегна. Його губи, рум'яні й пухкі від мікрофона, наблизилися до мене. Мені потрібно встати. Чому я не встаю? Боже, схоже, дупа приклеїлася до дивана.

- Що з тобою таке, Стардаст? Ти ще більш дивна, ніж зазвичай, а це багато про що говорить.

- Не хочу обговорювати цю тему. - Я подивилася у вікно. У його гримерці завжди є вікно. Цікаво, він спеціально просить про це, бо так почувається менш загнаним? В'язнем ситуації. Замкненим усередині себе самого.

- Гаразд, - він легенько лягнув мене по стегну, і феєрверки різних кольорів, розмірів і форм вибухнули в моїх грудях. - Я не прошу від тебе чесності. Я плачу тобі, ти під моїм крилом. Заспіваєш, як канарейка.

Я шмигнула носом, не помічаючи приглушеного головного болю, який прийшов в одну мить, коли я перестала плакати.

- Технічно це ти під моїм крилом.

- Навряд чи, - сказав він, піднімаючи мою мляву руку. Його дотик був схожий на ковдру - теплий і захисний для мене. Моє тіло немов фенікс повстало з попелу, ніби знову виявило, що в нього є м'язи, нервові закінчення і плоть, яка жадає дотиків, ляпасів і укусів. Я важко ковтнула.

- Я не поміщуся під твоїм крилом. У мене член такої ж довжини, як твоя нога. Ти піді мною. У всіх сенсах. А тепер скажи, що не так. Складнощі в раю Лукаса і Стардаст? Нарешті дійшло, що він придурок? - Одна з його диявольських брів саркастично вигнулася. З його вуст це звучало так, немов ми з Лукасом пара, хоча насправді все не так. Мені хотілося вірити, що в його голосі чулася різкість, але чому? Я йому не цікава, а навіть якби й була, Дженна попереджала мене про нього. Весь світ попереджав мене про нього.

- Серйозно, Вінслоу, ти ж не хочеш знати. - Я попередила його востаннє, втомлено відштовхуючи рукою. У мої обов'язки не входило захищати його від правди. Правда потворна і реальна, як повна гною відкрита рана. Наскільки я розуміла, Алекс звик до відфотошоплених жінок. Не до таких, як я, що прийшли з двома тоннами багажу і фактичними вадами.

- Говори вже, Белламі, - проголосив він.

- Сьогодні річниця смерті батьків.

- Ще раз? - Він нахилився вперед, його м'язи напружилися від... чого? Що він відчував?

- Чотири роки тому нам із братом зателефонували і сказали, що їх збила машина біля ресторану в корейському кварталі. Підозрюваний зник. Вони працювали на трьох роботах і нікуди не ходили. Але в кожну річницю тато запрошував маму відсвяткувати дату в ресторані зі шведським столом. Якийсь псих збив їх дорогою до водосховища, куди вони прямували на

прогулянку, і помчав, залишивши їх помирати. Вони загинули в річницю власного весілля. Тож річниця смерті.

Ми просто дивилися одне на одного. Я не могла зрозуміти його, але мені вперше було все одно. Це моє горе. Мій біль. Моє життя. Не було потреби підлаштовуватися під нього. І що мені з того, якщо він мав такий вигляд, ніби моє зізнання зачепило його. Алекс схопився на ноги і попрямував до міні-бару без алкогольних напоїв.

- Тобі було... скільки? Сімнадцять? - Він говорив спокійним голосом, і на його обличчі знову нічого не можна було прочитати.

- Я була одинадцятикласницею, - Я кивнула. До того моменту я була відмінницею. На злеті. Я збиралася використати свою успішність, щоб отримати повну стипендію, але після нещасного випадку я швидко скотилася. Частково від того, що мені довелося знайти роботу, яка забирала години навчання, але найбільше тому, що я втратила мамину підтримку. До старшого класу все стало настільки погано, що я насилу випустилася. Я завалила іспанську і впевнена, що вчитель англійської просто пожалів мене. Алекс почухав підборіддя, потім залпом випив тонік із лаймом і втупився у вікно.

- Напевно, ти ненавидиш мене за те, що мене заарештували за водіння в нетверезому вигляді, - сьогодні він говорив як приємний у спілкуванні, нормальний Алекс.

Я взяла сумку, комп'ютер Лукаса і попрямувала до дверей. Якщо я залишуся, то скажу йому правду - так, я терпіти не можу алкоголіків і зневажаю людей, для яких сісти за кермо п'яними й наражати на небезпеку не лише себе, а й безневинних людей, наприклад, тих, хто йшов додому після вечері на честь річниці їхнього весілля, - звична справа. Коли я виходила, зайшов Лукас. Ми врізалися одне в одного, і він, усміхнувшись, пробіг пальцями по каштановому волоссю.

- Шукав тебе. - Він мило посміхнувся, погляд перескочив на Алекса на мить, а потім повернувся до мене.

Я вручила йому його ноутбук.

- Дякую. Ти мій рятівник, Люк.

- Немає проблем. Тобі краще? Здавалося, щось тебе тривожило, коли ми були у твоїй кімнаті. - І ось знову. Цей погляд на Алекса. Він шукав... чогось. Може, реакції.

Я відкрила було рот, щоб відповісти, коли Алекс з'явився в мене за спиною. Я підняла погляд і втупилася на його підборіддя. Він був набагато вищий за

мене, стрункий, з величезною харизмою. Ми немов належали до різних видів. Його пальці стискали одвірок, а ніздрі роздувалися.

- У її номері? - Він виплюнув останнє слово так, ніби це було прокляття. - Що це ти робив у її номері?

Лукас схилив голову набік, збентеження затьмарило його риси.

- Вона просила позичити їй комп'ютер.

- Міг би і в коридорі почекати. Ні, зачекай. Тобі це незнайоме, так, Вейтроузе? Спілкуватися з дівчиною, не оголошуючи монополію на її життя, час і простір, - відповів Алекс.

Я опинилася затиснута між ними, спиною до Алекса, обличчям до Лукаса, мені було спекотно і не тільки від рум'янцю. Обидва хлопці були настільки гарячими, що стейк можна було посмажити, а це було неправильно, враховуючи невідповідний час. Мій пульс збуджено почастишав.

- Розумно, Вінслоу. Якби в твого члена була автобіографія, то вона стала б товстішою, ніж у Білла Гейтса. - Голос Люка залишався привітним, але умисел очевидним. Він запропонував мені свою долоню.

Мої очі розширилися в невірі. Це була дурна провокація, і вони обидва про це знали. Я зробила крок убік, упершись спиною в стіну. Вони втупилися на мене, чекаючи відповіді. Долоня Лукаса була відкрита, але вже не в запрошувальному жесті. Алекс відштовхнув її, і Лукас притиснув її до тіла. Алекс став впритул до свого барабанщика, і, перш ніж я усвідомила, що трапилося, Лукас уже був притиснутий до стіни поруч зі мною. Алекс стискав у кулаці тканину його вологої сорочки. Тепер вони стояли ніс до носа. Не було жодних сумнівів, що між ними назріває конфлікт, оскільки напруга була подібна до широкої і бурхливої річки.

- Давай дещо прояснимо: цю дівчину найняли не для паркування твого члена. Вона моя помічниця. Вона піклується про мене, обслуговує мене, відповідає мені і тільки мені. А це означає, що, якщо я ще раз застукаю тебе в її кімнаті, а тепер я пильніше слідкуватиму за тобою, Вейтроуз, я викину тебе з турне, навіть не кліпнувши оком. Не забувай, ти просто клятий барабанщик. Хто завгодно з технічного персоналу, маючи дві палиці в руках, зможе замінити тебе.

Серце стукало в горлі. Яким би злим Алекс Вінслоу не був, коли в справу була залучена я, він ніколи не розмовляв так ні з ким зі своїх друзів. Лукас відштовхнув Алекса, впечатавши рок-зірку в протилежну стіну.

- Відвали. Поводишся як жалюгідний шмаркач відтоді, як вийшов із реабілітаційного центру. Якщо твоя місія в житті - змусити всіх себе ненавидіти, то ти чудово справляєшся, Вінслоу.

Алекс негайно заніс руку, щоб ударити Лукаса кулаком в обличчя, але, на щастя, у коридорі з'явився Блейк, і кинувся до нас.

- Гей! Ви двоє, відійшли один від одного, - прокричав він, розмахуючи затиснутим у кулак телефоном. Не передати словами, як ніяково я почувалася, стоячи там як ідіотка і спостерігаючи за цією словесною суперечкою. Я багато чого хотіла зробити, зокрема, не стримуючись, накричати на Алекса, пояснюючи, що не належу йому, а потім сказати Лукасу, щоб перестав поводитися як невпевнений у собі п'ятирічка, що хоче отримати визнання від безглузлого хлопчиська, який живе нижче по вулиці. Для досягнення кращого результату я вирішила прочитати їм лекцію, кожному окремо, коли вони охолонуть.

Блейк втиснувся між ними і розвів руки, притиснувши кожного хлопця до протилежної стіни.

- Удруге за день. Що за фігня тут коїться? - зажадав відповіді він.

- Те саме, що вчора. Вейтроуз домагається моєї няньки. - Алекс здув пасмо волосся з спітнілого чола і, чорт, він усе ще був без футболки, а я все ще намагалася не бажати його.

Лукас усміхнувся.

- Давай ще раз, тупиця. Цей засранець не дозволяє Інді дихати без його присутності. Мабуть, нам більше не можна спілкуватися через його комплекси маленького члена.

- Маленький член! - Алекс вигукнув, ніби Лукас щойно сказав йому, що земля пласка. - Мій член уже заробив більше грошей, ніж ви цього року, і незабаром знадобиться повний штат, щоб керувати його кар'єрою. Не смійте виявляти до нього неповагу.

Я що, справді стояла там і слухала, як три дорослих мужики обговорюють пеніс Алекса?

- Гаразд, гаразд, гаразд. - Блейк сильніше притиснув обох до стін, бо вони знову хотіли вчепитися одне одному в обличчя.

Я ніколи не бачила Лукаса таким, він завжди залишався спокійним і врівноваженим. А Алекс ще ніколи не був настільки роздратованим.

- Слухайте мене уважно, обидва. Алекс, Лукасу можна проводити час із твоєю доглядальницею, яка фактично не в твоєму повному розпорядженні

просто тому, що працює на тебе. Лукас, можеш позалицятися до Інді. Інді, без образ, але саме це він і робить, але не роби цього так явно на очах у Алекса. Усі все зрозуміли?

Алекс дивився на Блейка так, наче нічого не зрозумів і не хотів погоджуватися зі сказаним. Його очі стріляли вогнем, а губи були стиснуті в тонку лінію. Через кілька секунд тиші він вирвав руку із захоплення Блейка, не відриваючи погляду від менеджера.

- Обговоримо це в номері. Я хочу покататися. Інді, ти поїдеш зі мною.

- Ні, - поправила я, борючись із бажанням придушити його й одночасно накричати. - Я поїду в нашій машині з іншими хлопцями.

- Ну тоді, - сказав він, посміхаючись, - думаю, мені треба поквапитися. Діставати наркотику в іншому місті завжди клопітно.

Я збиралася зробити крок до нього, коли Блейк зупинив мене, поклавши руку мені на плече.

- Я розберуся з цим, - сказав він.

Двері в гримерку відчинилися, і увійшов червонощокий Елфі. Поруч із ним була приваблива брюнетка в червоній короткій сукні, яку він тримав за руку. Я встигла помітити, що її червона помада розмазана по їхніх обличчях.

- Можете ви заткнутися хоча б на одну нещасну хвилину? Ми в якомусь роді зайняті, поширюючи тут любов.

- Кохання чи хламідії? - пробурмотів Алекс, запалюючи сигарету з написаним на обличчі виразом "Та пішли ви всі".

Лукас, позіхаючи, схрестив руки.

- Вибач, чувак, доведеться вам узяти талон на отримання компенсації. Твій бос загрожує рецидивом, бо він не може прийняти, що його барабанщик і няня тусуються разом.

- Тусуються, так? - усміхнувся Елфі.

Тримайся. Не вдар нікого. Тобі не потрібен новий термін.

- Ви, хлопці, повні ідіоти, - підсумувала я, прямуючи коридором до чорного виходу, де на нас чекав позашляховик. - Усі ви. Без винятків. Дорослі дітки, з тугими гаманцями і надлишком вільного часу. - Я повернулася і затопала геть, піднявши обидва середні пальці в повітря, щоб підкреслити свої слова. - Я збираюся сісти в машину, і спробуйте не лопнути від злості. Сподіваюся, коли ви приєднаєтеся до мене, ви хоч трохи подорослішаєте.

- Тут усі дорослі. - Елфі схопився за промежину, і цього разу вже Лукас дав йому запотиличник.

- Побачимося опівночі, Стардаст! - Алекс прокричав мені в спину.

Брюнетка пискнула.

- Божечки! Алекс Вінслоу! Можна автограф?

Я прискорила крок і вимовила мантру, яку вже казала собі раніше - йшлося тільки про гроші. Усе це тимчасово і нічого не означало.

Але правда в тому, що Алекс хотів забратися мені в трусики.

Лукас хотів стати частиною мого життя.

А я хотіла вибратися з цього турне здоровою і неушкодженою.

Серцем, тілом і душею.

Розділ 9

Алекс

Джордж Карлін одного разу сказав: "Що з тобою робить наркота? Вона змушує тебе хотіти ще більше наркоти". Джордж Карлін, леді та джентльмени, був абсолютно правий. З дур'ю я почувався бадьоріше, набагато впевненіше. І хвилювався набагато менше. Наркотики бадьорили мене і робили гідним моєї сміховинної вартості. Завдяки дурі мене було легше терпіти - я поведився пристойніше, бо не так сильно переживав через усе лайно. І водночас я ставав нестерпнішим, бо думав, що Лайно - це я.

Зараз я був у зав'язці і повністю усвідомлював той факт, що мені потрібно виправдати наявність коштів на своєму банківському рахунку, випустивши новий альбом. Слово "переоцінений" лунає надто часто, коли твоє мистецтво перетворюється на спортивні автівки, висвітлювані в ЗМІ стосунки та особняки в Малібу. Гроші - теж початок кінця мистецтва, поцілунок смерті для творчості, рак для чесності. Рано чи пізно. Справа лише в тому, що невпевненість подібна до змії. Може задушити тебе або з'їсти живцем. Тобі вирішувати.

Я хвилювався через свій новий альбом, а від хвилювання ставав придурком. Першими під гарячу руку потрапляли мої співробітники, тож не дивно, що я вирішив відігратися на Вейтроузі, його милій усмішці та безсовісних намірах. Невже він думав, що я буду просто сидіти осторонь і дозволю йому переспати з моєю сексапільною нянечкою? Ага, зараз.

- Що сталося з доглядальницею? - Блейк луною озвучив мої думки, прибираючи телефон у передню кишеню штанів.

Я перестав перебирати струни на Тані й подивився на нього. Ми сиділи на задньому сидінні таксі, яке проїжджало повз визначні пам'ятки Мельбурна - Вежу "Еврика", стадіон "Мельбурн Крикет Граунд", Королівські ботанічні сади і Монумент пам'яті. Я розумів: якщо Блейк прибрав телефон, щоб поставити мені запитання, - це серйозно.

- Поясни. - Я виколупував бруд з-під нігтів.

- Раніше тебе не хвилювало, що ми фліртували з твоїми нянями. А ми завжди так і робили. Боже, Елфі трахнув двох, і ніхто з них не протримався довше тижня.

Я виглянув у вікно, вистукуючи ритм по коліну. О, життя моє, трохи дурі, і все стало б краще. Допомогла б підібрати слова і зробити те, що давно хочу - притягти Стардаст за волосся на балкон із видом на Мельбурн і трахати її до втрати почуттів, поки вона не попросить пощади.

- Дозволь мені освіжити твої спогади, Блейк, - ніхто з моїх компаньйонів по тверезості не перетнув позначку в три дні. Ось перший пункт на твоєму шляху. Другий? Можливо, ця няня протримається з нами все турне, і мені не потрібна тут драма. Третє й останнє - на жаль, вона більше не марна. Я, в якомусь сенсі, знайшов їй застосування.

Між нами повисла тиша. Потім:

- Тепер твоя черга пояснювати. Що це за застосування?

Блейк хотів Дженну. У цьому я точно був упевнений. У першу ж їхню зустріч він запитав про величезну каблучку на її пальці ще до того, як дізнався ім'я. Вона відповіла, що носить його спеціально, щоб позбутися таких ідіотів, як він. У його запитаннях щодо Індиго не було сенсу. Я зубами дістав сигарету з пачки і підпалив її, не звертаючи уваги на водія, який у дзеркало заднього виду подивився на мене з німим докором.

Зітхаючи, я відчинив вікно.

- Індиго, як би це сказати, надихає мене на наступний альбом. Вона приземлена, а я витаю в хмарах. Вона надихає мене писати про Лос-Анджелес, яким він був у старих фільмах. Просто подивися на неї. Вона одягається, як один із тих двійників Мерилін Монро з "Алеї слави". Я почав придумувати концепцію альбому, і вона - його складова. Дівчинка з блакитним волоссям у вінтажній сукні, яка їздить на велосипеді і намагається зібрати з осколків своє серце.

Зараз я просто ніс нісенітницю. Мої пояснення звучали в кращому разі надто пафосно, а в гіршому - як маячня, але в цьому й полягає перевага бути музикантом. Ніхто не може заперечити творчий процес, навіть якщо ти вмостишся на даху китайської забігайлівки, абсолютно голий, утримуючи на голові вазу з фруктами і наспівуючи "We Are The World" - безсумнівно, найгіршу пісню, яку будь-коли писали в історії, скажімо так, від моменту винайдення письма.

- Ха! - Блейк гладив підборіддя, ретельно обмірковуючи те лайно, що я щойно згодував йому з ложечки. Я знав, він зробить що завгодно, якщо це допоможе мені випустити гарний альбом, навіть якщо знадобиться здерти шкіру з Вейтроуза і використати її як новий чохол для Тані. Наступний крок трохи складніший. Розумієте, бути сволотою - це мистецтво. Можливо, мені не варто було нахабніти й начхати на сенс слова "дружба", але коли справа доходила до Лукаса, мені справді було байдуже. Я зовсім не проти, якщо він дізнається, що я займався фістингом з його маленькою подружкою під музику The Pussycat Dolls.

- А ще я хочу її трахнути.

У Блейка відвисла щелепа, а потім він розслабився і розплився в усмішці, яку спробував приховати. Чому він здається таким задоволеним? Йому відомо щось, чого не знаю я?

- Я не говорив, що це буде секс утрюх, - уточнив я.

Він знову насупився.

- Заткнися, Алекс.

Машина зупинилася перед нашим готелем, було темно й холодно, і вперше за кілька тижнів у мене не було відчуття, що мою душу переїхали всі автомобілі в радіусі двох сотень миль. Підбадьорливе повітря залоскотало ніс, щойно я вийшов із таксі. Поки Блейк розраховувався з водієм, додавши йому чайових за залишений мною в машині сигаретний сморід, до нас підійшли двоє швейцарів. Один із них тримав парасольку над моєю головою. Інший запропонував узяти гітару. Я відмовився. Ніхто не торкався Тані, крім мене. Блейк пішов за мною в будівлю, і на секунду ми перестали бути Алексом Вінслоу і його чепуристим менеджером. Ми стали звичайними двадцятисемирічними хлопцями, і я отримав прочухана від друга за те, що я такий нестерпний себелюб. Не було перешкод, огорож і охоронців, що катуляють мене від цілого світу.

- Вейтроуз хоче Інді. Він дав це зрозуміти, - кинув Блейк ніби мимохідь, коли ми увійшли в ліфт. - Ти вже плавав у басейні Лукаса, чувак. Пам'ятаєш Лору?

Нечітко, і тільки тому, що в чотирнадцять років я ще не бував під кайфом.

- У нас навіть волосся на яйцях не росло тоді. До того ж я трахнув її задовго до того, як вони почали зустрічатися. - Я зневажливо відмахнувся від Блейка. - Лора пішла від нього, тому що цей придурок приділяв їй занадто мало уваги. Він із нетерпінням чекав цього турне і можливості приєднатися до нас у Лос-Анджелесі. Коли вони розлучилися, я взяв його до себе, купив квиток на літак, привіз його в Каліфорнію, точно так само, як це було з тобою. Лукас відплатив мені, штовхнувши Феллон в обійми Вілла. Знаєш що? Він усе ще мій барабанщик. Він заборгував мені, а я нарешті знайшов спосіб стягнути належне. Йому доведеться дізнатися, як це, коли дівчина вислизає крізь пальці. Даю підказку - не дуже приємно. Взагалі жодного разу.

Двері ліфта відчинилися. Ми йшли до нашого номера в такій тиші, що кроки по килиму глухою луною відбивалися від стін. На годиннику одинадцять п'ятдесят чотири. Частина мене хотіла знати, чи вийде Інді в коридор опівночі, але більшій частині було наплювати. Мені потрібно було писати пісні. Їй доведеться допомогти мені, хоче вона того чи ні.

- Залишаєшся тут? - Блейк втомлено потер лоб, інша рука вже лежала на дверній ручці.

Я кивнув на двері кімнати няньки.

- Я закінчу це турне з альбомом, - це була заява, а не бажання.

- З огляду на те, скільки проблем ти приносиш у процесі, тобі б краще стримати слово. - Блейк вщипнув себе за перенісся і зачинив двері перед моїм обличчям.

Одинадцять п'ятдесят п'ять.

Я стояв і дивився на її двері, гадаючи, чи там Лукас. Безумовно, він не був настільки дурний, щоб зв'язатися з тим, що належить мені. І це була гола, жорстока правда. Індиго Беллами - моя. Я заплатив за її присутність.

Добре це чи погано, але я мав право нею розпоряджатися.

Я збирався використати її.

І трахнути.

І дражнити нею Лукаса, тому що йому нікуди подітися - хлопцеві буквально доведеться дивитися на це. День за днем. Ніч за ніччю. Як я бачив Феллон і Вілла на кожному сайті, у кожному журналі й на кожному носії інформації в цьому світі. Цілуються, обіймаються, посміхаються на камеру. "Бушелл зустрів своє кохання!", "Сучасне мистецтво: Вілл знайшов свою Музу!", "Кохання в провулочку Ленкфорд".

Одинадцять п'ятдесят шість.

Клянуся, її двері дражнять мене.

Я був достатньо тверезий, щоб зрозуміти, що це неможливо, але все ж це було так. Мені потрібно постукати у двері й покінчити з цим, але щось мене зупиняло.

Одинадцять п'ятдесят сім.

Звуки за дверима. Щось середнє між стогоном і гарчанням. Справа рук Вейтроуза? Чи її власних? Кров закипала в моїх венах, член затвердів у трусах. Я уявив, як вона бере білу готельну подушку, стискає її своїми засмаглими стегнами і верхи на ній пестить свою кицьку. Вона така маленька, що мені захотілося дізнатися, яка вона всередині. Рожева, вузька і на ній легко залишаються синці. Я хотів запустити в неї свій язик і дізнатися це. Зірвати з неї трусики і перевірити, чи збігається колір її шкіри на попці з кольором засмаглих плечей і обличчя. Я фізично відчував потребу перевірити цю інформацію. Немов це - найбільша таємниця у світі.

О-о-ох, мій член уперся в блискавку і набряк до такої міри, що я відчував, як кров пульсує по його венах.

Одинадцять п'ятдесят вісім.

З її кімнати почулися кроки. Туди, сюди. Туди, сюди. Вона, найімовірніше, збирала речі, а не мастурбувала. Я поправив член через джинси, обтрусив одяг і хруснув шиєю. Так. Мені потрібен секс. Стардаст ще не варіант. Вона належала до такого типу ципочок, яким спочатку треба пізнати тебе ближче. Я подумки записав нагадування, що щойно ми приземлимося в Японії, я просуну свій член у першу ж розсунуту пару ніг, яку зможу знайти. Може, прямо в аеропорту. Навіть якщо мене застукають. Не було жодної людини в західній півкулі, яка не бачила б мій член. Включаючи саму Інді. Як же її очі блищали, коли вона дивилася на нього...

Одинадцять п'ятдесят дев'ять.

Занепокоєння. Чому я турбувався? Вона нічого для мене не значила. Але вона безумовно була потрібна. Уся справа в альбомі, як мені здавалося. Ця думка засіла в мене в голові.

Опівночі.

Двері все ще зачинені. Я не чув її кроків і не відчував її наближення, а мав би. Тепло тіла здатне передаватися через дерево, залізо і простір. Я стиснув щелепи і вхопився за ручку її дверей. Це було безглуздо. Двері зачинялися автоматично, і навіть я розумів, що не маю жодного права проникати в її номер.

Хвилина перша.

Дівчина не збиралася підкорятися. Яка навіжена. Я заніс кулак, щоб постукати у двері. У ту секунду, коли я майже торкнувся дерева, двері відчинилися. Переді мною стояла Інді з опухлими і червоними очима. У горлі застрягли слова, які я так і не зміг вимовити. Здебільшого лайки, тож, може, воно й на краще, що я промовчав.

- Мені потрібно, щоб хто-небудь обійняв мене сьогодні ввечері, - вимовила вона насилу, обіймаючи себе за талію. Її повіки затріпотіли від власної щирості, немов вона віддала мені щось дорогоцінне. Свою слабкість. І, звісно, я прийняв її. Я увійшов у її номер. Якщо хтось і буде обіймати Індіго Белламі під час цього турне, то це буду я. Вона відштовхнула мене, торкнувшись долонею моїх грудей, і зробила крок із кімнати в коридор разом зі мною.

Коли ввечері вона розповіла мені про своїх батьків, мені стало її шкода. Здається, її батьки були гідними людьми.

- Давай будемо ставитися до цього безпристрасно, добре? Чи не ти придумав правило, що пісні ми пишемо за порогом наших кімнат? Коридор - нейтральна територія.

- Ми вже давно залишили нейтралітет позаду, і, чорт тебе забирай, знову ти все ускладнюєш, - проричав я.

- Сьогодні мені дозволено поводитися як заманеться, - фиркнула вона.

Можливо, вона мала рацію. Я не був сиротою, але міг цілком відчутти себе таким із моїми батьками.

Не даючи їй шансів на відступ, я негайно обхопив її руками, тримаючи, немов тендітну порцеляну. Вона не така кістлява, як мені здавалося. Мені уявлялося, що обіймати її - те саме, що обіймати мішок мармуру, але в реальності вона була м'якою всюди. Від цієї думки я ще міцніше притиснув її до себе, ніби вона могла вислизнути крізь пальці, наче серпанок.

Я поклав підборіддя на її маківку, а вона уткнулася мені носом у пахву. Інді виявилася теплою і ніжною. Чудовою, взагалі-то. Мені хотілося прийняти її як наркотик. Одразу всю, за один присід. Я хотів, щоб у мене сталося передозування нею, розуміючи, якої шкоди я добровільно завдаю своєму організму. Тому що Інді, як наркотики, була тимчасовим порятунком. Коли наші три місяці добіжать кінця, вона залишить мою непристойну дупу і повернеться до того, що залишилося від її неблагополучної, але люблячої сім'ї.

Я не звинувачував її.

Чорт, я навіть не став би зупиняти її.

У душі я розумів, що такий мерзотник, як я, не втримає її.

Інді

Найгрубіший покидьок у світі, як з'ясувалося, міг приємно відволікти.

Адже я знову тут, у коридорі, віч-на-віч, душа в душу з найбільш недолугою людиною у світі.

Взагалі-то я збиралася залишитися в кімнаті, навіть якби світ завалився і Алекс спробував би зламати двері. Але потім, незабаром після концерту, зателефонувала Наташа, і я зрозуміла, що останнє, що мені сьогодні потрібно - це залишатися в номері й хандрити. У її голосі чулася паніка. Очевидно, уявлення Крейга про те, як бути гарним чоловіком і татом, сьогодні канули в небуття, щойно він піднявся з ліжка. Нет зателефонувала її подруга Тріш, сказала, що Крейг привів до неї Зіггі, нічого не сказавши, і від нього

смерділо, як від ірландського борделю. Нет довелося піти з роботи і забрати сина, потім безуспішно шукати чоловіка на вулицях, притискаючи малюка до грудей.

Мій брат повернеться додому. Ми обидві це знали.

А ще він найщирішим чином вибачатиметься і скаже, що такого більше не повториться.

"Щось найшло".

"Не після всього, через що нам довелося пройти".

"Облиш, Нет, ти знаєш, що сім'я для мене - все".

О так, мій брат чарівник. Він ніколи не підвищував голос на дружину, не бив її і не звинувачував у всіх своїх неприємностях. Нет залишиться, а тріщина у фундаменті їхніх стосунків стане ще більшою, і щастя Зіггі вислизне крізь неї.

- Якщо тобі потрібно поговорити, вперед! - крижаний голос Алекса вторгся в мої похмурі думки, його черевик був у мене між випрямленими ногами. Він торкався лише щиколоток, але все одно здавався недоречним. І ось знову ми в коридорі, як на долоні, як усі заповітні секрети, що мають залишитися такими.

У голову мені прийшла сумнівна ідея.

- Це допоможе тобі написати пісні?

Він знизав плечима.

- Якби я знав відповідь на це запитання, то в мене вже було б тридцять альбомів, а не чотири, і, можливо, достатньо грошей, щоб купити весь Лос-Анджелес і спалити його дотла.

- Ти чарівний, - я закотила очі.

- Навряд чи. І я зовсім не продуктивний.

- Це можна виправити. Курси тайм-менеджменту дуже популярні, - помітила я.

Він обдарував мене одним зі своїх колючих поглядів.

- Добре, що ми живемо зараз. Отже. Що щодо твого сьогоднішнього спалаху гніву? - він знову повернувся до теми.

Я нахилила голову, вивчаючи його. Його похмурі брови. Його від природи пухкі губи. Гладко поголене обличчя, яке молодість робила м'яким, а життя - суворим. Якби не його розпатлане волосся і сердитий вигляд, який

промовляв: "Життя - біль, а потім ти помираєш", він міг би зійти за когось іншого. Менш страшного. Не настільки виснажливого. І не такого небезпечного для мого серця. Алекс такий гарний, і талановитий, і обожнюваний, і нещасний. Як можна мати так багато, а відчувати так мало?

Я відкрила рота, знаючи, що правда вирветься назовні, але боялася її почути.

- Я завжди знала, що в моєму житті станеться ця велика, колосальна катастрофа. Навіть до того, як це сталося. Немов у якомусь сенсі я чекала цього. Для того щоб зрозуміти, хто я. Юність я провела, сидячи в кімнаті за шиттям, не боячись здатися дивакуватою, як ти ввічливо висловився. Мій брат, Крейг, якраз був зовсім іншим. Процвітаючий футболіст із чирлідеркою під ручку.

- І як? - запитав Алекс. Його армійський черевик пестив мою щиколотку, підіймаючись вгору по нозі. Найгірше, що я дозволяла йому. Ще вчора я б так не вчинила. І завтра я відштовхну його. Але сьогодні я була такою тендітною, а завдяки йому почувалася краще, хай це й погана ідея. - Знайшла себе?

- Ні. Не думаю. Цей осколок завжди зі мною, куди б я не пішла. Осколок у дівчини, яку позбавили батьків. Але я все ще посміхаюся, і сміюся, і проводжу час із племінником і друзями. Моя трагедія - як потворний шрам, прихований від світу. Тільки я можу його бачити.

- У мене все інакше. - Алекс усміхнувся, неуважно перебираючи струни гітари. - Моя трагедія - відкрита рана, яку будь-хто може ткнути і розколупати. Моя наречена публічно кинула мене і пішла до колишнього найкращого друга, після чого в таблоїдах з'явилися статті, що вона спала з ним, поки ми ще були парою, а я їздив у турне. Я наркоман, ідіот, озлоблена сволота, яка навіть сидіти спокійно не може, коли його ворог отримує "Греммі". Усі можуть побачити мої шрами. Без винятків. Моя душа порожня, я втратив її. Я підписував великі контракти з відомими компаніями за величезні гроші. Останні шість років вони диктували мені кожен крок. І все, що вони не висмоктали з мене, за них зробив натовп. Тому що кожного разу, виходячи на сцену, Інді, ти віддаєш своїм фанатам усього себе. Усього. На фіг. Себе. Потім прокидаєшся наступного дня і робиш те саме.

Мене дуже здивувало його зізнання. Диво, що я взагалі змогла говорити після такого.

- Ти тому себе так поводиш? - Не те щоб це виправдовувало його, але бажання зрозуміти Алекса спалювало мене зсередини.

Він притулився головою до стіни.

- Досить із нас філософської маячні. Так. Це зовсім не надихає. Розкажи мені про своє сексуальне життя.

Я стрельнула в нього поглядом, знову зводячи стіни навколо себе, цеглинка за цеглинкою.

- Ні.

- Тому що в тебе такого немає? Це можна виправити.

- Тому що це - не твого розуму справа, і якщо вже про це зайшла розмова, то буду тобі вдячна, якщо ти перестанеш до мене залицятися.

Він поставив гітару, вихопив цигарку з пачки, що лежала біля його ніг, дістав блокнот і синій маркер "Шарпі", і почав писати. Синій "Шарпі". Як у статті. Алекс вірний своїм звичкам. Цікаво, це його улюблений колір?

Зараз у ньому було щось неймовірно сексуальне: він творить мистецтво, сидячи просто переді мною з незапаленою сигаретою, затиснутою між рівними рядами зубів. Я й гадки не мала, що Алекс пише, і сумнівалася, що він відповість, якщо запитаю. Але сама ідея, що одного разу я почую його творіння по радіо, змушувала мене тремтіти.

- Якщо хочеш, щоб я повірив, що тобі не хочеться грубого сексу зі мною, можливо, варто перестати так дивитися на мене. Ніби ти вже моя, - сказав він, усе ще дивлячись у блокнот. Я відвела погляд, обличчя обдало жаром, на щоках заграв рум'янець.

- Грубіян.

- А ти брехуха. - Він підняв очі, намагаючись зловити мій погляд. - Тобі справді подобається Вейтроуз? Справді подобається? Не вірю. Ні секундочки не вірив. Знаєш, у чому різниця між мною і тобою, Стардаст? Ти дивишся на мене, але я бачу тебе. І я бачу правду. Ти не вмієш приховувати свої почуття, усім усе одразу зрозуміло, а це означає, що ти жахлива брехуха. Ти дивишся на Вейтроуза з ніжністю. Як на сусідську чужу дитину. На мене ти дивишся так, ніби ось-ось вибухнеш, чекаючи, що я підпалю тебе, і ти нарешті загорішся.

Усе зупинилося.

Повітря.

Світ.

Моє серце.

Усе це Алекс говорив, тримаючи сигарету губами. З невидячим поглядом і спекотним, грубим голосом, який змінювався і ставав приємним, коли він

записував свою музику. Десь відчинилися й зачинилися двері, і ми обидва повернули голови в тому напрямку. Це Елфі проводжав до ліфта двох дівчат у міні-спідницях, які хихикали. Він лягнув їх по дупах, підштовхуючи до дверей, і не удостоїв нас навіть поглядом. Вони пройшли повз, їхні голоси лунали голосно, а він гавкав ніби скажений собака, прикидаючись, що кусає і гризе їхні шиї. Елфі нас не помітив.

- Ми виїжджаємо в аеропорт менше ніж за дві години. - Я відкашлялася після того, як сміх стих. Елфі з дівчатами повернули в коридор. - Отримав усе, що хотів?

- Ні. - Він нахилився вперед, його рука стиснула моє зап'ястя. Його погляд полонив мене. - Як і ти.

Я швидко сіла на коліна і піднялася на ноги. Алекс зробив те саме. Гітара і блокнот залишилися лежати на підлозі. Ми стояли один перед одним, і мені не здавалося, що ми все ще незнайомці. Це лякало.

- Один на доріжку, - сказав він, зачепившись пальцем за воріт моєї толстовки і притягуючи мене ближче, обіймаючи мене. Кінчик сигарети, затиснутої в його зубах, лоскотав мою шию. Я відчувала його обійми своїм шлунком, пахом, пальцями ніг. У нього грубі руки, але цей момент видався дуже ніжним. Я емоційно пригорнулася до нього, уткнувшись носом у його білу з V-подібним вирізом футболку, заплющивши очі і вдихаючи, вдихаючи, вдихаючи.

Я сумую, мамо.

Я сумую, тату.

Коли ви починаєте запам'ятовувати дрібниці в людині, ви розумієте, що вляпалися. Мені сподобався несвіжий запах сигаретного диму між його пальців і кислий чоловічий запах його шиї. Його хвилясте волосся, шовковисте й хлоп'яче, завивалося в бакенбарди, а його вольове підборіддя виглядало ледве не комічно порівняно з його жахливо милими вухами. Коли він нарешті послабив свою хватку, я підняла голову, а він подивився вниз, і всі почуття стали яскравішими. Щось задзвеніло між нами. Ліфт, напевно. Але він не помітив, адже його карі очі утримували мої блакитні. Це був його шанс зробити перший крок. Він сказав, що я буду його, а сьогодні ввечері я хотіла належати йому. Зрештою, якщо ти приймаєш жахливо погане рішення раз у житті, краще зробити це в день, який запам'ятався смертю батьків, чи не так?

Його губи близько.

Його пульс прискорюється під сорочкою.

Тепло, тепло, так тепло.

Я глибоко зітхнула.

Закрила очі.

Відкрила рот.

Стала навшпиньки.

І... нічого.

Коли я розплющила очі, двері запасного виходу в кінці холу автоматично зачинялися, а в повітрі все ще витали останні відгомони його п'яного запаху. Я подивилася вниз. Його блокнот і "Шарпі" все ще лежали на підлозі.

Холодно, холодно, так холодно.

Він пішов покурити.

І залишив мене одну.

Розділ 10

Інді

Інді: Думаю, пісня на десять хвилин буде дуже гарною.

Дженна: Сподіваюся, ти йому про це не сказала.

Інді: Ні. Я сказала, що вона нікуди не годиться.

Гадсон: І що він відповів?

Інді: Алекс вважає, що я говорю як справжній "костюмчик" на кшталт Дженни Холден і що вона була найнята, щоб домовлятися про великі контракти з лейблами, а не писати новий альбом. Він також додав, що одного разу застукав вас, коли ви хитали головою в такт пісні Maroon 5, і той факт, що ви для нього все ще існуєте після такого, - справжнє диво, тож не варто випробовувати долю. Знову ж таки, це його слова, не мої.

Гадсон: Типовий Алекс.

Дженна: Із цим ми попрацюємо. Індиго, як він? На твій погляд, із ним усе нормально?

Я не знала, як на це відповісти. Алекс завжди мав такий вигляд, немов душа його розбита, але напускна хоробрість була подібна до сталі. Я недостатньо близько з ним знайома, щоб судити про поточний стан - добрий він, поганий чи йому на все начхати. Алекс не був схожий на людину із суїцидальними нахилами, але і я не дипломований психіатр.

Інді: Грубить, але все нормально.

Гадсон: Як зазвичай.

Інді: Вони з Лукасом не ладнують.

Гадсон: А було інакше?

Дженна: Тримай нас у курсі, Індиго.

Гадсон: Індиго?

Інді: Я ж сказала, що відповім тільки на Інді.

ОФІГЕТЬ.

Гадсон: Думаю, Алекс і на тебе впливає.

О, він навіть не уявляє як.

Алекс

Токіо, Японія

Не дуже веселий факт: якщо ти алкоголік, пляшка шампанського в руках рівносильна напівавтоматичній зброї. Небезпечно, але все ще законно у всіх п'ятдесяти штатах.

Я не знаю, хто продовжував надсилати шампанське в кожен номер, де я зупинявся під час цього турне, але хоч би хто він був, він мав доступ до конфіденційної інформації, злі наміри і багато вільного часу. Щоразу, приїжджаючи в нове місто, Блейк, Дженна і Гадсон повинні були дзвонити в готель і просити прибирати з міні-барів спиртне. Від мене тримали подалі все, від чого я міг заторчати, включно з рідиною для полоскання рота, засобом для видалення пилу й антисептиком для рук. Клянуся: те, що я все ще нормально пахнув - диво. І хоча я був занадто поглинений ненавистю до всього світу, щоб намагатися взяти реванш або злитися, моя тверезість була результатом обставин і ліні. А зараз у мене в руках опинилася пляшка шампанського і хвилинка наодинці з собою.

Уявіть собі.

Блейк міг піднятися в наш номер будь-якої секунди, і в Інді є ключ від президентського люкса, тож я швидко замотав пляшку в худі й запхав в одну з валіз. Вони б з катушок злетіли, дізнавшись, що я знайшов пляшку на порозі. Першого разу, коли Блейк відчинив двері і знайшов пляшку "Jameson", він викинув її у вікно і лаявся, дивлячись як вона занурюється в океан. Після другого разу він найняв приватного детектива, а сам двадцять хвилин приходив до тям у ванній. А Інді... вона вирушить на полювання по всьому світу, вистежуючи тих, хто намагався збити мене зі шляху розсудливості, переверне кожну каменюку, поки не знайде їх. Не важливо, що я точно знав, хто цей виродок і де він був. У ліжку, з моєю колишньою дівчиною.

Це нагадало мені, що потрібно прискорити план "Стардаст у моєму ліжку" до мого повернення до Феллон. Вона, може, і зрадниця, але я - ні.

Це рішення не здавалося продуманим чи надзвичайно розумним. Звісно, я бачив Інді, що згорнулася калачиком, наче кошени, на дивані приватного літака, що поклатала голову на стегна Лукаса - його промежину, - але я не ревнував. Моє серце безпомічно калатало в грудях, наче поранений солдат, бо Вейтроуз не заслужив нічого такого, тим паче - єдиної дівчини в турне.

Єдиної. Дівчини. У. Турне.

Якщо хтось і залізе до неї в труси, то це буду я, а не мій віроломний барабанщик і заклятий друг.

Встаючи з моєї відкритої валізи, де акуратно лежало шампанське, прикрите одягом, я пройшовся темною кімнатою - люстра з кованого заліза звисала зі стелі немов хитрий монстр. Тут були чорні шпалери з червоними японськими ієрогліфами. Я зупинився на кухні, перегортаючи блокнот зі вчорашніми записами.

Прогрес.

Моя душа вже не була такою порожньою, коли я підійшов до панорамного вікна на всю стіну з видом на Токіо.

Чистий. Завантажений. Самодостатній. Токіо будували високим, широким, наче впевнений художник малював його довгими штрихами. Я вже бував тут одного разу, і в мене залишилися приємні спогади про секс учотирьох і автомат із використаними трусиками, який я спустошив.

Я не відразу поворухнувся, коли задзвонив телефон. Єдині люди, з якими я розмовляв, уже були в турне, хоч би як трагічно й жалюгідно це звучало, а Дженна та решта персоналу зазвичай зв'язувалися напряду з Блейком, бо він рідше бував придурком із мінливим настроєм. Насупившись, я дістав телефон із задньої кишені.

Мама.

Тільки не сьогодні, найдорожча матінко.

Я не відповів, спостерігаючи, як знову спалахує екран.

Вона не подзвонила, коли я розлучився з Феллон.

Або коли я вперше потрапив до реабілітаційного центру.

Вдруге вона навіть не спромоглася відповісти на дзвінок, коли я відчайдушно потребував розмови хоч із ким-небудь, навіть із цією безсовісною пикою.

Вона підняла слухавку лише раз, щоб поговорити зі мною після події на "Греммі" і сказати про кола під очима і що синій - не мій колір.

Це означало, що їй або потрібно повідомити погані новини, або попросити ще більше грошей, щоб оплатити чергову пластичну операцію чи азартні ігри. На жаль для неї, я працював над тим, щоб не дозволяти людям мати мене. Оскільки мама була так само корисна в моєму житті, як чортова лейкемія, я вирішив видалити її.

У двері увійшов Блейк, розмовляючи з Дженною по телефону.

- Дженна. Дженна. Дженн-а-а-а, - останнє звернення приправлене втомуою.
- У мене все під контролем, повір. А якщо мені раптом знадобиться залишити його на кілька годин, Інді прийме вахту. Дівчинка стежить за ним, як яструб.

Я викинув сигарету в смітник, хоча її бурштиновий кінчик усе ще горів. Запах чогось ненатурального - пластику чи поліестеру - поширився кімнатою, а я плюхнувся на низький чорний диван і втупився у стелю.

- Як справи? - запитав Блейк, кинувши свій мобільний на кухонний острівець із чорного мармуру.

Я вкрав пляшку шампанського і, можливо, вип'ю її залпом наступного разу, коли ти будеш у туалеті.

- Я написав пісню. - Набагато кращу.

- Вона хороша?

Повільно моргаючи, я намагався відклеїти язик від зубів.

- Думаєш, я сказав би тобі, якби вона була поганою? Звісно, вона чудова. - Хоча хто знає? Мистецтво - як кохання. Занадто суб'єктивне для тебе, щоб бачити ясно.

- Не зіграєш її для мене? - Блейк упав на диван навпроти мене.

Як на замовлення, Елфі та Лукас увійшли в головні двері, повільно прямуючи до дивана, на якому лежав я, і зайняли свої місця. Новий трек був завдовжки десять хвилин. На порядок довший за звичайну пісню, але вперше на своєму віку я вірив у те, що створив. Мені це подобалося.

- Так, зіграй для нас, Вінслоу. Заспівай нам серенаду. - Елфі поплескав в'ями, притискаючи руки до серця. Лукас виглядав напруженим і не сказав нічого, що, можливо, на краще, зважаючи на завершення нашої минулої розмови. Я посміхнувся.

- Мені ще потрібно підправити дещо, але скоро я дам вам ноти.

- Ноти? - Елфі потягнувся своїми брудними рученятами за полуницею в шоколаді, що стояла в центрі кавового столика. Нізачо не доторкнуся до цієї полуниці, або того столика, або взагалі до чогось у цій кімнаті. Я взагалі-то не гермофоб[21], але хлопець наполовину складається з плоті й крові, а наполовину - зі сперми.

- Моєї нової пісні.

- Ти пісню написав?

- Написав.

- Дай вгадаю, - сказав Лукас. - Інді допомогла?

Я на секунду задумався, а потім вирішив, що не стану визнавати його існування.

- Я сказав Лукасу, що бачив, як ви обіймалися вчора в коридорі, - зауважив Елфі з набитим ротом. Червоний сік капав із його підборіддя. - Ну, знаєш, щоб додати вогника.

- Ідіот, - пробурмотів Блейк, хитаючи головою.

Лукас продовжував дивитися на мене так, ніби я вбив його кляте кошеня. Його почуття до Стардаст здавалися мені дивними. Вони знають одне одного менше тижня. Звідки в нього взялися ці почуття? З нової вагіни?

- Вона була поруч зі мною, коли я писав пісню, - сказав я ухильно, не надаючи їй більшого значення, ніж є насправді.

Лукас стиснув щелепи.

- Коли ми зустріли її в Шато, ти зрозумів, що вона мені сподобалася.

- Так, може, саме тому я теж поклав на неї око. - Я знизав плечима, вмикаючи телевізор і перемикаючи канали.

Вейтроуз заплющив очі і, зітхнувши, відкинувся на диван.

- Нічого з цього не вийде, Алекс. Навіть якби справа була не в мені, ти не та людина, з якою їй варто починати стосунки. Спочатку тобі потрібно побороти своїх демонів.

- Стосунки? - я розсміявся. - Кому потрібні ці кляті стосунки?

Мета - Вілл Бушелл - чекала на мене практично за рогом, у Парижі, через кілька тижнів. Присутність Лукаса нагадувала мені, що і Феллон буде з ним, і пора б повернути її. Лукас нагадував мені багато про що, але найбільше він не давав мені забути, що я схильний до суперництва мерзотник, готовий на все, щоб довести - я все ще номер один.

Найкращий артист.

Найкращий музикант.

Найкращий коханець.

Я встав зі свого місця, знімаючи пом'яту майку.

Я - напіваавтоматична зброя, повністю заряджена і готова до бою. Я - своя власна погибель. І я прекрасно це розумів.

Учора лежав із тобою в ліжку зі скла,

І разом сумували ми про те, що ти пережила.

Але все ж, у твоїх стражданнях я бачив диво,
Трагедія твоєї долі прекрасна, як ніщо.
Коли життя здається банальним, нудним і похмурим,
Біжи до мене, моя блакитноока дівчинко.
Біжи в мої обійми, де біль і насолода зіллються воедино.
Натовп. Зійшов. З. Розуму.

Бувалий артист знає, як розпізнати рев натовпу за милі.

Існує звичайний гул. Хвилювання типу "нам подобається все, що ти робиш". Є рекламний гул, що пахне глянцевиими брошурами, піарницями в спідницях-олівцях і бранчами в ресторані The Ivy, щоб укласти хорошу, велику угоду з першокласною радіостанцією. Ще буває реальний рев. Цей рев. Він проникає тобі у вени - не як дурня, - заповнює тіло, поки кожен ковток кисню не стане схожий на чарку алкоголю. Я дивився під ноги на своїх шанувальників, які від захвату вискакували зі штанів. Вони намагалися пробратися через охорону, відчайдушно бажаючи дістатися до мене. Кричачи, верещачи, волаючи.

Ще. Ще. Ще. Ще.

Спалахи засліпили мене, коли я закінчив співати "Утримане кохання". Пісню, яку я написав, коли залишив Стардаст стояти в коридорі. Дев'ять хвилин і двадцять три секунди гніву, роздратування і пристрасті.

Я міг би поцілувати її.

І інший хлопець теж міг би поцілувати її.

Але в чому прикол? Мені подобалося грати зі здобиччю, наприклад, зводити її з розуму доти, доки вона не здасться. Я хотів, щоб у неї між ніг усе ставало вологим від бажання. Тому що, коли я все-таки торкнувся її, зірки справді перетворюються на пил.

Крокуючи сценою, я посміхнувся натовпу через плече. Я був без майки - перша ознака гарного настрою. Зазвичай мені не подобався стиль Джастіна Бібера "дивись на мій прес". Ми ж не в ресторані "Hooters"[22], і як тільки щойно ваш лейбл отримає вас, найменше, що ви можете зробити для себе, - вдягнути сорочку. Але виконуючи цю пісню на концерті вперше, я почувався так, ніби стою в центрі багаття. Піт градом котився по моєму тілу, і я помітив, як на гігантському екрані позаду оператор показує зблизька крапельки, що стікають по моїх косих м'язах преса. Цікаво, скільки часу мине до того, як відео потрапить на YouTube? І що буде успішнішим - моя нова пісня чи фотка, на якій я пещу ту старлетку, кінчаючи їй на груди. Ймовірно, останнє.

Треба буде якось погуглити. Утім мені в будь-якому разі було плювати на чужу думку.

- Це ще не все. - Я встановив мікрофон на тримач і пройшовся сценою.

Крики ставали дедалі голоснішими, шаленішими. Так, це не ввічливі прохання. Це голод, миттєвий і жадібний. Я був мстивим, складним, і я повернувся. Чорт, я повернувся. У мене були слова, і вони текли рікою. Марно прикидатися, що Стардаст не доклала до цього руку. Вона взяла участь, і я збирався тримати її поруч, поки з мене не виллється остання крапля величі. Або з неї. Не важливо.

Я подивився на своїх фанатів. Потім на нічне небо. Потім кудись у далечінь, у космос, де золота хмара тепла їхніх тіл і яскраві вогні зливалися над їхніми головами. Я посміхнувся.

Я наблизив губи до мікрофона.

Пальцями провів по гітарі й почав грати "Людина зустрічається з Місяцем", один із моїх ранніх хітів. Тоді для порятунку мені не потрібна була дівчинка з блакитним волоссям. Я був підлітком з амбіціями, який мріє розповісти світові свою історію. Дитиною, яка не знала, де розташоване Шато Мармон, а про ікру чула тільки з кіно. Кліп до пісні "Людина зустрічається з Місяцем" був знятий Блейком у підвалі в Лукаса. Того дня у мене на підборідді красувався прищ розміром з Бейрут, але він став першим кроком до успіху.

Елфі, Лукас і другий гітарист приєдналися до мене. Я злегка кивнув гітаристу, і його очі здивовано розширилися. Усі учасники турне розуміли, що це означає. Я не робив цього два роки, але час настав. Він має грати за мене, поки я пливу по натовпу.

І я збирався плисти по натовпу.

Бо сьогодні це здавалося таким реальним і правильним.

Яскравим і хорошим.

Просто. Як. Дурь.

Розділ 11

Інді

- О боже, це було неймовірно! - Блейк наскочив на Алекса перш, ніж рок-зірка встиг зайти за лаштунки.

Його оголені груди блищали від поту, а червоні відмітини прикрашали його прес і спину, від чого моя шия вкрилася рум'янцем. Я знала, що це зробили його фанатки, і також знала, про що вони думали, коли дряпали нігтями його шкіру. Про те ж саме думала я, спостерігаючи, як упевнено він рухався сценою. Як грізний бог. Марс. Спраглий крові.

Синьоока.

Лише почувши його хрипкий, осиплий баритон, яким він вимовив це слово, я стиснула стегна, намагаючись придушити напругу, що виникла між ними. Він написав про мене. Він співав про мене. Він і справді називав мене ліками для душі, але кого це турбувало? Він подарував мені пісню. А я навіть не подарувала йому поцілунок.

Я різко зітхнула, впиваючись ним. Уперше відтоді, як я зійшла на борт літака в Лос-Анджелесі, я з нетерпінням і цікавістю чекала сьогоднішнього вечора з Алексом. У коридорі. Щось змінилося вчора, коли ми обійнялися. Покращилося і погіршилося.

Немов ми стали ближчими, але водночас і віддалилися.

Стоячи в тіні за лаштунками, я дозволила Алексу насолодитися спілкуванням із друзями. Елфі схопив його за плечі й потряс зі злісним сміхом. Фанати фотографували його. Лукас так широко посміхався, що мені здавалося, його обличчя трісне. Потім Люк повільно розвернувся в мій бік і, оминаючи інших, підійшов і поклав руку мені на талію, притягнувши мене в обійми і уткнувшись обличчям у моє волосся. Я ахнула. Звісно, ми були близькі. На кшталт того. Ми проводили разом час, здебільшого в літаку і в фойє готелю, але більше нічого. Між нами не було відважної, несамовитої дружби. Не було зв'язку. Тому те, що сталося, здалося несподіваним. Я завжди щаслива потішити когось, тож я начепила обнадійливу посмішку й долучилася до овацій захопленого кола людей, що сформувався довкола Алекса, ввічливо ігноруючи дії Лукаса.

- Чудово, правда? - Люк знову притиснув мене до плеча.

У відповідь він отримав лише "хм". Моя посмішка гасла. Алекс продовжував сміятися, дивлячись на людей навколо себе, хлоп'ячий блиск у його очах змусив мій шлунок перевернутися. Він повертався як у

сповільненій зйомці, поки не побачив руку Лукаса, що лежить на моєму плечі.

Посмішка здригнулася.

Моє серце теж. Впало просто в трусики.

Грішне серце.

Зрадницьке.

Ненадійне.

- Стардаст, - гаркнув він, і я не знаю, чому це прізвисько змусило мене почервоніти, але це було так.

Я важко зковтнула і вдала, ніби прибираю волосся з обличчя, хоча насправді намагалася сховатися від усіх.

- Що таке?

- Ти потрібна на секундочку. Підійди.

Я відірвалася від Лукаса і попрямувала до Алекса, не дивлячись на оточення. Більшість із них я навіть не впізнавала, що ставало дедалі більшою проблемою, коли Алекс був поруч. Він здивував мене, взявши за руку і провівши мене через вузький чорний лабіринт за лаштунки. Я не запитала, куди ми прямували. Якщо він живився моїм страхом і сумнівами, я не збиралася віддавати йому те, з чим не готова була розлучатися. Наприклад, почуттям власної гідності. Алекс Вінслоу - дволикий чоловік. Один із них - холодний, мерзенний диявол, який стояв переді мною зараз. Той, що хотів поставити мене на коліна. Інший був розслабленим і грайливим. Тим, з яким я ходила в пральню. Не потрібно уточнювати, що обидві версії непередбачувані, і обережність була єдино правильним рішенням.

Ми зупинилися в кінці коридору навпроти гримерок. Маленький балкон височів над натовпом кричущих фанатів. Багато хто все ще з надією штовхався поблизу, не відриваючи погляду від сцени. Благаючи, бажаючи, мріючи, щоб їхня зірка вийшла і, можливо, виконала пісню на біс. Ще одна мить величі. Алекс повів мене до чорних металевих перил, і ми опинилися в цілковитій темряві, сховані за величезними прожекторами, спрямованими на сцену.

Ми були одні.

У темряві.

Прохолода токійського повітря ніжно торкалася нашої шкіри.

Алекс поклав руку мені на поперек, притискаючи мене до перил. Холодний метал впився в мій живіт. Він став позаду мене, його тепле і переривчасте дихання лоскотало моє вухо. Його торс усе ще залишався оголеним, гарячим, гладким і твердим. Я хотіла відчувати його, відчувати його по-справжньому.

- Я казав тобі триматися подалі від Вейтроуза.

- А я говорила, що робитиму все, що захочу зі своїм особистим життям, - прошепотіла я у відповідь. Наші погляди були спрямовані вниз на кричущих фанатів.

- Ти збираєшся влаштувати мені неприємності?

- Я? - ахнула я. Між нами протікала кінетична енергія. Мою шкіру поколювало від хвилювання, немов мені потрібно було зняти одяг і відчутти дотик його шкіри, інакше я помру. - З чого б це? Я думала, що в тебе суто спортивний інтерес. - Я вимовила ті самі слова, які він сказав Дженні під час нашої першої зустрічі. Ні, я не забула. Так, вони все ще обпалювали. Але бідність була ще гіршою.

Він усміхнувся. Його дихання лоскотало мою шкіру, а ніс притискався до моєї шиї.

- Ти - приємний спорт. Як футбол.

- Подивимося, як тобі сподобається, коли ти отримаєш коліном по своїх кулях, - пробурмотіла я.

- Хм-м, - сказав він.

- Хм-м?

- Я щойно думав про те, як ти будеш пестити їх, роблячи мені мінет.

- Нізащо. - Я відсунулася. Живіт нив від бажання.

- Правда?

- Справді.

- Тоді допоможи мені вибрати її, - прохрипів він, залишаючи доріжку поцілунків від мого плеча до підборіддя.

Я дозволила йому. Дозволила торкатися мене, незважаючи на все, що я знала про нього. Що він наркоман, рок-зірка і мерзотник. Що він закоханий у дівчину на ім'я Феллон, яка розбила йому серце, і йому ніколи не вдасться склеїти її. Що його розбите серце заважає йому знову покохати, точно не таким коханням, на яке заслуговую я. Тож він просто картинка. Красива річ, яку неможливо використати.

- Її? - серйозно запитала я.

- Дівчину, в якій я буду сьогодні, уявляючи, що трахаюся з тобою. - У його голосі звучало глузування.

Мої очі розширилися, коли я втупилася вниз на присутніх. Мої суперниці. Усі молоді, красиві й готові. Мені хотілося повернутися і вліпити йому ляпаса, але це стало б лише доказом того, що мені не байдуже, а йому це знати необов'язково.

Я повільно провела долонею по перилах, посміхаючись у порожнечу. Він дивився на мене як на вид спорту, а це означає, що в нашій маленькій грі буде переможець і переможений.

- Хіба в ніч концерту ми не зустрічаємося в холі? Проміняєш мене на секс, Вінслоу?

Він продовжував мовчати, і моє серце прискорило темп, але тут він розвернув мене. Його руки лежали на моїй талії. Ми дивилися одне одному в очі. Фанати переминалися з ноги на ногу, кричали й гуділи під нами, але ми наче були самі.

- Ти спиш із ним? - Великий палець його руки тиснув мені на живіт.

- Якщо й так, то ти - останній, кому я про це скажу. - Я зробила крок убік. - Я йду.

Він спіймав мене за лікоть, повернувши до себе. Мої груди врізалися в його, його холодний піт змішався з тканиною моєї сукні.

- Лукас хороший хлопець. Але він не той, хто тобі потрібен.

- Ой, а ти? Ти закоханий в іншу. - Я гірко розсміялася.

- Я ніколи не говорив про кохання до тебе, Стардаст. Трахнути тебе - зовсім інше.

- Ну, якщо так на це подивитися. - Я закотила очі, перш ніж вийти в заповнений людьми коридор.

Він пішов за мною, не відстаючи, але тримаючись позаду. Полюючи.

- Її, - почула я його слова і повернула голову в його бік, насупивши брови. Я встигала за його безглуздими іграми.

- Кого "її"? Перестань говорити загадками, Алекс.

- Ніяких загадок. Дивись, куди я показую. Її. Я збираюся трахнути сьогодні її. - Його палець вказував на симпатичну брюнетку, яка стояла біля торгового автомата за лаштунками, притискаючи планшет до грудей і розмовляючи телефоном. На ній були вузькі джинси, укорочена футболка із зображенням

кумира, і виглядала вона до огидного чудово: кожен рух і вигин її тіла спокушали.

Я глибоко зітхнула, намагаючись не втратити самовладання. Алекс постійно мене провокував, і з цим було складно справлятися.

Думай про Зіггі.

Думай про Крейга.

Думай про результат.

- Хочеш, щоб я потримала тебе за ручку, поки ти будеш із нею?

- Це було б непросто виконати, але дякую за пропозицію. Просто попроси її підписати угоду про нерозголошення, поки я за нею не прийду. Без цього сексу не буде. Такий порядок з часів "Членогейта". - Він закурив сигарету, прямуючи до хлопців і повернувшись спиною до своєї чергової здобичі та мене. Моє обличчя горіло від гніву.

Я глибоко вдихнула кілька разів, щоб заспокоїтися, перш ніж піти за ним.

- Ти хочеш, щоб я підійшла до неї і попросила підписати угоду про нерозголошення до того, як ти займешся з нею сексом? І ти навіть ще не питав її згоди? - Я йшла за ним. Боже праведний. Якщо так поводитьися тверезий Алекс, то через що довелося пройти Блейку і компанії, коли він був під кайфом?

- Правильно.

- Чому ти думаєш, що вона виявить бажання піти з тобою?

Він постукав пальцем руки, що тримала цигарку, по моєму носі, посміхаючись мені, немов я - найдурніша істота у світі.

- Ти просто дивовижна, Стардаст. Просто зроби це. Ми вирушаємо в готель за десять хвилин.

І він пішов.

Я не його асистент. Ми в одному човні тільки тому, що я стежу за тим, щоб він був тверезий. Я зрозуміла, що не зобов'язана допомагати йому з подружками. Крім того, було б куди краще, якби я не робила цього. Тобто я точно відчувала струм у своєму тілі. Я ревнувала, невимовно, неймовірно і нелогічно. Але, може, саме тому й варто було погодитися і виконати доручення.

Потрібно показати йому, що мені все одно.

Потрібно довести самій собі, що мені все одно.

Минув лише тиждень із тримісячного турне, а Алекс уже заявив про свій намір затягнути мене в ліжку і перевернути моє життя з ніг на голову. Я не могла дати йому таку владу наді мною. У мене були сім'я і майбутнє, і про це треба було пам'ятати. Мої рідні важливіші за будь-якого британського красеня з очима кольору розплавленого золота і чарівною посмішкою.

Я відкашлялася, розправила плечі й попрямувала до тієї дівчини. З кожним новим кроком я подумки молилася, щоб вона була схожа на мене. Обережна й завбачлива. Що вона розсміється мені в обличчя і пошле подалі. Що вона почервоніє, особисто підійде до Алекса Вінслоу і вліпить йому ляпаса в ім'я фемінізму і самоповаги. Я зупинилася за крок від неї і доторкнулася до плеча, щоб привернути увагу. Вона повернулася. На її насупленому обличчі читалася суміш здивування і роздратування.

- Привіт. - Я посміхнулася, пригнічуючи нервозність. Усі м'язи обличчя зрадили мене, і я була впевнена, що щонайменше виглядаю психопаткою. - Я працюю на Алекса Вінслоу. Він послав мене сюди, бо хоче - звести мене з розуму - провести з тобою ніч. Тому я питаю: чи згодна ти? І, якщо так, тобі доведеться підписати деякі документи.

Я навіть не знала, де знайду їх, але чуття підказувало, що у Блейка напевно все є. Він був юридично підкований. Якщо подумати, то він був підкований у всьому.

Похмурий вираз обличчя дівчини зник, змінившись недовірою.

Знаю, так. Мерзотник. Просто відмовся, і ми розійдемося, ніби я не підходила до тебе з такою пропозицією.

- Алекс Вінслоу хоче провести зі мною ніч?

- Здається, так. - Я зненавиділа її за те, що вона не відмовилася одразу, зненавиділа його, що послав мене до неї, але найбільше я ненавиділа себе, що виявилася настільки дурною, що пішла доводити щось світові.

- Я тобі не вірю.

Я повернулася, махнула хлопцям і привернула їхню увагу. Усі одразу втупилися на мене. Лукас виглядав засмученим. Блейк втомленим. Алекс усміхався своїм зарозумілим вовчим оскалом із піднятою бровою і злегка нахилив руку у вітальному жесті.

Я сподівалася, що в неї є венеричне захворювання. Усі захворювання, відомі людству, і кілька нових, невідомих науці.

- Бачиш? - Я повернулася назад до неї. - Хоче.

- Божечки. Тоді я теж! У сенсі, мені б хотілося поглянути на документи, але... - У неї був австралійський акцент. Тут я оглянула всю її з ніг до голови. Блискуче чорне волосся. Темні котячі очі. Проклотий пупок і білосніжна шкіра. Я, непримітна володарка широко розкритих очей і веснянок, ненавиділа в ній кожен сантиметр. І відчувала провину за це.

Я видавила посмішку.

- Чудово. Скоро повернуся. Нікуди не йди.

Я попрямувала до хлопців, додавши фальшивої легкості у свою ходу. У цю гру могли грати двоє. Може, я й не мала великого досвіду чи мільйона фанатів, чи мільярда доларів, але я була хороша. Сильна і гідна. І так, чорт забирай, я не поступалася йому.

- Вона згодна, - сказала я, взявши пляшку води зі столу з напоями і відкривши її. Повертаючись до Блейка, я повільно зробила ковток. - Можеш допомогти їй з угодою про нерозголошення? Вона сказала, що хоче подивитися документ, але, судячи з часу, який знадобився їй для згоди, вона не буде морочитися.

- Супер, Синя. - Брови Блейка злетіли до лінії росту волосся. - Не здивований, що ти подобаєшся Дженні. Схоже, в тебе чудові волохаті яйця.

- Не знаю про неї, але мої з депіляцією, - підморгнула я.

Усі хлопці сміялися, поки Блейк попрямував до дівчини з необхідними паперами в руці. Він уперше назвав мене Синьою, і, незважаючи на те, що цей момент здавався кінцем світу, він же став початком чогось. Прийняття.

Сміялися всі, окрім Алекса, який своїм поглядом свердлов мені дірку в чолі, наче хотів когось убити, скоріше за все - мене.

- Ти крута пташка, знаєш це? - Лукас підійшов до мене, торкнувшись плечем.

Алекс схопив пляшку води, яку я відкрила і поставила назад на стіл, і повністю осушив її.

- Слабачка.

- Повтори? - перепитала я, нагадуючи собі зберігати спокій.

Алекс усім тілом повернувся до мене. На його губах грала злісна усмішка.

- Я сказав, що ти слабачка. Ти зробила те, що я тобі велів, не чинячи опору, не відстоюючи свою репутацію.

- Репутацію? - Я швидко моргнула, намагаючись не закричати йому в обличчя. Цей. Негідник. - Мені не потрібно рятувати чийось репутацію. Ти

хотів, щоб я знайшла для тебе дівчину. Я це зробила. Ти просто засмутився, що я не боролася за тебе. Знаєш що? Я - не з числа твоїх фанаток. Жінок із зірочками в очах. Коли я дивлюся на тебе... - Я зробила крок до нього, а він зробив крок мені назустріч, і це виявилось надто неправильно, надто близько, надто інтимно, все одразу. - Коли я дивлюся на тебе, я бачу щось зламане, що вже не варто лагодити. А ти бачиш у мені дешевку, якою треба замінити дорогу річ, яку в тебе вкрали. Бачиш, ми як вази. Тільки от ти валяєшся на підлозі, розбитий вщент. Тож нехай хтось інший склеює тебе. Все ось так просто. Веселися зі своїм тимчасовим клеєм. - Я поглядом знайшла загадкову дівчину, яка, хихикаючи, вже підписувала контракт, поклавши його на спину Блейка, поки він строчив комусь смс.

Алекс отруйно посміхнувся, його очі звужилися, коли він розірвав нашу гру в глядачки і попрямував до шанувальниці.

- Вітаю. Ти щойно розв'язала війну.

Я чула їх тієї ночі крізь стіну.

Їхні руки. Вони шукали. Відчували. І нарешті знаходили.

Вийшла в коридор. Наш коридор. Одразу за моїми дверима.

Паузи. Сміх. Переривчастий шепіт.

Перестань, серце.

Зберігай спокій, серце.

Борися з цим, серце.

Її звали Джина.

Я знала, бо він нахилився і дозволив їй понюхати його шию, коли вона сказала, що він пахне, як найбільш мужицький чоловік. "Мужицький" - такого і слова-то не існує. І я відразу зненавиділа всіх Джин на світі.

- Джина, - він видихнув її ім'я, як брудний секрет.

Я глянула на них крізь вічко, усі кісточки в моєму тілі тремтіли від люті.

- Люба, якби тільки знала.

Люба. Він проковтував закінчення слова.

Я була так захоплена видовищем, що мені було важко дихати.

- О, я знаю. - Вона сміялася, її пристрасний голос приглушувала його близькість. Ні в яке порівняння не йде з моїм писклявим голосом. - Фото твого члена розгулює Інтернетом, Алекс.

На це він нічого не відповів.

Алекс зупинився біля моїх дверей, дістав жувану жуйку з рота, приліпив маленьку записку на неї і притиснув її до дверного вічка.

Потім я почула звук дверей, що відчиняються.

Потім зачиняються.

Я швидко відчинила свої, простягнула руку, щоб узяти записку, яку він залишив для мене.

ТИ ТОЙ КЛЕЙ.

Я повернулася, заплющивши очі, і стукнулася головою об двері.

Три.

Два.

Один.

Алекс

Три.

Два.

Один.

Звук ледве чутний, але він був. Роздратування в її руках щось розпалило в мені. Я відчував її біль. Відчував його на губах і насолоджувався, як гарячим медом на язиці.

Я посміхнувся, цілючи цю... як її там. Мій інструмент, мій контейнер, мою приманку. Мій реквізит для цього уроку.

Нарешті Стардаст почала розуміти це.

Це.

Нас.

Ми переспимо. Вона стукнулася головою об двері, запевняючи мене в цьому. Лукасу доведеться заплатити.

Він заплатить за те, що дав Віллу ключі від моєї квартири, коли я був у турне, а у Феллон сталося передозування. Він знайшов її.

Лукас заплатить за те, що дав Феллон номер Вілла, коли та попросила його, щоб подякувати за порятунок. Заплатить за те, що допоміг їм вислизнути з "Греммі" три роки тому, коли вона тримала мене за руку, але потім у підсумку трахалася з Віллом у ванній.

Заплатить за все найдорожчим, тим, що не можна купити ні за які гроші.

Лукасу доведеться розплатитися за все своїм серцем.

Розділ 12

Інді

Інді: Є хто?

Дженна: Я. Зараз північ. Що сталося?

Інді: Усе гаразд. Вибачте. Питання на майбутнє - Алексу можна приводити дівчат у номер? Адже в них можуть бути наркотики й алкоголь...

Дженна: Можуть, але, найімовірніше, не буде. Нехай приводить.

Дженна: Або, може, це не влаштовує ТЕБЕ...

Інді: Усе гаразд. Просто хотіла переконатися.

Дженна: Ти говорила йому про десятихвилинну пісню?

Інді: Так. Він збереже її. Глядачі сьогодні на концерті прийшли в повний захват. Ще він написав політичну пісню.

Дженна: Звичайно, написав.

Інді: Вона класна, чесно.

Дженна: Класне в музичній індустрії ні до чого тебе не приведе. Потрібно щось, що чіпляє. І швидке. Народ ПДВ і трихвилинні пісні сьогодні.

Інді: ПДВ?

Дженна: Не. До. Слу. Хо. Вує. Ет. Ви ладнаєте?

Чи є час слухати, дамочко?

Інді: Ну, він уже не так активно намагається позбутися мене.

Дженна: А Блейк? Ви з ним на одній хвилі?

Інді: Ми - так. А ви?

Дженна: Ти справді поставила це запитання?

Інді: Ага.

Мені нема чого втрачати. Я потрібна Дженні. До того ж вони абсолютно не приховували взаємної ненависті.

Дженна: У нас із Блейком усе складно. Я повинна переглянути контракти. Тримай мене в курсі.

Гадсон::-О

Сінгапур.

Політ я провела за розмовою з Нет і Зіггі, згорнувшись калачиком на дивані біля вікна.

На Алексі був чорний худі, на очах - "вайфарери". Руки він склав на грудях і спав на дивані з навушниками у вухах. При цьому він виглядав як герой жіночого порно, залишаючись повністю одягненим. Я намагалася сказати собі, що те, що сталося між ним і Джіною, було на краще. Це прояснило стосунки між нами, яких, що ще важливіше, не було зовсім.

- Він повернувся опівночі. - Нет потерла свої червоні очі, волосся було розпатлане. Зіггі гойдався в неї на стегні. - П'яний в дошку. Від нього смерділо блювотою. Сказав, що шукав убивцю весь день. Стукав у двері до людей. Кричав на них. Ти розумієш, наскільки безглуздо це звучить? Йому потрібна допомога, Інді. Терміново.

Звісно, вона мала рацію. Я починала вірити, що братові потрібно щось більше, ніж просто робота. Йому потрібна реабілітація. З тими грошима, які я зароблю, ми зможемо відправити його в хорошу клініку. Ще одна причина залишитися в турне і терпіти Алекса. Я прочистила горло й озирнулася, щоб переконатися, що ніхто не підслуховує.

- Два з половиною місяці, - прошепотіла я. - Тримайся, Нет. Обіцяю, я допоможу йому, щойно повернуся.

- Він немов став іншою людиною. Ні, я все розумію. Його біль ще не вщух. Але... я одружена з незнайомцем. У мене дитина від людини, яку я зовсім не знаю. Я дивлюся на нього і не бачу хлопця, який співав мені серенади під вікном. Я бачу ледаря, який не хоче ставати кращим. Ледаря, якого сам цей хлопець зненавидів би.

Я відкрила рота, збираючись відповісти, коли увійшла стюардеса в блідо-блакитній сатиновій уніформі і з найширшою посмішкою, яку я коли-небудь бачила.

- Джентльмени, міс Белламі, ми готуємося до посадки. Будь ласка, пристебніться.

- Мені потрібно йти. - Я зморщила ніс. Ненавиджу переривати розмови на півслові.

Нет виглядала набагато старшою за свої роки, ніби за останні кілька ночей постаріла на роки.

- Скажи мені, тобі там хоча б весело? Мені стане трішки легше.

- Звичайно, - усміхнулася я. - Усе чудово.

- Вдалося хоч мигцем побачити сосиски британських рок-зірок? - фиркнула Нет, і роздратування на її обличчі трохи розсіялося.

О боже.

Пухкі губи Алекса сіпнулися, хоча він прикидався сплячим. Я згорала від сорому від коренів волосся до кінчиків пальців на ногах. Вона не могла знати, що він перебуває поруч. У літаку було тихо, усі дрімали або дивилися фільм.

- Ні, - сказала я.

- Так, - оголосив він зі свого місця на дивані, встаючи і відкладаючи свої окуляри на найближчий столик. Він поплентався до мене, його посмішка а-ля "мені до лампочки" з'явилася на екрані. Серце знову зробило ту штуку, коли воно посилає розум і хоче стрибнути в руки Алекса.

Якого біса Вінслоу витворює?

- Все вірно, вона бачила мій член. - Він сів поруч зі мною, підносячи новини так, ніби це - сенсація світового масштабу. Його рука опинилася позаду мене, підборіддя майже лежало на моєму плечі. - І вона витріщалася. Досить довго. Через що я запитав, скільки членів вона бачила у своєму житті, на що досі не отримав відповіді. Може, ви зможете полегшити мої муки? Милый малюк, до речі.

У Наташі відвисла щелепа, і, якби Зіггі не вдалося вислизнути з її обіймів і втекти на кухню, вона б так і сиділа там і дивилася на Алекса, поки ми б не повернулися на територію США.

- У реальності маєш класний вигляд, - видихнула вона. Її очі були розміром із блюдце.

- Технічно ми не в реальності, але приймається. - Широке, потужне плече Алекса торкнулося мого, а я поморщилася, відсуваючись від нього. - Намагаюся переконати Інді стати теплішою до мене. Що мені для цього зробити?

Ти намагаєшся затягнути мене в ліжку, хотіла поправити я. І ось тобі перший пункт у список: не просити мене звести тебе з дівчатами на ім'я Джина.

- Вона любить кататися на велосипеді. - Посмішка Нет була одночасно зловісною і милою, і мені теж хотілося стати такою. Небезпечною і водночас беззахисною. - Вона могла б кататися весь день, якби випала така можливість. Я почала б із цього.

Він кивнув.

- Гарна ідея, Наташо.

- Ого. Ти знаєш моє ім'я.

- Я уважно слухаю, коли вона говорить. - Він знову сама чарівність. Чудово. Ніхто не міг би йому відмовити, включно з Нетом.

- Він надійний, - сказала Наташа, перш ніж вимкнути камеру.

Я похитала головою. Якраз навпаки. Він із тих хлопців, хто йде. Я зачинила ноутбук, серце билосся десь у горлі. Алекс нахилився до мене, його губи опинилися біля моєї лопатки.

- Ти будеш моїм клеєм, - прошепотів він.

Мої очі спалахнули, і я втупилася на біляві локони Елфі, який дивився вниз і грав у приставку.

Уперше за довгий час я чітко усвідомила, що в мене великі неприємності.

Непідвладні моєму контролю.

Тому що Алекс Вінслоу - розбита ваза.

Але я не клей. Я дурна прибиральниця, яка хотіла зібрати осколки, але тепер неминуче поріжеться.

У себе в номері я не могла всидіти на місці.

Зчепивши пальці на потилиці, я нарізала кола. Я відчувала себе по-іншому. Нижче, важче, напруженіше. Це все наслідки нестачі фізичного навантаження і всієї цієї огидної їжі, вирішила я. Я взагалі не каталася на велосипеді відтоді, як розпочалося турне, плюс Алекс обожнював сендвічі із заправки та вуличну їжу, тож ми лишалися без пристойного харчування і, отже, харчувалися або фастфудом, або досхочу наїдалися в готельних номерах.

Я опустила голову, кусаючи губу. Мені здавалося, що я зраджую сім'ю, перебуваючи так далеко від дому. Провина пожирала мене зсередини, бо я не могла допомогти Нет із Зіггі, коли вона так потребувала мене. Але найбільше мене жачало те, що я все ще думала про інтимні частини тіла Алекса Вінслоу, хоча так багато стояло на кону.

Від стуку у двері я смикнула головою. Усі номери в готелях, де я зупинялася, були різними - яскраві й темні, з класичними меблями й сучасно обставлені, - але в них ховалася та сама меланхолія, що не спонукає до інтимності. У цій кімнаті були персикові стіни, високі стелі та білизна кольору золота. Поза сумнівами, виглядало все розкішно, як щось, що можна

скопіювати і вставити з весільного каталогу. А я не могла насолоджуватися цим, коли мої кохані страждали на відстані двох континентів звідси.

Знову постукали, цього разу голосніше.

- Боже, та йду я. - Я попрямувала до дверей, все ще одягнена в чорно-білу сукню в клітинку, одну з перших, що я пошила для себе. Волосся розпатлане, а очі червоні. Я відчинила двері. По той бік стояв Алекс.

Він переодягнувся. Тепер на ньому були вузькі джинси і футболка з написом "Smiths".

Виглядав він чудово.

Ще він виглядав як чоловік, у якого минулої ночі був секс з іншою, маленька міс Забувчивість.

- Чого тобі, Вінслоу? - Прямо до справи. У мене не було ні бажання, ні потреби ввічливо з ним розмовляти. Йому навіть не обов'язково самому кудись ходити. Де Блейк?

- Стардаст. - Він смакував це прізвисько, британський акцент чітко чувся в кожному складі.

- Чим я зобов'язана настільки сумнівним задоволенням? І розмовляю я з чарівним, милим Алексом сьогодні чи з козлом, який змусив мене влаштувати йому перепихон минулої ночі? - Я підняла брову, прибираючи волосся у високий пишний хвіст.

- Радий, що ми нарешті з'ясували, що я чарівний.

- Іноді, коли стараєшся. Це велика різниця.

- Але це працює?

- Не особливо, - збрехала я.

- Уся така стримана й очікує розморожування. Такою ти мені подобаєшся. - Він схопив мене за руку і висмикнув із кімнати одним різким рухом. - Ти як смачна іриска в тонкій обгортці. Дуже виснажливо розгортати тебе, але те, що чекає потім, занадто вабить, щоб здатися. Я збираюся зруйнувати споруджені навколо тебе стіни, стерти їх у порошок. Підуть роки, щоб відновити їх, але мене вже не буде поруч, коли це станеться, тож я не переймаюся.

Я приросла до застеленої килимом підлоги, озираючись навколо. У нього концерт о шостій. Можливо, він збирався влаштувати шури-мури в холі. Він вів мене коридором, а я тягнулася за ним так, немов наш шлях лежав прямо до воріт пекла. Але я все-таки не могла розвернутися і залишити його там, одного і небезпечно вільного. До того ж наприкінці цієї подорожі чекав

сюрприз, а мені хотілося дізнатися, що це. Алекс грюкнув розкритою долонею по кнопці виклику ліфта і повернувся. Він тиснув на мене своїм тілом. Я відступила на крок. Він зробив крок уперед. Я вже звикала до цього танго.

- Де Блейк? Чому ти тут? - Мої очі звузилися.

- Прикував його наручниками до ліжка і прив'язав до спинки.

- Він знає, що ти зі мною? - Я не оцінила тупий жарт.

Алекс грайливо підняв брову. Цей вираз обличчя звів мене з розуму. Немов я була його милою молодшою сестричкою, яка щойно змайструвала саморобку з макаронів і показала йому.

- Давай дещо прояснимо. Блейк? Працює на мене. Вейтроуз? Працює на мене. Елфі? Величезний здоровань і працює на мене. Як і ти. Ти відповідаєш переді мною, і просто зараз я хочу бути з тобою. І буду. Усе просто, розумієш.

Я відкрила рота, щоб сказати щось таке, від чого почуватимуся паршиво, і збиралася відштовхнути його, але приїхав ліфт і Алекс загнав мене всередину, притримуючи за тоненький пасок моєї сукні. Спиною я вдарилася об стіну. Він обперся об стіну навпроти і так ми дивилися один на одного, як два суперники в паршивій грі.

Уперше він, здається, помітив, наскільки червоні в мене очі. Алекс, примружившись, подивився на мене.

- Про що ти думаєш?

- Мій брат погано поводить. Це турбує мене. Наташа змушена одна піклуватися про Зіггі й працювати повний день, і...

Я несла нісенітницю. Я перевела погляд на червоне дерево і дзеркала навколо нас.

Алекс не сказав ні слова, і я була вдячна за це. Мені не потрібні порожні слова підтримки. Я знала всю ситуацію, визнавала її і працювала над тим, щоб виправити її. Ліфт відчинився, і ми вийшли. Алекс повів мене в хол, розташований позаду головної стійки реєстрації, а не до центрального входу в готель. Ми пройшли через неосвітлений прохід, що веде до підземної парковки. Я нічого не сказала, але почуття переповнювали мене. Коли ми все-таки зупинилися, я відірвала погляд від своїх ніг і побачила два сині міські велосипеди. Мої брови злетіли.

- Велики, - видихнула я.

- Проникливо, - відповів він.

Клянуся, у британців від народження у венах більше сарказму, ніж крові.

Я розсміялася, легенько вдаривши його по плечу. Я відчула таке полегшення, що не могла злитися на нього. Я підбігла до одного з великів і перекинула ногу через нього, стискаючи кермо долонями. Вони відрізнялися від мого велосипеда, який залишився вдома. Сидіння - вище, ніж я звикла, тканина - жорсткіша, не така потерта, як моя. Я натиснула на педаль гальма, дозволяючи велосипеду ковзнути на кілька кроків уперед по спекотній і вологій стоянці. Вона була майже порожньою.

- Я могла б покататися на велосипеді й випустити пару, - думки вголос. Алекс усе ще стояв поруч з іншим велосипедом, дивлячись на мене.

- Або можеш вивезти свою маленьку попку на вулицю. - Його голос був зовсім не крижаним. Щойно він це сказав, то одразу натиснув кнопку на бетонній стіні позаду нього і металеві гаражні ворота заковзнули вгору. Світло проникало всередину сантиметр за сантиметром. Мої очі розширилися, побачивши хмарочоси і величезну, сліпучу гавань, що розкинулася переді мною. У мене перехопило подих. Я глибоко вдихнула запах води фонтану Мерлайон, курорту Марина-Бей і неймовірно систематизованого міського пейзажу. Перш ніж я встигла помітити це, його лікоть торкнувся мого, і Алекс опинився на своєму велосипеді поруч зі мною.

- Без шоломів? - Я посміхнулася, забувши про все. Спав він з усіма підряд чи ні, я сумувала за міськими прогулянками на велосипеді. Та це всього лише невелика поїздка. Не освідчення в коханні.

- Мені подобається ризикувати. - Він облизнув нижню губу.

- Мені подобається відчувати себе в безпеці, - відповіла я.

- Це дуже затишне місце, але там нічого не росте.

Ми їхали через Мерлайон парк. Алекс був одягнений так само, як у пральні: у тій самій кепці й окулярах, тож ніхто не міг упізнати, що це Алекс Вінслоу, людина, через яку папараці не сплять ночами. Небо було сірим, повітря - щільним і вологим. Погода нагадувала апокаліпсис, і, напевно, це було доречно, бо він зруйнував так багато моїх перепон того дня.

Усе навколо було чисте і незнайоме. Може, я й досвідченіший велосипедист, але в нього були довші ноги й витривалість, тож він не відставав від мене. Ми мовчки колесили вже сорок хвилин, після чого він кивнув у бік маленької кав'ярні біля набережної.

- Пити хочеться. - Твердження, не питання.

Я кивнула, і ми, зробивши гак, залишили велосипеди зовні маленького кафе. Ми збиралися увійти, але Алекс раптом завагався, подивився на зайняті столики і застогнав.

- Зроби замовлення. Я почекаю тут, - сказав він, закидаючи ногу назад на велосипед і дивлячись на сапфіровий океан.

Я підійшла до прилавка, смакуючи думку про те, що, на відміну від нього, я могла це зробити. Не знаю, що б я відчувала, якби не мала змоги навіть замовити каву чи бутерброд без страху потрапити в засідку чи під приціли фотокамер.

Я замовила дві кави, дві пляшечки води і булочку, яку ми могли поділити навпіл. Коли я обернулася, то побачила, що Алекс кидає маленькі камінчики, які він тримав у кулаці, у спокійну воду, все ще сидючи на своєму велосипеді. Він виглядав... щасливим. Наче не звук робити щось настільки буденне й повсякденне. Алекс усміхнувся, коли я повернулася. Я сіла на велосипед, і моє серце ледь не кинулося в його обійми, як дурна прихильниця, що кидає йому на сцену трусики. Серце моє починало ставати на заваді. Якби я могла видалити його шляхом операції і залишитися живою! Я вручила йому його каву і воду, підносячи свою чашку до губ.

- Про що ти думаєш зараз? - запитав він. Його погляд усе ще був прикутий до води.

Чому Алекс постійно цим цікавився? Чи справді він надихався тим, що відбувалося в моїй голові? А потім я усвідомила дещо ще сумніше - мене вже багато років ніхто про це не питав. Відтоді як померли батьки. Крейг і Наташа любили мене, але вони були занадто зайняті, ледве зводячи кінці з кінцями, щоб турбуватися про таке. Хотілося знову відчувати себе бажаною і потрібною. Тут він мене і підловив. Якщо хочеш зачарувати когось, змусь його відчувати себе особливим. Це спрацює.

- Мені просто цікаво. - Гаряча рідина обпекла мені язик, але я продовжила, навіть не здригнувшись: - Що ти до мене прив'язався? Спочатку хотів, щоб я пішла, а тепер хочеш переспати зі мною.

- Я подумав, що якщо не можу позбутися тебе, то хоча б повеселюся.

- Я ніколи не пересплю з тобою. - Я смикала булочку, навіть не збираючись її їсти. Алекс зробив великий ковток кави, все ще дивлячись на океан.

- Чому?

- Тому що я не настільки дурна, щоб самотійно піти туди, де мені зроблять боляче.

Він повернувся до мене, а в мене раптово перехопило подих. Як і у всіх геніїв мистецтва, у нього було виразне обличчя. Свого роду кумедне. У якомусь сенсі неідеальне. Таке, від якого не зможеш відвести погляд. Мік Джаггер, Стівен Тайлер, Джимі Гендрікс, Кіт Річардс. Усі вони мали трохи кумедний вигляд. Надто пустотливими. Із надто широкими ротами, очима надто сумними, усмішками надто відкритими. Обличчя Алекса було як велика книга. Щоразу при погляді на нього ти знаходиш щось нове.

- Я ніколи не зроблю тобі боляче. Я піду від тебе по-хорошому. Ти підеш від мене щаслива. Це я можу обіцяти.

- Як ти можеш обіцяти таке? Як ти можеш обіцяти мені, що я не закохаюся?

Він із сумною посмішкою відірвав погляд від кави.

- Щойно ти пізнаєш мене, я перестану тобі подобатися.

Тиша.

- Моя привабливість у моїй загадковості, розумієш?

Немов із нізвідки пішов дощ. Тропічна погода. Короткі рукави і злива. Він мотнув головою на інший бік набережної.

- Ходімо, Стардаст. Ніч молода й сповнена обіцянок.

Ми повернули на парковку, мокрі й усміхнені.

І я вирішила не ставити Алексу Вінслоу особистих запитань, щоб зберегти розум.

Розділ 13

Алекс

Черговий концерт.

Новий хіт.

Блейк припустив, що перегляди відео " Вживана любов" на YouTube, викладеного після концерту в Японії, були такими високими, що хто б не розмістив його, заробляв двадцять тисяч на день тільки на рекламі. Не збираюся брехати, написання чудової пісні притупило думки про себе як неповноцінну людину, і впродовж дня я навіть забув про Феллон і Вілла, помсту і шампанське (примітка: останнє весь час перебувало в глибині моєї свідомості). Мені навіть не подобалося шампанське. Утім, це вже інша історія.

Зійшовши зі сцени, я попрямував до гримерки, ігноруючи безладну чергу з персоналу і місцевих знаменитостей, які тинялися навколо і бажали поговорити зі мною. Я відчинив двері і звалився прямо на Інді, яка сиділа на сріблястому дивані. Вона шила.

- Алекс, ну тебе! Забирайся з тканини. - Вона штовхнула мене в груди, але в її голосі звучав сміх.

Я забрався на неї як мавпочка і став лоскотати її пахви - і знаєте що? Інді Белламі боялася лоскоту. Вона звивалася і видавала найсексуальніші звуки, від яких мені захотілося залізти пальцями до неї в рот і дістати їх звідти, а потім заховати до себе в кишеню.

- Відпусти, відпусти, печерна людина, кому кажу! - Цей натяк на хихикання перетворився на повномасштабний сміх.

Щось змінилося. Ми змінилися. Вона трохи відтанула, і мені захотілося розбити лід і подивитися, що під ним. Елфі, Блейк і Лукас увійшли у двері й завмерли, спостерігаючи за нами з порога. Вираз обличчя Лукаса потішив мене. Мені навіть не потрібно було піднімати голову, щоб знати, який він. Він страждав. Не так, як страждав я, коли він бронював готель для Феллон і Вілла на своє ім'я, щоб вони могли трахатися, хоча ми все ще були парою.

- Змусь мене, - проричав я їй в обличчя, так близько, що міг бачити кожную руду веснянку, що прикрашала її ніс.

- Це сексуальне домагання, - вона задихалася від сміху.

- Не ганьбися. - Я притиснув її до дивана. Мій пах торкався її, губи - її щоки, і тільки вона могла мене чути. - Б'юся об заклад, якщо я запусчу свої

пальці під цю химерну сукню і відсуну твої трусики, то дізнаюся, що ти вся мокра і готова до зустрічі зі мною. У мене б пішла година, щоб усе там висушити.

Вона завмерла піді мною, і я випростався, дивлячись на неї зверху вниз. Її сині очі такі великі й цікаві. Цікаво, вона все ще незаймана? Інді з іншим хлопцем. Не міг собі цього уявити, і не тому, що був захоплений або через всяку подібну сентиментальну нісенітницю. Вона здавалася занадто стриманою. Занадто правильною.

- Алекс, - попередила вона, будучи досить наляканою, щоб поворухнутися піді мною, знаючи, що мій член у небезпечній близькості від її кицьки.

Це дико, але водночас ідеально. Це. Я зверху, на ній. Єдине, що нас розділяло, - тканина і ідіоти, які дивляться на нас із дверного отвору. Її тіло тремтіло, намагаючись зробити вибір між жаданням і здоровим глуздом, і я міг відчувати це тремтіння під собою. Я нахилився нижче до неї, коли якийсь придурок схопив мене за ремінь і скинув з неї.

- Відвали від неї, ти, придурок, - рявкнув Лукас. Коли я повернувся, він виглядав розлюченим і пунцовим, як поросся Бейб. - Ти збожеволів!

- Як і вона. - Я дістав пачку сигарет із задньої кишені й закурив, випускаючи дим йому в обличчя. - Це називається пристрасть. Тобі не судилося пізнати таке почуття, навіть якщо воно ссатиме тобі прямо в рот.

- Ти навіть не уявляєш, який ти виродок!

- Уявляю, живу з цим. Вибач, святий Лукасе. Не всі з нас можуть дотримуватися таких високих моральних стандартів.

- Алекс! - пожурила мене Інді.

Добре. Я замовк.

Поїздка до готелю пройшла в тиші. Інді дивилася у вікно, Лукас - на мене, Блейк - у телефон, Елфі - на свій годинник.

- Я чекаю трьох фанаток за півгодини. Як думаєте, встигнемо вчасно? - Елфі випнув нижню губу.

Усі застогнали, а я кинув йому в обличчя блакитний медіатор, який він кинув мені в Лос-Анджелесі.

Він розсміявся.

- Ой, коло замкнулося.

У холі я сів на підлогу біля своєї кімнати, Інді зробила те саме. Було вже за північ, і всі розійшлися по своїх номерах. Лукас не став ризикувати і

дратувати мене, тиняючись навколо неї. У Інді була із собою сумка, куди вона запхала недошиту сукню, ту, над якою працювала за лаштунками.

Я дістав блокнот і "Маркер" з чохла для Тані і став дивитися на свою музу, чекаючи, що вона сповна напоїть мене своєю душею.

Знаю, що я не заслуговую на неї.

Знаю, що вона не заслуговує всього цього.

Знаю, як погано все насправді, але не можу зупинитися, бо хочу помсти. І альбому. І розради. А Інді? Вона отримає свої гроші - чорт, я б навіть накинув зверху кілька сотень тисяч, щоб підсолодити пігулку, - і я залишуся для неї тим, чим завжди був для всіх інших. Гарною історією, яку можна розповісти подругам на дівич-вечорі, будучи в мотлох п'яною. Одного разу я переспала з рок-зіркою, і це було кришесносно.

- Над чим працюєш? - Я вказав підборіддям на її сумку.

Вона посміхнулася.

- Що?

- Нічого. Просто ти єдиний, хто запитує мене про таке. Більшість просто каже щось, розумієш?

- Ти не дуже нудна і ти тут, тому можеш сміливо викладати.

- Сукня. Для Парижа. Мого найулюбленішого міста.

- Я думав, ти раніше ніколи не літала.

- Так і є! - Вона змахнула віями і по-дівчачому поплескала в долоні. Виглядало так смішно, майже мило.

- Виглядає так, немов зшито з клаптиків, - зауважив я. Там були білі, рожеві та кремові клаптики, з'єднані разом у хаотичному порядку. Як ковдра в техніці печворк.

Вона торкнулася тканини своїми тонкими пальцями.

- Трохи страшненька. Але хіба не чудова?

Моя черга посміхатися. Я провів пальцями по струнах Тані.

- Ти знаходиш красу в потворності? Розкажи про це.

Вона випалила наступні слова на одному диханні. Немов давно хотіла сказати мені про це. Чекала наших опівнічних побачень.

- Найважливіші речі неможливо побачити очима.

Очі мої відчинилися. Я б упізнав ці слова де завгодно.

- Маленький принц.

- Читав? - запитала Інді.

Я фиркнув.

- Повтори ще раз.

Вона стиснула кінчик мого черевика, пильно дивлячись на мене. Я справді збираюся розповісти їй про це? Ну й добре. Чому ні?

- Моя сім'я далека від читання. Не думаю, що, крім Біблії, у нас у будинку взагалі були книжки. Ми були до біса бідні. Але в мого батька був брат, Джордж, який жив у Ноттінг-Гіллі. Він заробляв на життя написанням пісень для дитячих шоу. Я мріяв жити з ним, але Джордж був жахливим бабієм і п'яницею. Незважаючи на це, він любив мене, хоч і не настільки сильно, щоб заради мене кинути свої згубні звички. Коли мені виповнилося вісім чи дев'ять, Джордж зробив мені подарунок на день народження. Подарував "Маленького принца" у твердій палітурці. Він пообіцяв купити мені гітару, якщо я зможу зрозуміти сенс цього твору. Він казав, що жоден музикант не заслуговує й дрібки успіху, поки справді не пізнає сенс життя. А ще він сказав, що здогадається, якщо я обдурю його, розпитавши про це в когось іншого. Але я ніколи б не став цього робити. Я хотів заслужити цю клятву гітару. Хотів заробити її чесною працею. Ця книга не відпускала мене кілька років. Щороку ми бачилися з дядьком на Різдво, і я відчував удачу, намагаючись розшифрувати сенс написаного Екзюпері. Усе, що я отримував у відповідь - це нісенітниця про ідіота, який просив людей намалювати йому вівцю. Через два роки після отримання книги, побитий життям і бувалий, випробувавши батіг і пряник, - до мене дійшло. Усі справжні значення приховані. Життя сповнене секретів, і обмежених людей, і солодких, порожніх розмов, у яких немає сенсу. Реально те, що приховано в нас. Важливо те, що ми відчуваємо. Того дня я зателефонував дядькові, і він підібрав мене у Вотфордї, хоча я міг доїхати потягом. Саме тоді в мене з'явилася Таня. Тоді-то і змінилося моє життя.

Я провів по всій довжині своєї акустичної гітари. Я перестав грати на Тані під час концертів кілька років тому, але всюди продовжував брати її з собою - ви ж не виженете улюблену бабусю лише тому, що вона стала надто стара, щоб пекти ваш улюблений пиріг. Таня ж була моїм першим і єдиним справжнім другом. Інді круговими рухами водила рукою по тканині й кивала.

- Мені завжди подобався "Маленький принц" тому, що постійно здавалося, що я теж з іншої планети. Ніби я ледь можу вижити в цьому світі, і не до кінця розуміла, чому все відбувається саме так. - Інді облизнула губи.

Вона притиснула підборіддя до грудей, і вії торкнулися її щік. Я втупився на неї. Зковтнув. Відвів погляд. Чорт. Вона красива. Було важко повірити, що це та сама дівчина з Шато Мармон. Та, на яку я дивився і бачив дивну дівчину з кумедною сукнею, химерним волоссям і надто веснянкуватим обличчям.

Я подивився на свій блокнот і почав писати.

Чи вмієш ти секрети зберігати?

Дивлюся на тебе й іноді не бачу нічого я крім жалю.

Моє позаземне джерело натхнення

Диктує мені вірші, слова і ноти.

У темряві нічній з тобою творю я все, що забажаю,

Хоча мені варто зменшити оберти,

Адже час знає, бачить кожен слід.

Так, іноді потрібна ти мені,

Але здебільшого - ні.

Тебе залишити повинен я в спокої,

Але не залишу, і цей факт відомий нам обом.

Я зрозумів, що в мене скінчився папір, але слова продовжували литися з мене. Вони текли рікою, і мені потрібно було зловити їх. Спустошені. Дикі. Безладні. Я схопив Інді за руку і потягнув до себе. Вона приземлилася прямо мені на коліна, розплющивши рота від здивування. Мені було все одно. Справа не в сексі. Це мистецтво, і мистецтво було божественним - воно затьмарювало все. І це не моя хрінова думка. Я вірив у це.

- Мені потрібно, щоб ти зняла сукню. - Я потягнув за тоненьку, оздоблену рюшами тканину.

Її очі широко розплющилися, і вона різко відсунулася. Ох, як би мені хотілося, щоб вона виявилася однією з моїх прихильниць у той момент. Але якби це було так, нас би тут не було. Я б не харчувався її спогадами, історіями та мріями. Ось особливість Інді. Вона стояла нарівні зі мною, хоча я був вищим, сильнішим, багатшим. І змушувала мене відчувати себе... справжнім.

- Тут? Господи Ісусе, будь ласка, не кажи, що ти п'яний. - Вона озирнулася, перевіряючи, чи немає когось поблизу.

Я захопився за край її сукні й підтягнув до себе. Мій погляд блукав по ній, шукав гудзики або блискавку, що завгодно, щоб стягнути з неї сукню.

- Мені потрібно дещо записати, а в блокноті скінчилися порожні аркуші. Ніхто тебе не побачить. Хлопці сплять, до Елфі щойно приїхали дівчата. Навіть цей ідіот зможе зайняти їх мінімум на двадцять хвилин. Весь поверх наш. Тільки ти і я, Стардаст. Мені потрібна твоя спина.

І твої слова.

І та пісня, що продовжує звучати в моїй голові.

Я король без підданих,

Честолюбець без публіки,

Кричущий мерзотник, чие життя пияцтвом загублено.

А ти - річки і гори,

Ти моє повітря, яким дихаю,

Ти мій попутний вітер,

Що зносить мені дах.

Ти мій попутний вітер,

Ти мій головний кайф на цьому світі.

- Ні.

Всередині я закричав від розчарування, а зовні просто подивився на неї з легкою незацікавленістю.

- Ні?

- Пиши на моїх руках. Ще краще - на своїх. Вони ширші.

- Недостатньо місця, до того ж мені потрібно розбити пісню на абзаци.

- Ні.

- Чому? - Мої повіки здригалися. Я знав, що це недобрий знак.

- Тому що ти спав з кимось іншим минулої ночі. - Вона, здавалося, здивувалася, що я взагалі питаю.

Я повільно облизнув губи і розкрив їх, насолоджуючись тим, як її погляд чіплявся за них.

- Я не спав із Джиноюю.

- Як це?

- І не збирався навіть. Я поцілував її, це правда. Щоб позлити тебе, і, якщо чесно, я навіть не пам'ятаю, яка вона на смак. Тільки твоя реакція на те, що

сталося, зробила мій член щасливішим. Єдина, з ким хочу зайнятися сексом просто зараз - це ти. Тієї секунди, коли я почув через коридор, як ти б'єшся головою об двері, я виштовхав її до Елфі і пішов у ванну швидко подрочити. Не переживай за нашу подругу Джину. Елфі дав їй усе, чого вона хотіла, і навіть більше. Я кажу серйозно, Стардаст. Хочу витягнути з тебе слова. Тільки ти. До кінця цього турне - тільки ти і я.

Мовчання між нами нагадало мені, що спокушання схоже на гру "Монополію". Були потрібні терпіння, планування і розуміння опонента. Той факт, що я виграв джекпот і моя кишеня наповнена фальшивими грошима, ще нічого не означає.

Вона все ще могла відмовити.

Все ще могла виграти гру.

Не давши їй шансу відштовхнути мене, я поклав свою мозолисту долоню на її спину і розстебнув блискавку. Вона дозволила мені, може, просто з почуття полегшення, яке вона відчула, дізнавшись, що я не спав із цією австралійською пташкою. Або вона нарешті зрозуміла, хто ми. Плаваємо у світі, без коріння, чи землі, чи гравітації. Помилки, гріхи, омани - те, на чому будувалося моє королівство. Усе було по-іншому далеко від дому, і вона дозволила собі не бути собою, тільки на цей вечір. Коли верхня частина її сукні зісковзнула донизу, Стардаст швидко повернулася, прикриваючи маленькі пружні груди, не даючи мені змоги побачити їх.

Я зубами зірвав ковпачок з маркера і почав писати на її гладкій спині, отримуючи величезне задоволення, знаючи, що текст залишиться там на кілька днів. Маркер ковзав уздовж її хребта, і я ковтав щоразу, коли її тіло тремтіло від дотику яскраво-червоного кінчика маркера. Як же недоречно прокинувся мій член!

І буду я блукати серед планет

У спробах відшукати ту, що стане нашою.

І буду зводити палаци я нам двом.

З Лондона я мчу до Парижа, а з Нью-Йорка - до Риму.

"Маленький Принц", Алекс Вінслоу

Я зробив паузу, дивлячись на свій жахливий почерк.

Її шкіра знову почервоніла.

- Холодно. - Вона відкашлялася, хапаючись за свою сукню, все ще прикриваючи рукою груди. Лайно. Вона була бажанішою, ніж зустріч із єдинорогом. - Давай знайдемо. Зможеш скопіювати в блокнот.

Я нахилився вперед і поцілував улоговинку між її плечима і шиєю. Її шкіра ожила й зігрілася під моїми губами. Наступні слова я прошепотів так чуттєво, як тільки міг. Зазвичай мені не потрібно докладати зусиль, але не цього разу.

- Якщо я не пересплю з тобою найближчим часом, я помру, і це буде на твоїй совісті.

- Господи Ісусе.

- Можеш називати мене так у ліжку, якщо хочеш, - відповів я, мої губи ковзали її шкірою, схожою на наркотик. Що в ній такого, що я почувуюся поруч із нею затишно, як удома? Це безглуздо. Я навіть не трахався вдома. У мене, блін, і дому-то немає. Дім там, де мої непотрібні батьки сидять цілими днями на своїх дупах і витрачають мої гроші. - Хіба не про це "Маленький принц"? Бути прирученим і приручити інших? Немає потреби займатися цим тут, Стардаст. Є тільки ми. Ніяких дорослих.

- Ми повинні бути дорослими.

- Ніхто не дорослий, якщо в нього є вибір. Дорослішання - вимушений захід.

Пауза.

- Я вже говорила тобі, Алекс. Я не з тих дівчат, які вішаються тобі на шию.

- Ти молода, вільна і спортивна. Тобі не варто бути такою скутою. Напивайся. Трахайся з відомими хлопцями. Викладай свої фотки з усього світу в "Інстаграм". Потрібно жити і робити помилки, а я пропоную стати однією з таких помилок, тобі нема чого втрачати. Ми не вічні. Нам належить померти. У нас нескінченні п'ятизіркові готелі, альбом, який потрібно написати, твоя сім'я, яка потребує порятунку. Просто, блін, прийми це - всі зірки зійшлися в одному місці. Ми. Разом.

Зараз.

- А потім? - Вона повернулася і втупилася на мене. - Що буде потім, Алекс?

- Про що ти?

- Коли турне підійде до кінця. Що ми будемо робити потім?

- Наші шляхи розійдуться. - Хіба це не очевидно? Хіба їй потрібен клятий бойфренд? Я таким не займаюся. А навіть якби... Феллон була першою й останньою дівчиною, з якою я пробував моногамію. Вона тримала моє серце у своїх наманікюрованих пальчиках, і щоразу, коли я хотів рухатися вперед, вона стискала його дедалі сильніше. Навіть якби я хотів дати Інді щось - а це не так, - я не був упевнений, що здатний на це.

- Велика ймовірність того, що ви з Феллон зіткнетесь в Парижі. - Інді була відверта. І чесна. І різка. Вона не ходила навкруги, ставлячи прямі запитання, і їй було байдуже, здасться вона нав'язливою і зацікавленою, чи ні. Вона не прикидалася тим, ким не була.

- Тоді ми розлучимося в Парижі. - Я заправив пасмо її волосся за вухо. - Ми розлучимося відразу ж, щойно Феллон і я зідемося знову.

Звідки, чорт забирай, це взялося? Усе, звісно, правда, але правду завжди можна пом'якшити, перш ніж кинути комусь в обличчя. "Без зобов'язань" були моєю версією "Я не хочу цього", а "Щільний графік" - "Я б вважав за краще вдаватися чийось членом, ніж зустрітися з тобою за кавою". Але я хотів стати чимось більшим для неї. Справедливості заради я зрозумів, що був моторошним лицеміром. Ось він я, готовий звільнити Лукаса і викинути його з турне, якщо він погляне на мою тверезу компаньйонку. Але я спокійно говорив їй, намагаючись переспати з нею, - що хотів би знову зійтися з колишньою. Де мої манери? Де б вони не були, мій шарм і логіка були в тій самій дупі.

- Ого! - її брови злетіли вгору. Вона підняла лялочки сукні назад на плечі і встала на ноги, навіть не застібнувши блискавку. Хитаючись, вона незграбно зробила крок до свого номера, і я все зрозумів.

Я облажався по-королівськи.

- Назвати тебе виродком - значить образити інших виродків у цьому світі. Потрібно придумати для тебе нове слово.

- Думаю, слово "виродок" підійде, - запропонував я, поклавши відкритий маркер на килим і встаючи, щоб піти за нею в номер. Злиться вона чи ні - на її спині все ще слова моєї пісні. - Усе так як є. Ми захоплені одне одним, але не до такої міри, щоб втратити розум. Пам'ятай про мету, Стардаст. Тобі потрібні гроші. Мені потрібні муза і тепло тіла ночами.

- У якому всесвіті виставити мене повією прирівнюється до гарного флірту?

- Я не плачу тобі за секс. Я плачу тобі за те, щоб ти утримувала мене від зриву. Додатковий бонус: тобі офіційно заборонено спілкуватися з Вейтроузом, тож не схоже, що в тебе є вибір.

Вона повернулася, обдарувавши мене тією самою солодкою посмішкою, яка зазвичай з'являлася на її обличчі, коли вона хотіла заїхати мені коліном по яйцях або зашити мої губи швейною машинкою.

- Просто з цікавості, Алекс, ти просиш мене триматися подалі від Лукаса як мого приятеля або мого майбутнього хлопця?

- Я вимагаю цього як твій клятий бос. Не забувай про це, Інді.

Я знав, що це теж розлютить її. Двері в її номер зачинилися перед моїм носом із таким гуркотом, що одвірки ледь не вилетіли. Я просто дивився на них, вирішуючи, чи варто вдарити по них кулаком і тарабанити доти, доки вони не відчинять, чи просто взяти запасну картку, що була в Блейка, скористатися нею і увірватися всередину. Я хотів налякати її, розірвати на шматки, потім зібрати заново і кинути на ліжко, щоб вона побачила, хто ми. Але все, що моя жалюгідна дупа зробила, - притулилася лобом до дверей, заплющила очі й глибоко зітхнула.

Три.

Два.

Один.

Розділ 14

Інді

Я притулилася спиною до дверей. Кімната виднілася фрагментами, з'являючись із-за стіни непролитої сліз.

Три.

Два.

Один.

Мені хотілося відчинити двері і вдарити його. Сказати йому, що він першокласний козел, раз так чинить зі мною, змушуючи переживати все це. Навіть незважаючи на те, що він дав ясно зрозуміти - у мене немає жодного шансу мати з ним стосунки, на які я заслуговую. Тому що Алекс Вінслоу не вміє любити. Він вміє тільки ненавидіти. Чи знає він про це? Що не здатен дати своїй обожнюваній Феллон навіть половину того, що потрібно віддати коханій людині. Захист, беззастережну підтримку і доброту.

Я знаю, що мені потрібно зробити. Мені треба дійти до його кімнати, постукати у двері й попросити його зупинитися. Перестати знущатися наді мною, намагатися зробити нас парою, спокушати мене своїми чортовими губами, піснями і тоннами ударної чарівності. Мої губи пульсували від іншого поцілунку, якому не судилося статися, і я безпричинно злилася на весь світ. Треба випустити пару. Потрібно вибратися звідси. Цієї ж секунди.

Обмірковуючи те, що відбувається, я повернулася з метою відкрити двері й поділитися з ним своїми думками. Саме в цей момент я почула, як хтось стукає до мене.

Моргнувши, я відчинила двері й виглянула в щілину.

Там стояв Алекс із червоними очима і крапельками поту на лобі, ніби він втомився від спроб не бити у двері. Він штовхнув їх, щоб відкрити до кінця, мовчки увійшов, обхопив долонями моє обличчя, притиснувши великі пальці до моїх щік, і поцілував.

Грубо.

Я відступила, заскочена зненацька і невідготовлена, але це лише зробило його поцілунок агресивнішим. Я зробила відчайдушний зітхання, щойно він запахав мені в рот язик, погладжуючи мій. Наші язики сплелися, голодні й злі, у дикому танці без ритму й темпу. Я застогнала, він загарчав, посмоктуючи мою нижню губу і попереджувально прикушуючи її. Не здумай не послухатися, говорив його укус з англійським акцентом. Інакше пошкодуєш.

Зізнатися чесно, я не думала. Не про те, як йому вдалося загнати мене глибше в кімнату в сповненому хтивістю дурмані, і, звісно, не про наслідки. Ось чому, коли він обхопив обидві мої сідниці й штовхнув мене так, що спиною я вдарилася об старовинний комод, я дозволила йому зробити це. Він знову прикусив губу, цього разу сильніше, і я поморщилася. Я хотіла, щоб він знав: я не здалася йому - я здалася своїм власним бажанням. Це зовсім інше. Егоїстично. І для мене.

- Знаєш, завжди було цікаво: як це, коли ти так робиш - покусуєш цю пухку, сексуальну губку. - Його губи ледь торкалися моїх, вологі й просочені наскрізь брудними намірами.

Усе, що я могла зробити у відповідь - видихнути йому в рот. На смак Алекс був наче безневинний лимонад, який він пив після концерту, з гіркуватим присмаком недавньої сигарети. Чудово в грубому, непримиренному вигляді. Пальцями я намацала шовк його хвилястого каштанового волосся і стиснула його, мої стегна притиснулися до його преса. Він схопив мене за них і підняв так, щоб я змогла обхопити його талію ногами, притискаючись до його паху своїм. Я стиснулася навколо порожнечі, відчайдушно бажаючи відчувати його в собі, але знала, що краще не розстібати блискавку.

Він стиснув моє волосся в кулаці й сильно потягнув, змушуючи мене дивитися йому в обличчя. Шкіру на голові поколювало, але він не робив мені боляче. Не надто.

Мене наче поглинуло холодне полум'я й одночасно лоскотали тисячами пір'я. Усе тіло тремтіло, і за все життя я ніколи не почувалася такою бадьорою. Він поклав мене на королівських розмірів ліжко і ліг зверху на мене, точно так само, як раніше на дивані, і це було свідченням того, що я вже програла битву. Ту, де я малювала кордони і спокійно жила серед них. Тому що, як би сумно це не звучало, під час спілкування з Алексом Вінслоу я вже порушила безліч власних правил, і жодне з цих рішень не було усвідомленим.

Його стегна сіпнулися між моїми ногами. Його ерекція відчувалася крізь мої тоненькі легінси і його джінси.

- Подивися на мене, - сказав він. Ні. Я не могла. Цей момент належав мені. Той факт, що він теж тут, не має значення. Так я намагалася себе заспокоїти. Із заплющеними очима я продовжувала несамовито його цілувати.

- Подивися. На. Мене. - Він стиснув моє волосся в кулак і сильно потягнув, змушуючи мене підкоритися наказу. Що б він у мені не побачив, це змусило його послабити хватку. Але наміри залишалися очевидними. Алекс Вінслоу грав грубо і за межами ліжка.

- Заздалегідь прошу вибачення. - Він нахилив голову вбік.

- За що?

- Ти станеш недоступною для інших чоловіків на цій планеті. Я трахну тебе, Інді. Так жорстко, що ти ще роками згадуватимеш мене, лежачи під своїм нудним чоловіком, який любить місіонерську позу. Мені належатиме кожен оргазм, кожне тремтіння, кожна хвиля насолоди в тобі. Відтепер буду я. Тільки я. І за це я справді перепрошую.

- Ти такий зухвалий. - Я залишила доріжку з поцілунків на його шиї, а він притискався своїми джинсами до мого лона крізь наш одяг, швидко й грубо, створюючи таке тертя, що мій клітор набряк і благав про звільнення.

- І, тим не менш, я маю рацію.

- Мені підписати угоду про нерозголошення, перш ніж ми вирушимо в ліжку? - Я посміхнулася, і за це отримала укус у підборіддя.

- Коли я трахатиму тебе, Стардаст, ти кричатимеш так відчайдушно, що все місто дізнається, що я нарешті в тобі.

Я провела пальцями по його широкій спині. Було приємно залишати на ньому відмітини. Після всіх насмішок, дражнень і жартів настала нарешті моя черга. Він поранив мене. Я прикрасила його. Але в результаті ми обидва заплямували одне одного.

- У нас не буде сексу. Я... не дуже досвідчена.

Він відштовхнувся від мене, провівши рукою по своїй злегка щетинистій щелепі.

- Ти незаймана?

Я похитала головою.

- Ні, просто... Їх було небагато...

- Скільки?

Знову? Ех.

- Один.

- Коли?

- Старша школа.

- Дай мені його адресу, коли повернемося в Лос-Анджелес. Обіцяю, я просто поговорю з ним. - Він підняв одну брову вгору.

Я засміялася і вдарила його по грудях, і він спіймав моє зап'ястя і, важко дихаючи, підніс його до губ. Я знову здригнулася.

- Добре, - голос звучав низько. - Ніякого сексу сьогодні. Підійдемо до цього поступово.

Поцілунок у губи. Ніс. Лоб.

Господи боже, серце моє.

Я намагаюся з усіх сил, серце.

Досить, серце.

- Я втомилася, - сказала я, хоча це була брехня. Я тремтіла і була збуджена, мені потрібно було кінчити. Мені хотілося, щоб він вимітався звідси під три чорти, а я б змогла піти до ванної і пальцями зняти напругу, що накопичилася між ніг.

Він встав з мене, навіть не обурившись. Це не повинно було здивувати мене, але здивувало. Алекс Вінслоу - не типова рок-зірка. Я зрозуміла це, дивлячись, як його сповнена життя фігура рухається розкішним номером готелю. Тоді-то я й зрозуміла, що він не належав до цього світу. Він був би на своєму місці в якомусь темному підземному пабі в надрах Лондона, де міг би кричати в мікрофон про антифашизм і анархію. Десь дорогою він загубив свою душу, і я виявилася просто ще однією скарбничкою, яку він тряс, намагаючись зрозуміти, чи є те, що всередині, шуканим. І в той момент я зрозуміла, що... згодна.

Він збирався зламати скарбничку, а я збиралася дозволити йому це зробити.

- Я знайшов оазу посеред пустелі, - сказав він із порога відчинених дверей.
- Настав час випити з нього. Крапля. За. Краплею.

Розділ 15

Алекс

Москва, Росія

Політ на літаку нагадував подорож у пекло. Частково тому, що Блейк і Дженна кричали один на одного в децибелах, які загрожували збити літак, - вона говорила по гучному зв'язку, оскільки Блейку доводилося ще й відповідати на електронні листи. Але здебільшого те, що відбувалося, нагадувало пекло, бо Лукас прикидався, що не розумів, що Стардаст тепер недоступна. Тож він просто лежав поруч із нею на кутовому дивані, дивлячись у стелю, наче чортів персонаж Джона Гріна[24], і базикав із нею про життя. Що було дуже іронічно, з огляду на той факт, що я готовий був прикінчити його, якщо він продовжить у тому ж дусі. Елфі згорнувся калачиком поруч зі мною, граючи у відеоігри, і стежив, щоб я не користувався ноутбуком або мобільником для виходу в Інтернет. Мені було нудно, я був схвильований, і, блін, хіба я не сказав їй, щоб вона не спілкувалася з Вейтроузом? Очевидно, я повинен був висловити свою точку зору ще дохідливіше.

Тому що тонкі натяки - моя сильна сторона.

- Коли-небудь бачила кабінку пілота зсередини, Стардаст? - запитав я Інді через весь салон, розтягнувшись на кріслі, високому і шикарному, як собор.

Інді відвернулася від Лукаса і ліниво подивилася на мене, відклавши сукню, над якою працювала. Вона займалася шиттям кожну вільну хвилину. Маніакально. Хіба не так мають творити мистецтво?

- Так багато сексуальних натяків від когось. - Елфі посміхнувся собі під ніс, не відриваючи погляду від екрана "Нінтендо".

- Ти знаєш відповідь на це запитання. - Її похмурий погляд попередив мене не чіплятися до неї без потреби.

Досить справедливо. Я знав відповідь. У літаку вона бувала тільки зі мною, а я ніколи не пропонував їй подивитися на що-небудь, крім підошви черевика на її дупі, коли відшивав її. Я піднявся з місця і попрямував до них, простягаючи їй розкрити долоню.

- Тобі сподобається. Багато кнопочок, які можна натиснути. - Я вимовив останнє речення на той випадок, якщо Лукас не до кінця розуміє, з яким вогнем грається. Я не сірник. Я такий вогонь, який залишає після себе попіл.

- Я можу показати, якщо хочеш. - Вейтроуз подивився на Інді, яка все ще тримала в руці наступний клаптик сукні. Звісно, він був не настільки дурний.

Але хлопець точно знав, що робить. Він не тільки натискав на мої кнопки. Він так сильно тиснув на них, що вони глибоко врізалися в мене.

Ігноруючи його, я знову повернувся до неї.

- Час - гроші, Синя, - я використав прізвисько, дане Блейком, щоб нагадати всім, що в них немає ексклюзивного права на те, що стосується Індиго Беллами.

Вона відірвала свою попку від дивана і пішла за мною, мовчки відмовляючись від моєї руки. Що дивно, бо так вона розпалила мене ще сильніше. Кинутий виклик освіжав. Вона має запатентувати його і поділитися з наступною дівчиною, яку я приведу у своє жалюгідне життя.

- Дякую за можливість, - пробурмотіла вона позаду мене.

- Немає за що. - Я й гадки не мав, про що вона. Єдине, про що я думав - якого кольору її трусики сьогодні.

- Можеш зробити фотку? - Ми вийшли з салону, просуваючись вузьким коридором.

- Чого?

Вона вагалася.

- Ем... Мене в кабіні пілота?

Я покажу їй кабіну пілота...

Вона збиралася зробити крок, коли я брутально штовхнув її у двері вбиральні й зачинився там із нею. У мене не було ілюзій щодо її вступу до клубу "Любителів сексу на висоті". Індиго потрібно більше підготовки. Метушня - частина процесу, тому мені потрібно було переконатися, що вона не пропускала жодного заняття.

Її спина притулилася до раковини, коли я підняв її, щоб вона могла обхопити ногами мою талію, без попередження врізавшись своїм пахом їй між ніг. Швидше за все, цей кут був незручний для неї, але мені потрібно було дещо показати.

- Відчула? - У джинсах уже все затверділо, яйця ось-ось лопнуть від тяжкості. - Відчула, що відбувається зі мною, коли ти йдеш і твориш усе це лайно всупереч нашій домовленості?

- Немає ніякої домовленості. Ми з Лукасом друзі. - Упевнені слова цієї дівчини прозвучали майже переконливо, якби не той факт, що вона терлася своєю солодкою промежиною об мій пах.

- Лукас хоче тебе.

- Спірно. Але навіть якщо й так, він мене не отримає.

- А я отримаю.

- На якийсь час. - Пауза. - Може бути.

Лайно. Матір вашу. Може бути. Леді.

Я впився в її губи так грубо і різко, що вона відкинулася назад, хоча місця для маневру не було. Поклавши руку на її потилицю, я кусав її нижню губу доти, доки не почув звук, на який чекав, - стогін, що ховався в глибині її горла відтоді, як вона побачила мене. Я повільно, але впевнено, все ще одягнений, імітував секс із нею. Мій накачаний торс притискався до її м'якого тіла - від такого поєднання наші тіла тремтіли. Вона зітхала щоразу, коли мій член вдаряв її в пах, і я подумки прокляв гарну блакитну сукню, що розділяла нашу шкіру і так добре поєднувалася з її волоссям.

Вона відібрала в мене свою нижню губу й торкнулася своїм язиком мого піднебіння, неквапливо граючись із ним, від чого моя шкіра вкрилася мурашками. Мій задоволений член підстрибнув від подиву, і така напруга вже не вміщалася в моїх вузьких джинсах. Чому я не репер? Їхній одяг чудово підходить для ерекції. Я міг би заховати двох Інді у штанях Ліла Вейна, і ніхто б не здогадався.

- Чорт. - Я вкусив Інді за плече, щоб придушити розчарований крик. Бажання опинитися в ній було таким же сильним, як і бажання випити і закинутися дурью перед виходом на сцену "Медісон-сквер-гарден". Те, що відбувалося, виправдовувало те, що я цілувався з дівчиною на шість років молодшою за мене, як якийсь відчайдушний підліток. Ось тільки я був дорослим. Ні. Не вірно. Я дитина, яка нашкодила, з нянею. Нянею, яку я збирався з'їсти живцем. Вона провела своїм язиком вгору по моїй шії, до підборіддя і до губ. Я засміявся, адже це так несексуально і так у її дусі.

Реально.

Мило.

У дусі Інді.

- Ти такий солоний, - видихнула вона мені в рот.

- Ти така невинна на смак, - відповів я.

Вона не пила, не курила і не лаялася матом. Вона не спала з ким попало і не намагалася помститися світу. Вона була чистою і спокійною. Її проблеми мали зовнішній характер - брат-невдаха, відсутність грошей, загиблі батьки. Усередині вона була незаплямованою. Думка про те, що я руйнував її, допомагала мені.

Спокушання підживлювало мою жагу до влади.

- Алекс. - Вона нахилила голову, відкриваючи мені доступ до шиї. Моя рука опустилася їй на дупу і стиснула її, а друга протиснулася між нами і вже ковзала до її кицьки. На ній були товсті легінси. Напевно, я не міг її за це звинувачувати. У літаку було прохолодно, та й у Москві з погодою, судячи з усього, не пощастило, а вона тепер знала (спасибі моєму уїдливому зауваженню в Австралії), що краще заздалегідь перевірити прогноз. Я ненавидів себе за те, що її попка все ще прихована під шарами одягу. Ще я ненавидів її легінси і всі легінси у світі, і я оголосив їм війну. Я потер її кицьку, пускаючи слину від думки, наскільки вона має бути мокра.

- Заради всього святого, - простогнав я, поклавши голову їй на плече. Мені потрібно було набагато більше, але вона така крихітна. Я буквально не зміг би задовольнити свій голод. Мої пальці так агресивно тиснули на її легінси, що здавалося, вони зараз порвуться на частини або загоряться від тертя.

- Роздягнися для мене.

На мій подив, вона відштовхнула мене, підвелася на ноги і стягнула з себе трикотажні панчохи. Її щоки так почервоніли, що цього разу мені захотілося зробити фото. Бо вона здавалася прелюдією, а прелюдія і музика - причини, через які мене послали на цю землю.

- Боже, ти така гарна. - І завжди була. Як до болю коротка, чудова пісня, яка змушує тебе хотіти більшого.

Вона кинула легінси на підлогу і кинулася на мене. Спиною я вдарився об скляну душову кабінку на іншому боці ванної кімнати - хай живуть приватні літаки, - і ми зайшли туди разом, збуджені настільки, що боролися за кожен вдих.

- О... О... О! - вона стогнала від задоволення, коли наші язички зустрічалися і танцювали разом. Я пальцями відсунув її трусики вбік і став дражнити її. Чорт. Вона була мокрою, але ж я навіть не увійшов у неї. Великим пальцем я провів угору і вниз по її ложбинці, відчуваючи, як мій член стає дедалі твердішим. Але я не смів квапити її, та й не хотів. Це було весело. Весело, як у підліткові роки, коли справді доводилося попідніти і постаратися. А потім ти ще й не мив рук дня два, після того як пальцями задовольнив дівчину.

- О, цікаво. - Я знайшов її скромний маленький клітор і різко штовхнув його вгору і вниз. Душ, що висів над нашими головами, впав на підлогу, а вона осідлала мене, все ще одягнена в сукню.

- Через годину я буду ненавидіти себе. - Вона закусила нижню губу, але все ж не змогла стримати гучного стогону. Вона вміла стогнати. Справді вміла. Чесно. Не в дусі "хочу, щоб я тобі подобалася", а таких було багато, особливо

якщо ти такий же багатий, як Адам Левайн[25]. Чорт, Феллон прикидалася перші шість місяців наших стосунків. Тільки через приблизно вісім місяців я зрозумів, що їй не подобався анальний секс і вона просто потурала мені, щоб я не пішов - вітаю, Феллон, за вотум довіри.

Але я не хотів думати про Феллон. Не зараз, коли в мене в руках ідеальна для сексу дівчина.

- Лайно, - засміявся я, ми стукнулися зубами в черговому спонтанному поцілунку. - Якщо ти стогнатимеш голосніше - захопиш піратську радіостанцію в Монголії. - Я лише здогадувався, де ми можемо пролітати, хоча географія наразі мене не особливо цікавила.

Вона відсторонилася, в її очах читалися збентеження і замішання.

- Правда? Зменшити гучність?

Навіщо я це сказав? Невже поруч із моєю величезною червоною кнопкою самознищення в мене є ще й вбудований пристрій блокування члена? Ми нізащо не зупинимося через цих придурків зовні. Навіть якщо доведеться викинути їх із літака - так, я усвідомлював, що під нами тридцять п'ять тисяч футів. Я увімкнув кран. На нас із шипінням обрушився сильний потік холодної води. Я повернув вентиль до упору вліво, і, коли вода нагрілася, пара покрила скло навколо нас. Добре. Заборонено. Шалено, прямо як ми.

- Так набагато краще. Виконай ці високі ноти для мене, Стардаст, і відірвися верхи на моїх пальцях. Хочу бачити твоє обличчя, коли ти скінчиш, а тобі краще зробити це, інакше ми не покинемо літак.

Я увійшов у неї двома пальцями і почав ретельно її вивчати. Вона здригнулася від мого грубого дотику, але помилки бути не могло - вона була гарячою і вологою саме для мене.

Поруч із моїм плечем стояв кошик із льодом, а в ньому пляшечки "Кока-Коли" - Елфі насолоджувався ваннами й холодною газованою водою в літаку, - і вперше за тривалий час я не злився з цього приводу.

- Ти така тепла, - видихнув я, все ще дивлячись на неї. Наш одяг промок і обважнів. Інді рухала стегнами, щоб створити більше тертя між моєю рукою і її кицькою, і я намагався не посміхатися, як збоченець, яким і був.

- О боже, - вона прохрипіла, коли я ввів свої пальці всередину і вийняв їх назад. - Я навіть не хочу тебе.

Після цих слів я стиснув пальці, заглиблюючись у її вологу, і повільно витягнув їх, всмоктуючи її теплі соки ротом. На смак вона була як тисяча оргазмів і як клята брехуха.

- Ні? - запитав я, дивлячись їй в очі.

- Ні. - Принаймні в неї вистачило порядності спробувати відвести погляд.

Я смикнув її до себе, утримуючи за потилицю, і просунув язик їй до рота, змушуючи скуштувати на смак саму себе. Наші язики зіткнулися в танці, і вона випила себе з гучним стогоном. Я відсторонився і взяв її обличчя в руки.

- Твоя кицька благає про зворотне.

Я взяв кубик льоду. Вона запротестувала, притискаючись своєю кицькою до мого члена, від чого мені захотілося схопити її за волосся і трахнути прямо на підлозі.

Не зараз. Скоро, але не зараз.

- Ще.

Я вставив кубик льоду в неї, і вона скрикнула. Її тіло ожило ще більше, коли я сів на підлогу спиною до джакузі. Я взяв її за підборіддя, притулився до неї в поцілунку і змусив замовкнути, трахаючи її шматочком льоду і відчуваючи, як він тане всередині її м'яких, теплих складочок. Входячи і виходячи, я переконався, що добре її підготував.

Вона була занадто невинна, щоб я просто увійшов у неї, а я був козлом, але не садистом.

- Яка порядна дівчина, - мій подих обпікав її шкіру.

Вона безжально гналася за моїми пальцями і кубиком льоду, здавалася п'яною, на межі втрати свідомості. Усе, що мені потрібно було зробити, це доторкнутися до її клітора один раз - і вона вибухне, ніби я натиснув червону кнопку. Саме тому я цього не робив.

- Але ти станеш брудною заради мене, - додав я.

Вона не відповіла на це. Я запустив руку в кошик, дістав ще один кубик льоду. Інді здригнулася і вигнула спину. Стардаст притискала свою кицьку і клітор до мого преса, бажаючи набагато більшого, ніж лід і пальці всередині неї.

- Відповідай мені, - проричав я.

- Я стану брудною для тебе, - прохрипіла вона, розгойдуючись верхи на моїй руці, немов займалася цим усе життя.

- Витягни мій член, - наказав я, тон мого голосу став майже крижаним, як і її кицька. На секунду вона застигла, дивлячись на мене мрійливими очима. Крапельки води падали з кінчиків її вій, волосся прилипло до чола.

- Наприкінці цієї подорожі на тебе чекає оргазм, - усміхнувся я.

Вона потягнулася і розстебнула блискавку, виймаючи мій член тремтячими руками. Кілька секунд вона дивилася на нього, так само як тоді в туалеті в перший день турне.

- Ти необрізаний.

Мені хотілося розсміятися, але я був занадто збуджений. Її очі широко розплющилися. Це важливо? Ніколи в житті ні для кого з жінок, з якими я був, не було жодної різниці. Я ж Алекс Вінслоу. Блейк і Елфі говорили мені, що іноді американські жінки дивно реагували на необрізані члени. Я взяв її за руку і поклав її на мій член, накриваючи її руку своєю, стискаючи і відчуваючи, як крапелька сперми падає на мої штани.

- Проблема?

Вона похитала головою.

- Просто... по-іншому.

- У тебе ж був тільки один хлопець? - Ідіот.

- Знаю, але все одно.

Ми не будемо говорити про переваги обрізання. Я посував її рукою вниз і вгору, показуючи їй, як доставити мені задоволення саме тим способом, який мені подобався.

- Доведи мене до оргазму, і я зроблю те саме з тобою.

- Я не кінчаю за командою. - Наші погляди зустрілися.

Я увійшов трьома пальцями в її спраглу кицьку і загнув їх, натискаючи на її точку G, водночас своїм мозолистим великим пальцем я доторкнувся до її клітора.

- Нова гра, нові правила: ти скінчиш, коли я скажу.

- О-о-о-оxxx...

Так. Саме так, з усією гробаною крайньою плоттю.

Вона дрочила мені, поки я орудував у ній пальцями. Вода, що ллється між нами, постійно нагадувала про те, що члени групи, які залишилися зовні, ставили запитання. Але що ще важливіше - ми вийдемо повністю мокрі або, гірше того, замотані в рушники, надавши їм відповідь, яку вони не захочуть чути. Не те щоб я злякався. Взагалі-то було б краще, якби всі - особливо Вейтроуз - раз і назавжди зрозуміли, кому вона належить.

У Стардаст жахливо виходило. Вона недостатньо здавлювала і ставилася до мого члена так, ніби він ось-ось відвалиться. Але я так збудився від того, що відбувається - і від того, де ми всім цим займаємося, - що скінчив би в

будь-якому разі. І коли я відчув, що кульмінація тисне на підставу хребта, піднімаючись угору, наче сходами, я нарешті позбавив її страждань і дав їй клітору трохи ніжності, потираючи набряклу горошинку по колу, запихаючи язик їй до рота, наче я хотів, щоб вона подавилася ним.

- Боже! О! Вау! - вигукувала вона. У голосі звучало здивування, і від цього ставало ще спекотніше, хоча всі лаври дісталися богу.

- Назви моє ім'я, коли кінчатимеш, - прошипів я.

Я не знав, чого очікувати. Може, вона назве мене "Вінслоу", як частенько бувало, немов я не людина, а бренд.

Але коли з її губ зірвалося ім'я "Алекс", я скінчив на її блакитну сукню, зі стогоном штовхнувши її на підлогу, на спину, щоб завершити розпочате. Я не дозволив їй кінчити на мої пальці. Ні. Я засунув коліно між її стегнами і дозволив їй кінчити в порожнечу, в нікуди, знедолену, з легким бажанням чогось більшого.

Я нахилився, поцілував її в губи, притиснувши великі пальці до її щік, і дивився, як вона мружиться під краплями. Обличчя розчервонілося, губи припухли.

Я встав і залишив її на підлозі, уперше за кілька років відчуваючи, що це - краще за алкоголь. Краще за приховане шампанське.

- Не турбуйся, люба. Тому що наступного разу, коли я торкнуся тебе, ти встанеш переді мною на коліна.

Інді

У ту хвилину, коли я спустилася з висоти, я зрозуміла, як низько впала.

Щойно це сталося, все стало набагато ясніше, немов пар стерли з дзеркала у ванній. Складалося відчуття, що ноги жалили тисячі джмелів, вони здавалися холодними і гарячими одночасно. Я тихенько тремтіла.

Мені було зовсім не соромно від того, що я дозволила Алексу задовольнити мене пальцями - пальцями! - у душі, хоча це зовсім не характерно для мене. Ми обоє самотні й нікому не завдаємо шкоди. Мене мучило знання, що я дозволила створити таке в літаку, з людьми за дверима. І тепер вони дізнаються, що сталося.

Я не зможу це пережити. Навіть якщо його друзям все одно, а так і є, адже я не перша дівчина, яка впала ниць перед Алексом Вінслоу. Він створений для легенд, як розгніваний бог. Шкода, що він це знав.

Алекс стягнув джинси, протягнувши їх через армійські черевики, і обернувся сухим, чистим рушником.

- Усе добре? - Він кинув на мене швидкий погляд, його густі брови з'єдналися в одну.

Я все ще сиділа на краю джакузі, розчісуючи волосся тремтячими пальцями. Може, я і гордячка, паїнька і ханжа. Але життя дало мені цінний урок, і цей урок у тому, що іноді люди, до яких ти був прив'язаний, не повертаються. З батьками у мене не було вибору. Але з Алексом - навпаки, і я свідомо впустила його. У свої думки, а тепер і в саму себе.

- Звісно. - Я піднялася на ноги, маючи намір віджати одяг насухо. Він повернувся до дверей, як завжди, втомлений.

- У лівій шафі є фен. Зніми одяг, перш ніж сушити його, якщо не хочеш опіків третього ступеня. Піду вигадую якусь нісенітницю, щоб витягнути тебе із ситуації, що склалася.

- Думаєш, вони купляться? - я знову закусила нижню губу.

- Я наркоман у зав'язці. Зараз мені простіше збрехати, ніж сказати правду.

- Ох, - вирвалося в мене. Мабуть, я не найбільш красномовна людина, після того як у мені побували пальці рок-зірки. Століття живи, століття вчись.

Він вийшов, і я негайно приклала вухо до дверей, сподіваючись почути щонебудь зовні. Виглядало жалюгідно, але не більше, ніж усе інше, що я робила досі в цьому турне.

- Ти в рушнику, - Блейк озвучив очевидне, коли Алекс з'явився з ванної. - Якого хріна ти в рушнику?

- Стардаст пролила каву мені на промежину.

- От блін. Чому? - настала черга Елфі.

Я посміхнулася сама собі, серце калатало в грудях.

- Не знаю. Хто розбере цих жінок? Може, у неї місячні.

- І сорочка зникла.

- Вона і мою каву мені на голову вилила.

- Чорт, друже, вона справді тебе ненавидить.

- Точно, - у голосі Алекса звучав сарказм.

Я прикрила рот, давлячись від сміху. Ось у чому моя проблема з Алексом. Він занадто чарівний. За всім цим кліше про замученого, вкритого татуваннями (цього чорнила вистачило б, щоб повністю надрукувати

"Війну і мир") рок-музиканта, якого поглинули наркотики й випивка, ховався всього лише загублений хлопчик. Фантастично дотепний загублений хлопчик. Загублений хлопчик, який був неймовірно привабливим, хоча сам він, можливо, так не вважав.

- А де сама Інді? - голос Лукаса відрізнявся від решти. Він здавався роздратованим, а не веселим.

- У ванній, коли я перевіряв востаннє.

- Як так вийшло? - проворчав Блейк.

- У неї страшний пронос. Можливо, це через той смажений рис, який подавали перед вільотом.

- Я так і знав! У мене теж крутить живіт. - Елфі лягнув по стегну, судячи зі звуку.

Я. Уб'ю. Алекса.

Мої руки стиснулися в кулаки, і мені знадобилося все моє самовладання, щоб не вибігти і не порвати голосові зв'язки, кричачи на нього.

Потім він продовжив:

- Думаю, запах там буде не дуже, тому запропонував використати фен.

Я намагалася переконати себе, що він захищає мою гідність.

У своїй збоченій, недорозвиненій, винятково некультурній манері.

- Жорстко, - пробурмотів Блейк.

- Лайно, - виплюнув Лукас.

Я притулилася лобом до дверей і заплющила очі. Щоки боліли від широкої посмішки. Серце стиснулося з іншої причини. Я ввімкнула фен і почула їхній сміх.

Щоб тебе, Вінслоу.

Розділ 16

Алекс

Коли Блейк зайшов у московський номер, я валявся обличчям донизу на ліжку і слухав биття свого серця крізь тишу подушки. Уперше за багато тижнів він залишив мене без нагляду більше, ніж на дві хвилини. Я б звинуватив його в тому, що він мені зовсім не довіряє, але я згадував про шампанське в моїй сумці частіше, ніж готовий був це визнати. Моя власна чортова гарантія безпеки.

- Тобі варто дещо дізнатися.

Я продовжував мовчати, дозволяючи йому зробити своє велике оголошення. Якби тут була Феллон, вона б назвала таку поведінку "надмірною". Якою вона, власне, і була. Голлівуд робив людей нестерпними.

- Лукас сказав, що переживає за Синю, яка підхопила якийсь шлунковий вірус. Він їде в аптеку купити їй крекери і знеболювальне.

Я підняв голову, ігнорую тупий біль у шиї.

- Він що, чорт забирай, глухий?

Блейк залишив свої гарні черевики біля шафи і розстебнув гарну сорочку.

- Я серйозно, - проворчав я. - Кицька Стардаст варта того?

- А Феллон коштує твоїх турбот? - відповів Блейк. Ідіот. Я був заручений із Феллон. Лукас ледь знав Індіго.

- У будь-якому разі він, можливо, вже на шляху до її кімнати, - сказав Блейк, стоячи біля дверей ванної. - Послухай, я не знаю, що між вами відбувається, але я знаю, що ви були разом у туалеті. І досить довго.

Я перекотився на спину і втупився у стелю, думаючи про його слова.

Зустрічі з Інді були протилежністю тому, що я хотів зробити. Те, що трапилося в Сінгапурі, більше не повториться. Мені хотілося показати їй, що ми можемо бути разом, і я показав. Тепер наші стосунки мають складатися тільки з сексу. З іншого боку, мені ще менше подобалася думка про те, що Лукас проведитиме з нею час. І вона скаже "так" Лукасу, особливо не піклуючись про накладені мною обмеження.

Вона хотіла побачити світ.

Вона побачить світ.

Подобається їй це чи ні.

У мене було два варіанти: стати тим, хто покаже їй світ, або дивитися, як мій зрадник друг-ворог робить це.

- Дякую за завчасне попередження, - я підхопився і попрямував до великої шафи. Кого б Блейк не найняв, він уже повісив усі мої дрібнички і погладив мої безглузді джегінси. Я завжди був великим брехуном, ось і переклав шампанське з моєї валізи до спортивної сумки, перш ніж хтось зміг до нього дістатися. Я почувався більш притомним, знаючи, що воно тут. Або, принаймні, менш божевільним. На кшталт таблеток для самогубства.

Я накинув темно-сіре пальто. Блейк мовчки спостерігав із порога ванної, як я одягав черевики на шляху до дверей, засовуючи гаманець у задню кишеню.

- Дозволь мені піти з тобою, - ввічливо попросив він.

- Відвали, - відповів я, теж ввічливо.

Я зачинив двері, просто щоб бути мудаком, і побіг коридором. Насправді моєю першою зупинкою стала не кімната Інді. Це були двері Лукаса. Я відступив назад до протилежної стіни і вдарив по ній ногою, залишивши відбиток ступні. Я говорив йому, знову і знову, не лізти до моєї доглядальниці. Це було попередження, що наступного разу він піде пішки назад до Англії, бо я підсмажу його зад і спустошу банківський рахунок. А оскільки Британія була островом, я сподівався, що він уміє плавати, оскільки ймовірність того, що він завершить турне, була не на його користь. Я повернувся до кімнати Інді. Як зазвичай, вона знаходилася навпроти моєї. Я театралью поплескав по дверях долонею. Вона відчинила за хвилину. Інді виглядала свіжою, з висушеним волоссям і в шовковій бежевій сукні, що облягала її тендітну фігурку. Навколо її ніжної шиї був обгорнутий такий самий вовняний шарф, трохи темнішого відтінку.

- Стардаст, - я вперся ліктем у одвірок, дивлячись на неї.

Здавалося, вона перебувала в замішанні, побачивши мене. Ніби все ще не могла повірити, що я спеціально шукав її.

Не вона одна.

- Ти виглядаєш незадоволеною, - зауважив я.

- Ти сказав своїм друзям, що в мене проблеми зі стулком, - вона повільно моргнула.

- Якби я розповів їм правду, у тебе стався б серцевий напад. До того ж Елфі та Лукас почали б дивитися на тебе так, немов ти їхній наступний обід. Мені це не подобається. Два зайці. Один постріл.

- Чому ти тут?

Тому що не можу змиритися з думкою, що Лукас стоїть у мене на шляху.

- Хотів перевірити, чи все гаразд з твоєю головою і чи не роздулася від збентеження. Адже ти зробила щось таке брудне з одним хлопцем. Це ж лицарський вчинок, хіба ні?

Вона притулилася до дверей, жуючи бідну нижню губу, потріскану й припухлу.

- По-перше, ти занадто багато про себе думаєш, а по-друге, ти такий самий лицар, як і тасманський диявол. Твоє господарство бовтається у всіх таблоїдах, буквально і фігурально. Бога ради, твій пеніс - це новий тренд замість добірки мімімішних відео з кошенятами на YouTube.

- Дивлюся, ти нарешті вирішила погуглити інфу про мене.

Вона знизала плечима.

- Лукас віддав мені свій ноутбук до кінця турне.

Червона ганчірка.

Розлючений бик.

Стиснуті кулаки.

Не вбивай Лукаса. Він не вартий того, щоб мотати за нього термін у в'язниці.

Я схопив її за руку і витягнув із кімнати.

- Ти щойно заробила собі новий ноутбук. Я плачу.

Інді

Готова посперечатися: скажи я Алексу, що Лукас дозволив мені пожити в нього, він би купив мені цілий будинок просто на зло. Очевидно, що те, що відбувається між нами, було прямим результатом спроб Алекса тримати мене подалі від його барабанщика. Інша дівчина могла б відступити, але моє життя перетворилося на такий хаос під час турне і за його рамками, що Алекс став найменшою з моїх проблем.

Після купівлі ноутбука (я наполягала, що не можу прийняти його, але Алекс говорив, що я зможу користуватися ним після турне) ми проїхалися містом. Москва була холодною, сірою і старою, як сувора бабуся. Коли я повернулася в готель, то відразу ж встановила "скайп" і спробувала зателефонувати Наташі, але вона не відповіла. Тоді я втупилася на розбитий

екран мого телефону і побажала, щоб він задзвонив, відчуваючи, що надія - як кров, що б'є з відкритої рани. Нарешті я скинула рушник і почала працювати над Паризькою сукнею. За місцевим часом було вже за одинадцять, і я тільки почала розслаблятися. Шум маленької швейної машини заспокоював, допомагаючи перестати тривожитися через Крейга. Ще два місяці, я повернуся і подбаю про нього. Отримуючи гроші двічі на місяць, я й так уже змогла оплатити деякі потреби моєї родини.

Сукню, над якою я працювала, було складно шити, тому що мені доводилося писати на клаптях тонкою ручкою. Я витратила на неї вдвічі більше часу, але добре знала: те, що ми отримуємо старанною працею, цінується набагато більше.

Моє вікно виходило на Червону площу, якою ми гуляли з Алексом удень. У нас був свій водій, через що я відчувала себе якоюсь принцесою, але в негативному сенсі. Дорогою до Кремля Алекс коротко розповіла мені про історію цього місця. Він сказав, що мавзолей витрачає на рік двісті тисяч доларів на збереження трупа Леніна в ідеальному стані. А йому і так уже було без малого сто п'ятдесят років.

- Кажу тобі, Стардаст. Я бачив фотографії. Він виглядає не старшим за п'ятдесят шість. Трохи восковий, звісно. Але не більше ніж середньостатистична голлівудська старлетка.

Алекс сказав мені, що бував у Москві вже тричі, і, якби графік турне не був таким щільним, він би з радістю провів для мене екскурсію. Я йому не повірила, знаючи, що він брехун, але все одно було приємно почути таке. Коли темрява накрила столицю Росії, Алекс попросив відвезти нас подивитися на "найпотворнішу і найшикарнішу статую у світі". Я засміялася, влаштувавшись на задньому сидінні "Renault Duster", і спробувала придушити своє збудження, коли в животі запорхали метелики. Алекс влаштувався так близько, що я знову відчула його подих на своїй шкірі, і мої стегна напружилися, подумавши про його останні слова, сказані мені. "Ти встанеш переді мною на коліна".

- Уже майже ніч, - я прикидалася, що мені все одно, проводжу я час із ним чи ні. Алекс мав рацію, вирішила я, впиваючись Москвою, як гіркою кавою. Вона здавалася новою, з хмарочосами і доглянутими парками, туманним повітрям і всіма перевагами міста, що живе в шаленому ритмі. І водночас від неї віяло старовиною.

Я зрозуміла, про що говорив Алекс, коли машина під'їхала до узбіччя. Водій вимкнув двигун і відкинувся назад. Статую не можна було не помітити, бо вона нависала над Москвою-рікою, наче монстр. Вінслоу знову мав рацію. Вона була величезною, детально опрацьованою і... лякаючою. Точно,

лякаючою. Немов щось із "Три Престоли". Це була статуя людини на кораблі. Він тримав щось у руці, а погляд його був спрямований у далечінь.

- Це... - почала я.

- На десятому місці за потворністю у світі, за версією одного туристичного порталу, - закінчив за мене Алекс, закидаючи голову, усміхаючись і намагаючись поглянути на статую. - Петро Великий. Смішно навіть не те, що вона потворна, а те, що Петру Великому Москва зовсім не подобалася. Він переніс столицю Росії до Санкт-Петербурга, щоправда потім все змінилося назад. Така людська логіка.

Наш водій почав листуватися з кимось, намагаючись стати непомітним. Було й справді легко забути, що ми не одні.

- Звідки ти все це знаєш? - запитала я.

- Мені подобається історія.

- Чому?

- Тому що за допомогою неї я можу зрозуміти майбутнє.

Я кивнула. Алекс не поведився покровительськи і не просто так тріпався. Ще один рідкісний момент з нашої першої зустрічі, коли він виявив до чогось щирий інтерес і поділився ним зі мною. Мене це лякало. Думка про те, що він може бути таким відкритим і справжнім. Бо єдине, що не давало мені розвалитися на шматки, то це розуміння того, що насправді Алекс Вінслоу - купа стереотипів, зшитих до купи на людину, яку навіть він сам уже не міг знайти. Це все про нього: рок-зірка, бунтар, наркоман, сексуальний володар татувань. Це було жахливо знайомо.

Я знову повернулася до вікна.

- Ми можемо повернутися в готель?

- Чому?

Тому що я хочу вижити.

- Мені хотілося б зателефонувати своїм близьким.

Зловивши погляд водія в дзеркалі заднього виду, Алекс знизав плечима, немов кажучи: "Жінка, що з неї взяти". Той відповів таким самим типовим поглядом, що говорить про різницю між протилежними статтями.

Ми покотили вперед.

Із замисленості мене вирвав тихий стукіт у двері. Я насупилася і вимкнула швейну машинку, що стояла біля закритих фіранок. Встала, знаючи, що це не Алекс. Він ніколи не був м'яким, радше грубим і брудним. І тому, можливо, моє серце так сильно калатало щоразу, коли я чула, як в іншій кімнаті щось падає. Я відчинила двері й побачила Лукаса.

- Привіт, соня. Де ти була? - Лукас обережно посміхнувся.

Я відійшла вбік, дозволяючи йому вирішити, входити чи ні. Мені було все одно, що Алекс заборонив нам спілкуватися. Але я не знала, що Лукас думає про загрозу нашого боса. У будь-якому разі він, найімовірніше, прийшов забрати свій ноутбук. Я розвернулася, щоб взяти його зі столу, але Лукас схопив мене за зап'ястя.

- Можеш мені дещо сказати?

Я глянула на хлопця. Його обличчя здавалося ангельським, навіть коли він був напружений. Таке відкрите, свіже. Лукас і Алекс були ровесниками, але в першого не було внутрішніх проблем. І тому він чомусь здавався набагато молодшим. Алекс виявився не правий. Лукас не міг бути поганим або мстивим. Я читала обличчя людей, як книжкові хробаки читають свої улюблені абзаци. Майже з релігійною відданістю. І я знала, що в дій Лукаса були свої причини.

- Можливо, - відповіла я. - Спочатку мені потрібно дізнатися, у чому справа.

Він облизнув губи.

- Я не прошу тебе розповісти мені, що відбувається між тобою й Алексом, бо це не моя справа. Але ти ж даси мені знати, якщо в якийсь момент ти не зможеш із ним упоратися? Напевно, здається, що ми ненавидимо одне одного, але, повір мені, у нас довга історія.

Я нерозумно втупилася на нього.

- Я просто турбуюся.

- Про кого? Про мене чи про нього? - запитала я.

- Про вас обох. По-різному. Ти сильна дівчина. А він як чорне перо. Не такий стійкий, яким здається.

Пауза. Я опустила очі. У мене склалося враження, що Лукас не хотів, щоб ми були разом, і мені починало здаватися, що Алекс міг мати рацію, вважаючи, що його друг-ворог хотів мене.

- Не важливо, - Лукас похитав головою, - просто дай мені знати, якщо я буду потрібен. Він вважає, що я хочу забратися тобі в трусики. Чорт, ти,

напевно, теж так вважаєш. Але повір, я просто хочу бути поруч, якщо знадоблюся, - сказав він.

Мої брови піднялися на цих словах. Можливо, це турне змушувало мене прийняти свого внутрішнього циніка.

Люк поспішив додати:

- Твої попутники - хлопці, з якими ти раніше ніколи не зустрічалася. І твій бос влаштовує тобі неприємності. Що б не відбувалося у твоєї сім'ї в Лос-Анджелесі, впевнений, тобі зараз дуже непросто.

- Так і є, - зізналася я.

- Я готовий допомогти, - він простягнув мені свою руку.

Цього разу я прийняла її, не підозрюючи, яку ланцюгову реакцію це запустить.

Не знаючи про всі секрети, які ми тримали в долонях.

Розділ 17

Алекс

На свій захист скажу, що Оззі Осборн вдихнув мурах, а Кіт Річардс - прах свого батька, тож порівняно з ними я зовсім не був таким уже й божевільним.

При цьому я і справді зовсім вижив з розуму, коли вирішив розвернутися посеред концерту, підійти до барабанної установки Лукаса і вдарити сріблястим черевиком прямо по барабану. Той упав на розставлені ноги Лукаса, і він широко розплющив очі, все ще тримаючи палички в повітрі. Лукас дивився на мене так, ніби це його дуже здивувало. А не мало б. Придурку варто було вже давно це зрозуміти, а він усе тиснув і тиснув, доки в мене не залишилося вибору, окрім як виштовхнути його з мого життя.

Але я відволікся.

Усе почалося за півгодини до виступу. Я й так уже був на взводі, бо Блейк замкнув нас обох у роздягальні й зайшовся одним зі своїх самовдоволених монологів, які допомагали йому підвищити рівень почуття власної важливості. Мені знадобилося кілька хвилин, щоб зрозуміти, що саме він кричав і чому так спітнів.

Шампанське.

Він порився в моїх речах і знайшов його. Що було доволі кумедно, тому що останні кілька днів я вперше за довгий час не хотів топити свою печаль в алкоголі.

- Коли я знайду сволоту, яка надсилає їх тобі, я вб'ю його. А поки що навіщо підігравати їм? Навіщо, Алекс? На тебе стільки всього чекає. У тебе є все. Ти багатий, молодий і талановитий. Тебе обожнюють. Ти ідол, чорт забирай. Не виключено, що ти в процесі написання свого найкращого альбому. Тобі просто потрібно не облагатися. Це так складно?

Він жартує? Звичайно, складно. Невже він думає, що беззаспокійливі, алкоголь, дурь і пластична хірургія - блакитна мрія всіх у Голлівуді? Він що, вважає, що мені набридло моє ідеальне повноцінне життя? Знайти щастя, будучи розумною людиною, так само складно, як знайти справжнього єдинорога. Блейк міряв кімнату кроками, роздратовано підкидаючи руки в повітря.

- Я намагаюся. Справді. Намагаюся зробити тебе і Дженну щасливими, хоча ви обидва даєте мені абсолютно різні інструкції щодо того, як цього домогтися. Я намагаюся поважати твої побажання не брати з собою Гадсона, бо ти не любиш великі компанії. І я намагаюся стежити, щоб ти залишався

тверезим. Але це так складно. Ти такий складний, Алекс. По-моєму, більшу частину часу ти тверезий тільки тому, що ми весь день не спускаємо з тебе очей.

- Так і є, - відгукнувся я з дивана, запалюючи сигарету. Тепер, коли Блейк діставав із цього приводу, мені, звісно ж, потрібно було випити. Ох, Іронія, ти і твоє збочене почуття гумору.

Блейк зупинився переді мною, поклавши руки на пояс і піднявши очі до стелі.

- Цього недостатньо. Тобі потрібно докладати більше зусиль, щоб змінитися. Це означає, що тобі потрібно більше піклуватися про себе. Краще харчуватися. Докладати максимум зусиль, щоб позбутися своєї пристрасті. І так, поговорити з батьками. Тобі доведеться скоро з ними зустрітися, тому не розумію, чому ти відкладаєш цю розмову.

Він мав рацію. Увесь мій персонал - усі п'ятдесят організаторів гастролей або типу того, плюс мій гурт і моя менеджерка/нянька залишалися тверезі через мене, а я навіть не спробував викинути шампанське у відро для сміття. Я зберіг його, тому що все ще не впорався зі спокусою. Я все ще думав про алкоголь і наркотику кожен чортів день. Я сумував за ними. Я не відчував до них відрази. Я немов багатий зіпсований сучий син, якого застали за чимось поганим, але батьки витягли його з неприємностей. Те, що я фізично був чистий, не означало, що я вивчив урок. Єдине, що мені заважало випити шампанське: а) я ніколи не бував один і б) зараз я був зайнятий спробами залізти в трусики няньки. Я перебував так близько до своєї мети, що не можна було все зіпсувати.

Мені потрібно було подорослішати, тобто відпустити того, ким я став останні сім років. Востаннє я був тверезим, коли мені було двадцять. Я більше не знав себе колишнього. У моєму будинку перебував незнайомець, і цим незнайомцем був я.

Єдине, у чому я не був із ним згоден - мої батьки. Мені не потрібно було говорити з моєю родиною. Досить із них розмов про мене. Із пресою. Вони робили це часто. Виродки.

Якщо Блейк вважав, що зараз щось на кшталт поворотного моменту, коли я маю нарешті взяти і зрозуміти, як низько впав, він вочевидь мав надто добру думку про мене. Я знав, що в мене великі неприємності і що я шматок лайна, але залишалось ще кілька дюймів, перш ніж я впаду на скелясте дно прірви. Блейк відтягнув убік кавовий столик, що стояв між нами, і присів навпочіпки між моїх ніг. Цей жест здавався інтимним і дивним, і я застогнав від роздратування. Він поклав руки мені на коліна.

- Мій приватний детектив не може вистежити людину, яка надсилає тобі алкоголь. А ти можеш? Добре подумай.

- Це Бушелл, - сказав я, не моргнувши. - Хто ж іще?

Блейк похитав головою і зітхнув.

- Перестань, приятелю. На біса ти йому здався?

Маячня, але гаразд.

- Може, це Лукас, - усміхнувся я.

- Ти збожеволів, - пробурмотів Блейк.

Я вирішив ще трохи натиснути на мого товариша, подивитися, чи зламається він. Було щось прекрасне в можливості зіпсувати власне життя і позбуватися людей з власної волі. Це дарувало мені ілюзію, що я все контролюю. Що вибір був за мною.

- Не знаю, Блейк. Може, це Елфі. Може, Дженна. Чорт, а раптом це ти сам? Може, ти хочеш, щоб я скоротив це турне і ти зміг повернутися і трахнути її, як планував минулі кілька років. Хто знає? Усі люди, з ким я працюю, хочуть або трахнути мене, або мати. Деякі - і те, і інше. Мене більше ніщо не дивує. Я не повірю своїм очам, якщо побачу того, кому нічого від мене не треба. Ти хотів, щоб я вирушив на реабілітацію? Так я і зробив. Ти хотів, щоб я написав альбом? Так я пишу. Тепер хочеш, щоб я довіряв тобі? Цього не станеться, Блейк. Вже ні. Ти стільки лайна накоїв в ім'я порятунку мого бренду, що не можеш продовжувати зберігати гробаний титул друга, - я встав і відштовхнув його. Адреналін курсував у моїх венах. Я усвідомив, як довго нудилися в мені ці слова. Блейк завжди хотів найкращого для нас. Його кар'єра була пов'язана з моєю, і він мав добрі наміри - хіти Billboard, тверезість і психічна стійкість, але він не думав двічі і навіть не зупинявся, щоб замислитися і не знести всіх на своєму шляху. Включно з Вашим Покірним слугою. Він прикривав незліченну безліч моїх скандалів, спихаючи провину на когось іншого, і звинувачував мене, якщо накосячив сам. Я був не такий дурний, щоб вважати, що це той самий хлопець, з яким ми ділили квартиру з двома ліжками в Клепхемі. Ми обидва змінилися. Засліплені грошима і знищені славою. Хочете зіпсувати стосунки менш ніж за п'ять кроків? Поставте кілька мільйонів фунтів стерлінгів між двома людьми і подивіться, що станеться.

Блейк схопився, тож тепер ми стояли віч-на-віч, важко дихаючи, готові витягнути наші словесні мечі. Я відчув свободу, нарешті випустивши все це лайно, що вирувало під поверхнею.

- Я все це робив, щоб допомогти тобі. Я врятував тебе, - він вискалився.

- А я зробив тебе, - відповів я, кидаючи запалену сигарету на підлогу і наступаючи на неї. Я схопив його за сорочку і смикнув уперед так, що наші носи притупилися один до одного. - Не забувай про це, Блейк. Перш ніж ти став менеджером Алекса Вінслоу, ти був просто невдахою з Вотфорда, якому доводилося ділити ренту на три частини, щоб жити в Південному Лондоні. Я зробив тебе, і я знищу тебе, якщо знадобиться. Тож пропоную тобі знайти вирока, який надсилає мені алкоголь, бо напевно ми вже обоє розуміємо, що не персонал готелю приносить його до моїх дверей. Це той, у кого є зв'язки або той, хто може підкупити службовців готелю. І щоб я востаннє чув про мою сім'ю. Якщо я захочу їх побачити, я так і зроблю. А просто зараз я б більше хвилювався через наші стосунки, друже.

Саме останнє слово змусило його поникнути.

Я так сильно грюкнув дверима перед обличчям Блейка, що не здивуюся, якщо в його вухах буде дзвеніти аж до 2034 року. Крокуючи коридором, я робив глибокі відчайдушні зітхання, намагаючись потрапити до кімнати відпочинку, не вбивши нікого на шляху. Я потребував чогось міцного. Або хорошого сексу. До речі: де, чорт забирай, Інді?

Блейк мав рацію. Насправді я все ще не позбувся пристрасті. Якби поруч зі мною опинився алкоголь чи дурь, я б усе вжив, не замислившись ні на секунду.

Можливо, настав час покликати когось із прихильниць.

Може, настав час підтвердити свою репутацію і затопити моє роздратування.

Я зупинився біля злегка прочинених дверей Лукаса тільки тому, що почув плач. Тихий і стриманий. Я зупинився, притулившись спиною до стіни поруч із дверима Лукаса.

- Мені шкода, - почув я Вейтроуза, і Інді заплакала ще сильніше. Що він із нею зробив? Швидше за все, нічого. Вона плакала з іншого приводу. У голові закрутилися думки.

Найімовірніше, це пов'язано з сім'єю. Життя роздало їй кепські карти, але вона, на відміну від мене, все ще грала в покер, намагаючись переконати людей, що може виграти. І вона побігла до Вейтроуза, коли смуток наздогнав її.

Проблема флешбеків у тому, що вони морочать вам голову. Перше, що спало на думку - його стосунки з Феллон. Я був у турне, а він залишився в Лос-Анджелесі, щоб допомогти Блейку і Дженні з демонами, яких я залишив

після себе. Він був поруч, коли Феллон переборщила з дозою і коли їй потрібно було вилити свою маленьку чорну душу. Він був поруч, коли вона вперше відшукала Вілла Бушелла, і залишався поруч із ними, коли вони зустрічалися за моєю спиною і почали трахатися в тому ж самому Шато Мармон, у якому я жив у ті дні, оскільки продав квартиру в Лос-Анджелесі. Тоді я навіть не міг винести думки про те, щоб називати себе постійним жителем цього жахливого містечка.

- Розкажи, - попросив Лукас.

Я нахилився вперед і подивився на них через щілину прочинених дверей. Вони сиділи на диванчику, і її голова лежала на його грудях.

Він поцілував її в лоб.

Він поцілував її в лоб.

Він поцілував її в лоб.

Він поцілував її в чортове чоло.

- Я люблю свого брата, Люк. Але він мені не подобається. Зовсім.

- Ми розберемося, Інді. Розберемося.

"Ми"? Відколи вони стали "ми"? Він ледь був "він", постійно поведився як дівчисько.

Стардаст схлипнула і відсторонилася, витираючи тильним боком долоні сльози з обличчя.

- Таке враження, що відтоді, як ми втратили батьків, він став цим божевільним навіженим психом. Хто так чинить, Люку? Хто робить те, що він зробив сьогодні вночі?

- Твоєму братові боляче, - сказав Люк, і щось усередині мене скрутилося колючим дротом. Здається, її брат схожий на мене. Може, рано я вирішив, що сподобаюся їй. Навіщо Інді відчувати стрес через ще одного бовдура?

- Іноді мені здається, що варто просто звільнитися і повернутися. Зараз не час перебувати далеко від дому.

- Залишся, - він стиснув її долоню. - Зароблені гроші допоможуть твоїй родині більше, ніж будь-яка надихаюча промова Крейгу. Ми обидва знаємо про це.

Я так сильно хотів відчинити двері, зайти, схопити її, підняти, вивести з кімнати і побити його до втрати свідомості. Насправді я не зробив цього тільки тому, що Стардаст здавалася щиро засмученою, і вперше за цілу вічність я дозволив комусь вкрасти частину слави і зробити по-своєму.

Вона не потребувала мене. Їй потрібен був він.

Чи хотів я вбити його за це? Так.

Чи перестало б це бути правдою? Ні.

У будь-якому разі ось коротка історія про те, чому я в результаті розбив барабанну установку Лукаса.

Ми виконали шість пісень, коли я розвернувся, щоб відпочити від цього безликого натовпу біля сцени. Я побачив, що Вейтроуз дивиться в бік і комусь посміхається. Комусь, кого я догоджав пальцями двадцять чотири години тому. Це було занадто. Я підійшов і зламав барабани, насолоджуючись тим фактом, що я втримався і не вдарив його штативом. Мистецтво маленьких кроків, так?

- Якого біса! - Лукас схопився на ноги.

- А такого, що тебе звільнено, - сказав я, уже збігаючи зі сцени. - І це дуже хреново, друже.

Тепер я переслідував Інді. Побачив і побіг за нею. Можливо, це не мій найблискучіший момент, але в ту мить це здавалося розумним. Вона розвернулася і швидко попрямувала до основної гримерки, найімовірніше, до Блейка, щоб я її не вбив. Я схопив її за край розкльошеної чорної сукні і смикнув до себе. Вона ахнула, впавши на мене і, на її жах, на мій твердий член.

- Я розумію, що ти проходиш зараз через лайно, Стардаст. Як і всі ми. Це природно, якщо ти народився в цьому хаосі, який називається життям. Але все це застаріває, і вже не весело. Тому я вирішив звільнити Лукаса, просто щоб ти не побігла до нього наступного разу, коли твій брат засмутить тебе. Де твоя подяка за це, а? Ми знаємо, що це тебе я мав виставити звідси.

Вона розвернулася, і моє серце забилося, чекаючи, як вона відреагує. Інді не розчарувала. Її щоки почервоніли, і вона підняла руку. Але замість того, щоб дати мені ляпаса, вона штовхнула мене з усієї сили, і я врізався спиною в стіну.

- Тобі не доведеться звільняти мене, тому що я йду, - голосно оголосила вона. І тоді Блейк вийшов із гримерки. Здавалося, він був готовий відправитися в реанімацію із серцевим нападом.

- Ти втік зі сцени? - він був такий напружений, що я вирішив, він зараз вибухне. На його підборідді красувалася крапля слини. Здавалося, він у сказі. Я все йшов за Інді, яка бігла геть від сцени, хоча йти їй було нікуди. Вона не могла покинути стадіон без нас. Блейк слідував за нами обома. Цирк ідіотів. І, звісно ж, я був першим клоуном.

- Я також звільнив Вейтроуза.

Принаймні Блейк виявив ввічливість і не став питати чому. Відповідь була очевидною, і він знав це, оскільки завжди був поруч, щоб зупинити мене, коли я збирався викинути Лукаса зі свого життя. Я йшов за Інді, поки вона не опинилася в глухому куті і йти їй було нікуди. Вона розвернулася, звузивши очі, подивилася на мене і притулилася спиною до дверей, намагаючись зберегти особистий простір.

- Чого ти хочеш від мене, Алекс?

Усе. Я хочу все і все те, що ти вже віддала іншим. Я хочу повернути і це.

- Не треба прикидатися скромницею, - я схопив її за зап'ястя, коли Інді спробувала відштовхнути мене знову, але не всерйоз. Знаю, звучить моторошно, але це правда. Її стегна сіпнулися вперед і дихання стало важким і хрипким. - Це ніч концерту, і я щойно крупно облажався. Нам потрібно попрацювати сьогодні вночі, Стардаст.

Вона відкинула голову назад і розсміялася. У її голосі звучав такий сарказм, що я ледь упізнавав його.

- Попрацювати? Усе твоє турне розвалюється. Ти звільнив барабанщика. Твоя нянька йде, а ти втік зі сцени.

І сховав пляшку шампанського.

І почав підкочувати до тебе тільки тому, що Вейтроуз зацікавився тобою.

Список був набагато довшим.

- Ти не можеш звільнитися.

- Чому?

- Тому що тобі дуже потрібні гроші, а мені дуже потрібна ти. - Що я казав? Що я робив? Здається, я чув, як Блейк ахнув, і навіть не міг звинувачувати його за це. Може, я неусвідомлено випив ту пляшку шампанського і вирубився?

Стардаст відійшла на крок назад і посміхнулася, оголивши зуби, і нарешті я зрозумів, яка вона. Хитра піксі, злодійка сердець. Вона була скромною і стриманою, але тепер вона мала силу і знала про це. Це робило нашу гру набагато цікавішою.

- Я залишуся через гроші, але більше не стану тобі допомагати. Що ти мені зробиш? Ти не можеш змусити мене розмовляти з тобою. Я підписалася лише наглядати за тобою.

- Ох, Стардаст, - сміючись, я нахилився до неї. Ось у чому я був хороший: у наших жорстоких жартах. - Ти й гадки не маєш, що я можу з тобою зробити. Але ти точно скоро дізнаєшся.

Розділ 18

Інді

Дженна: Блейк валяв дурня під час турне?

Інді: Під час турне Алекс зазвичай валяє дурня?

Гадсон: Дами. Я ТУТ ДЛЯ ЦЬОГО.

Дженна: Не звертай уваги на Гадсона. Він може спілкуватися з тобою, тільки використовуючи образливі гіфки.

Гадсон: Неправда.

Гадсон: Гарзд, частка правди в цьому є.

Дженна: Алекс... складний. У нього двоїсте ставлення до жінок. Іноді він проводить із ними одну ніч, але не так часто, як можна подумати. Він говорить тільки про одну жінку - Феллон, і навіть тоді погано. Твоя черга.

Інді: Блейк ні з ким не зустрічався і не відривався. Він працює і свариться з Алексом, потім знову працює. Він навіть не дивився на жінок відтоді, як ми сіли на рейс до Австралії.

Дженна. Поговори з нами. Ви з Блейком збираєтеся нарешті перепихнутися?

Дженна: Гадсоне, покинь чат.

Гадсон: Ага, зараз.

Дженна: Ти все розповідаєш Алексу. Йди геть.

Гадсон: Ні!

<Дженна Холден видалила Гадсона Діаза з чату>

Інді: ...

Інді: Ви зустрічаєтеся з Блейком?

Дженна: Ні.

Дженна: Але ми переспали.

Дженна: І я вагітна.

Дженна: Я схожа на одну з тих ідіоток, над якими сміялася в п'ятнадцять, читаючи підліткові журнали.

Інді: 1) жорстоко і 2) вам треба розповісти йому.

Дженна: Не знаю. Не знаю, чи залишу я дитину. Не повідомляй йому.

Інді: Не буду. Але вам потрібно поговорити.

Щоб заохати Алекса в автобус, знадобилися спільні зусилля Блейка, Елфі та Лукаса. Він чинив опір, але мене найбільше вразив не той факт, що знадобилося три дорослі людини, щоб здійснити цей захід, а що нікому не було діла до того, що він звільнив Лукаса. Вони поводитися так, немов усе нормально, не звертаючи уваги на думку Алекса.

Мені потрібно було з кимось поговорити, коли я дізналася, що брата заарештували і він проведе ніч за ґратами за звинуваченням у нападі. І я хотіла поговорити саме з Лукасом, тому що він був розумнішим і емоційно стабільнішим за Алекса.

Коли ми дісталися до готелю, я швидко відчинила двері, щоб уникнути штурму-Алекса, що назрівав у коридорі позаду мене. Щойно його рука потягнулася за моїм плечем, щоб не дати мені увійти, я розвернулася до нього. На його обличчі читалися серйозні наміри, упевненість і... що було третє? Втома. Мабуть, нелегко проживати таке життя, як у нього, але і я була виснажена.

Від поривів дихання, що торкалися моєї шиї ззаду, поки він згадував написані ним на мені слова пісні, моя шкіра вкрилася мурашками. Боже, я потрапила.

- Не хочу сьогодні писати, - я пробігла поглядом уздовж його квадратного підборіддя до коміра сірої футболки-хенлі. Його шия була водночас тонкою і мужньою. Мені захотілося облизнути її.

- Мені теж. Просто хочу поговорити, - він опустив голову і притулився чолом до мого чола. Його дихання почастишало. - І, може, займуся з тобою оральним сексом. Але це все.

Я засміялася крізь грудку сліз, що застрягла в горлі. Що ми робили? Хіба ми не сварилися п'ять хвилин тому?

Двері клацнули позаду мене, і ми обидва ввалилися всередину. Кімната здавалася моторошно тихою під вагою ночі й наших лайняних днів. Я попрямувала до недоторканого міні-бару, бажаючи чимось зайняти руки, і дістала дві пляшки води.

- Мені шкода твого брата, - Алекс влаштувався біля кавового столика. На обличчі його читалося занепокоєння.

Я відчувала тяжкість погляду кольору віскі на своїх плечах, поки передавала йому пляшку. Він відклав її вбік. Не знаю, чому було так легко говорити з Лукасом і так важко - з Алексом, бо стосунки з Лукасом завжди здавалися платонічними. Може, тому що в Лукаса не було прихованих мотивів. Або тому, що коли Алекс перебував зі мною в одній кімнаті, повітря в моїх легенях розжарювалося, а всі нерви збиралися в пучок між пупком і пахом. Я прочистила горло.

- Так, хм. Крейга заарештували сьогодні ввечері. Це його перший злочин. Якийсь хлопець виходив зі стрип-клубу поруч із нашим будинком. Він був дуже п'яний і спробував сісти в машину, збираючись поїхати додому. Крейг був таким же п'яним і спробував витягнути його за сорочку через вікно. Наташа сказала, що все добре, але я знаю, вона просто не хоче, щоб я хвилювалася.

Алекс попрямував до мене, спокійною граціозною ходою хижака. Він зупинився, притискаючи долоні до стіни позаду мене, а губи до моєї маківки, вдихаючи запах мого волосся, а не цілуєчи його.

- Я надішлю когось завтра, щоб внести за нього заставу, і знайду йому хорошого адвоката.

- Тобі не потрібно цього робити, - тихо сказала я. Щоки потеплішали. Мені ніколи не було так соромно, бо я знала, що від цієї допомоги я не відмовлюся.

Його очі потемніли, а щелепи напружилися. Зміна була ледве помітною, але вона відбулася. Здалеку здавалося, що ніщо не може проникнути під броню Алекса Вінслоу. Але він був людиною мистецтва, а броня таких людей сповнена слідів від куль і тріщин. Ось як слова і ноти просочуються з нього. У мене перехопило подих, коли я помітила його пильний погляд, щирість його намірів, з такою силою, що навіть відчула вологою свою білизну. Алекс нічого не сказав, але таким чином я зрозуміла, що він робив це не тому, що я йому подобалася. Він вчинив так, тому що такий він. Алекс піклувався про людей навколо нього, бо не розумів, що не зобов'язаний це робити.

Алекс нахилився до мене і поцілував западинку, де зустрічалися плече і шия. Я заплющила очі і вхопилася рукою за стіл, щоб утриматися на ногах. Зім'яла Паризьку сукню в кулаці.

- Ти коли-небудь почувалася такою самотньою, що сумнівалася, чи реальні інші люди? - запитав він.

- Весь час, - я зковтнула і додала: - Маленький принц теж був самотнім.

- Так. І він помер. Усі зломлені принци помирають наприкінці.

Я змусила його замовкнути поцілунком. Алекс думав про смерть, і я вирішила, що зроблю все що завгодно, щоб він жив, навіть якщо це вб'є мене. Від цієї думки поцілунок став лише міцнішим, коли наші губи притулилися одна до одної. Він провів нижньою губою по моїй і торкнувся носом моєї щоки, проникаючи язиком у мій рот і завойовуючи його. Він робив це знову і знову. Я взяла його обличчя в руки, роблячи наш поцілунок глибшим, і десь по дорозі втратила рівновагу, бо не встигла помітити, як опинилася притиснутою до столу. Ноги широко розведені, і він стоїть між ними. Ми лежали на Паризькій Сукні з безліччю голок і ниток.

- Постіль, - рывкнув він, усе ще цілуючи мене. - Прямо зараз.

Алекс ривком зняв мене зі столу і кинув на ліжку, наче ганчір'яну ляльку. Я засміялася, ніби була п'яна, і він стрибнув прямо за мною, розметавши покривала, немов бомбочкою пірнув у басейн. Я відповзала, поки не вперлася спиною в узголів'я, і ми опинилися віч-на-віч. Алекс усміхнувся і рушив до мене навкарачки, як справжній хижак. Ми все ще були повністю одягнені, чорт, навіть туфлі були на мені. Я вперлася каблуком у його груди в останній спробі зупинити Алекса. Не знаю, чому я взагалі ще хвилювалася. Очевидно, що я збиралася йому дати все, чого він захоче, і плювати на наслідки. Алекс схопив мене за щиколотку і підніс мою ногу до обличчя, знімаючи мою блискучу синю туфельку і притискаючи губи до моїх пальців.

- Скільки легінсів взяла із собою в поїздку?

- Чотири пари.

- Тоді ці тобі більше не знадобляться, - він грубо схопив тканину моїх легінсів і зірвав їх із мого тіла.

Я скрикнула і спробувала відштовхнути його, перш ніж мої голі ноги опинилися в нього на очах. Я ковзнула вниз по ліжку, намагаючись чинити опір, але Алекс схопив мене за обидві руки і притиснув їх до простирادل над моєю головою. Він притулився своїм пахом до мого, і його твердий член опинився між моїх стегон. У його очах палало стільки різних емоцій, що мені, а не йому стало погано. Це змусило моє дурне серце пробачити його за постійну жорстоку й відсторонену поведінку.

- Ти мені довіряєш?

Я мало не подавилася сміхом.

- Звісно, ні.

- Справедливо. Я перефразую. Ти вважаєш мене гвалтівником?

- Навряд чи. Тобі все доступно і нічого не потрібно брати силою.

- Серійним убивцею?

- Тобі наплювати на всіх, навіщо ж убивати?

Він завмер, і на губах з'явилася усмішка.

- Заплющ очі.

- Спочатку відпусти мої руки.

- Ні за що. Це частина процесу.

- І що це за процес?

- Процес, у якому ти скінчиш так сильно, що тобі знадобиться трансплантація хребта, бо ти розтечешся калюжкою.

Незважаючи на все це, я посміхалася. Не думаю, що коли-небудь посміхалася так часто, як тепер, під час турне з Алексом Вінслоу. Що було божевіллям, враховуючи, що він мене дратував і засмучував одночасно. Алекс залишив доріжку з поцілунків на моїй шиї, прямуючи вниз до ключиці, - брудні, мокрі поцілунки, сповнені голоду й обіцянки. Його зуби торкнулися моєї шкіри і ковзнули вниз між моїми все ще прикритими грудьми. Він потер великим пальцем чорний шовк моєї сукні, іншою рукою все ще притискаючи мої зап'ястя до ліжка над головою.

- Скільки зазвичай у тебе йде часу на сукню?

Він не посміє.

- Ні, - моє дихання збилося, голос став здавленим. Я божеволіла від бажання. - Не смій, Алекс Вінслоу.

Він порвав мою дорогоцінну шовкову сукню, скинувши її на підлогу, немов це не я проїжджала на велосипеді вісім миль щодня, щоб заробити гроші й купити тканину, немов не я шила її до глибокої ночі.

- Ти прийду...

Але я не договорила, тому що мої трусики спіткала та сама доля, що й сукню, і не встигла я отямитися, як його голова опинилася між моїх ніг, і ох. Боже. Мій.

Треба зізнатися: ніхто ніколи такого зі мною не робив. У мене був тільки один сексуальний партнер у старшій школі, і, як більшість старшокласників, у ліжку він був егоїстом. Я ніколи не займалася ні з ким оральним сексом, тому не знала, через що стільки галасу. Ось чому мої очі ледь не випали з очних ямок просто на підлогу поруч із моїм порваним одягом тієї миті, коли його гарячий мокрий язик опинився між моїх ніг.

Моя піхва так сильно стиснулася, що я мало не кінчила. Я заплющила очі, соромлячись дивитися, що він робить зі мною, і, підтягнувши до себе подушку, притиснула її до голови, щоб придушити стогони, які лунали щоразу, коли його язик торкався моєї піхви й прямував угору аж до самого клітора. Я буквально відчувала його зарозумілу посмішку.

Я смикнула стегнами вгору, бажаючи більшого, і він у відповідь притиснув мене до себе, проричавши:

- Відкрий ширше.

Так я і зробила.

- Закинь ногу на моє плече.

Я незграбно підняла праву ногу і поклала її на широке плече Алекса. Я розуміла, що він усе ще був повністю одягнений, а я оголена, фізично й морально.

- Подивися на мене.

Я завмерла, видихаючи всю свою тривожність у подушку. Чорт. А це обов'язково?

- Подивися. На. Мене. - Мабуть, так. - Або я зупинюся, але спочатку я подбаю про те, щоб ти дійшла до межі, перш ніж смикнути тебе назад. Не змушуй мене бути таким жорстоким, Стардаст.

Я повільно прибрала подушку і глянула на нього між моїх грудей. Його очі здавалися злими і п'яними - поєднання, яке я б ніколи не вважала привабливим. Алекс уставився на мене, коли його язик глибоко увійшов у мене, і я придушилася нерівним вдихом.

- Алекс...

Він простягнув руку і почав масажувати мої праві груди. Його пальці покрутили мій твердий сосок, і я скрикнула. Мої ноги, що обхопили його шию, затремтіли, і тоді його язик почав рухатися. Мені здалося, що Алекс орудує зовсім не язиком. Я запустила пальці в його розкішне волосся. Його язик так глибоко проник у мене, що я відчула його там, де ніколи нічого не відчувала. Алекс здавався таким грубим і мужнім: від краю сорочки повзли татуювання, локони скуйовджені й розпатлані. Його щетина приємно поколювала внутрішню частину моїх стегон. Я схлипнула, стискаючись навколо його язика. Сідниці так напружилися, що я не могла дихати.

- Так, чорт забирай, - його голос був низьким і хрипким. Він схопив мій зад і підняв мене, притискаючись до мене обличчям, поглинаючи мене, немов голодуюча людина, ще глибше занурюючи в мене свій язик.

Я знову стиснулася навколо нього, і Алекс усміхнувся, ніби моє тіло було для нього інструментом, іграшкою. Немов я була Танею, а він знав усі ноти напам'ять і грав на моїх струнах, створюючи найзапеклішу і найбожевільнішу пісню у світі.

- Я зараз, - я важко дихала, відчуваючи, як куля вогню поспішає по моєму хребту до мого паху. Я ніколи такого не відчувала. Сяюча, як різдвяна ялинка. Моє тіло перетворилося на пучок іскристих нервів. Там, де він торкався мене, я виразно відчувала електричні розряди.

Але Алекс грав за своїми правилами, і він умів підлаштувати їх під власний настрій. Просто під час оргазму він вирішив схопити мене за стегна і грубо перевернути, притиснувши щокою до подушки. Ковзнувши рукою під мій живіт, він підняв мене і поштовхом розкрив мої ноги, поки я стояла на колінах. Тепер я була відкрита і беззахисна, і інстинкт підказував мені зрушити ноги і бігти, рятуватися. І, звісно ж, так збіглося, що мої інстинкти померли в той момент, коли він притиснув свій гарячий вологий рот до мого клітора ззаду і почав жадібно смоктати його.

- Свята... - почала я, коли він увійшов у мене двома пальцями. Тиск оргазму повернувся, хоча я щойно кінчила. Я повернула голову, щоб подивитися на Алекса, відчувши збудження через те, що він зайнявся мною так, ніби я - єдина пристрасть у його житті. Але він схопив мене за волосся і розвернув назад.

- Більше ми не такі скромні, так? - його голос звучав приглушено, і я відчула слова всередині себе. Через це моє бажання пролилося йому просто на язик.

Я відчувала, як він рухається позаду мене. Спазми скували тіло, яке він пестив пальцями і догоджав ротом. Ця нова поза дозволила йому проникнути в мене різкіше і до межі. Існувала ще одна причина, чому цей момент здавався найсексуальнішим у моєму житті. Легке приниження від того, що мій зад відкритий перед ним. Тільки зараз я зрозуміла, що це неймовірно сексуально, але ж цього і варто очікувати в ліжку з рок-зіркою, хіба ні?

Тепер Алекс рухався швидше, напруженіше, і я глянула на нього ще раз, тоді як він, вставляючи в мене третій палець, був зайнятий покусуванням мого клітора. Мої гучні стогони притягували всю його увагу, і він не помічав, що я роблю. Я побачила, що він третється об моє ліжко, все ще в джинсах. Я була так захоплена власним бажанням, що не подумала, що і він потребує допомоги.

- Алекс, - схлипнула я, коли мої ноги нарешті ослабли, і я впала на ліжко. Він прибрав пальці й притулився ротом до моєї кицьки, висмоктуючи всі мої соки: так п'є охоплений спрагою подорожній у пустелі. Я скінчила. Мені

знадобилося кілька секунд, щоб зрозуміти, в якій країні я перебуваю, - в Росії - і скільки зараз часу - година ночі, перш ніж я повернулася і втупилася на нього так, немов він зламав мене. Алекс усе ще був у джинсах і сорочці. Повернувшись до мене спиною, він сидів на краю ліжка і зашнуровував черевики, які, мабуть, скинув, коли ми почали перекидатися в ліжку. Я піднялася, підповзла до нього на колінах і поклала руки на його плечі ззаду.

- Це було...

- Знаю, - закінчив він за мене, і я потерлася носом об його шию, відчуваючи свій запах у його диханні. Чому це так заводило? Тому що я була на ньому. Він пах мною, лавандовим і розмариновим шампунем. Я притиснула губи до його підборіддя.

- Тобі потрібно перестати закінчувати за мене речення.

- Чому? Я завжди вгадую правильно, - сухо зауважив він.

Я встала, взяла пляшку води і зробила повільний ковток. Втупилася на нього з іншого кінця кімнати. Я все ще залишалася голою. Він явно помітив це, судячи з того, як він зковтнув. Я не хотіла, щоб Алекс ішов. Ні, поки сам не скінчить з моєю допомогою. Його оцінювальний погляд пройшовся по моєму тілу. Коли він знову відкрив рота, світ збляк, і тільки його я й бачила.

- Не починай те, що боїшся закінчити, - сказав він.

Виклик.

- Я закінчу, Алекс. І ти теж.

Обіцянка.

Я зробила крок у напрямку до нього, відчуваючись хороброю. Побачене йому подобалося - його твердий член слугував доказом. Його помутнілі очі попередили мене, що Алексу потрібно було всього кілька дотиків, щоб вибухнути від шаленого задоволення. Я хотіла взяти його із собою на небеса.

- Ти часто ось так приносиш дівчатам задоволення хвилин сорок, а потім ідеш без відповідних пестоців?

Його кадик знову сіпнувся, але погляд залишався холодним.

- Я не займався оральним сексом уже рік, - зізнався він, і його погляд ковзнув по мені, перш ніж він облизнув і без того мокрі губи. - І я ніколи не даю, не взявши.

Я сіла поруч із ним, майже не соромлячись своєї наготи.

- Я більш ніж рада дати.

Він схопив мене за потилицю і смикнув до себе. Я думала, що він збирався поцілувати мене, але його губи ковзнули повз мене до моєї скроні. Алекс підніс губи до мого вуха і прошипів.

- Поцілуй мій член через джинси, Стардаст. Покажи, наскільки ти хочеш цього.

Я випросталася, чекаючи, коли він упаде на ліжко, щоб я могла осідлати його. Але Алекс не рушив із місця. Неохоче я опустила перед ним на коліна і розсунула його ноги, звільняючи собі місце.

- Сказав же, що ти сама встанеш на коліна, Белламі.

Я спалахнула. Він використовував моє прізвище як зброю, і це спрацювало. Мені не подобалося, коли мене так називають. І в той момент я вирішила перестати називати його Вінслоу.

Коли моя голова опинилася на одному рівні з його пахом, я притиснулася губами до блискавки. Не розкриваючи губ, я покрила поцілунками його пах. Мій пульс почастишав. Алекс не торкався мене, навіть не дивився на мене. Насправді я могла б подумати, що він увімкнув телевізор за моєю спиною і дивився щось дурне. Єдиний доказ, що в той момент він був зі мною, - його груди, що здіймаються від плутаного дихання.

Я відкрила рот і лизнула його джинси, жадібно цілючи його прикритий пах, розуміючи, що я розгойдуюся взад і вперед. Що зі мною не так? Я раніше ніколи не була такою відвертою з хлопцем. Губами я обхопила його член і почала рухати ними вгору і вниз, уздовж його довжини, відчуваючи його розмір, ширину і вигин. Я відчувала його запах і божеволіла від бажання. Такі почуття збентежили мене. Раніше мені ніколи не хотілося зайнятися цим із хлопцем. Я вважала, що секс - огидно. Може, навіть брудно. І Алекс не був моїм хлопцем. Він був ніким.

- Гарзд, досить дражнити мій член. Витягни його.

Я розстебнула його джинси, можливо, надто швидко, тому що я почула, як він сміється наді мною.

- Візьми його в рот.

- Я раніше такого не робила, - пробурмотіла я, радше щоб виправдатися, якщо все зіпсує.

- Це не вища математика.

- Не груби.

- Не тягни. Ти сказала, що хочеш відсмоктати. Зараз слухна нагода.

Я взяла до рота частину його члена і стала смоктати. Може, половину. Я не могла досягти всієї поверхні, тому він узяв мою руку і поклав її на основу члена.

- Стискай.

Я захопилася за нього, і Алекс заплющив очі, немов його катували. Прекрасний принц, що віддається моменту. Це надихнуло мене, і я стиснула пальці сильніше, всмоктуючи його гарячу шовкову плоть і рухаючись угору й униз. Він входив у мене, повільно, але досить глибоко, щоб кінець члена торкався задньої стінки мого горла. Мене мало не вирвало, очі пекло від сліз. Алекс схопився за моє плече і смикнув мене до себе, так він розтягнувся на ліжку, а я все ще смоктала його член, гола, лежачи зверху. Пальці Алекса знову торкнулися моєї мокрої кицьки, і я замурликала, тримаючи його член у роті, від чого він здригнувся. Екстаз. Ейфорія. Зірки в очах. Ніхто ніколи не говорив мені, що таке може змусити вас відчувати себе сильним, а не приниженим. Я немов заволоділа Алексом у той момент, і це почуття було... безцінне.

Я штовхалася стегнами в його руку, бажаючи більшого, жадібно висмоктуючи його. Він захопився за мою потилицю і міняв темп, рухаючись швидше і проникаючи глибше і грубіше, ніж я могла уявити. Алекс підвівся на одному лікті, спостерігаючи за мною. М'язи на його животі напружувалися з кожним поштовхом. Він витягнув два пальці, забруднені моєю теплою вологою, і стиснув мій клітор, граючи з моїм збудженням.

- О-о-о-о, - скрикнула я, що змусило Алекса заткнути мені рот, штовхнувши член ще глибше.

- Пам'ятаєш, тепер моя черга брати? Зараз ти просто повинна отримати мою сперму. Все інше бонус, і ти точно не маєш права щось вимагати.

Владний придурок. Так, я точно не могла зупинитися. Я відчула, як член здригнувся у мене в роті. Потім Алекс швидко пересунувся, щоб притиснутися до узголів'я, за волосся утримуючи мої губи на своєму члені.

- Чорт, так. Добре смокчи, Стардаст. Ти природжений талант.

Дякую, напевно. Мені подобалася ідея контролю і можливість дати те, що йому потрібно.

- Я кінчаю.

Я була вдячна за попередження, але не відпускала його член, навіть коли Алекс скінчив. Його сперма була теплою і солонуватою. Вона покрила мої язик і зуби. Я застогнала, висмоктуючи кожну краплю, поки Алекс глибоко не зітхнув і не відтягнув мене за волосся, щоб я підняла погляд і сіла на коліна.

Він здавався таким же безтурботним і спокійним, як і завжди. За винятком почервонілих щік, він мав абсолютно нормальний вигляд.

- Ти вже ковтнула? - запитав він, плескаючи по задній кишені в пошуках сигарет.

Я не могла повірити в те, що бачила, але так все і було. Це був класичний Алекс. Його сперма все ще залишалася у мене в роті. Вона була занадто густою, щоб проковтнути одразу. Я похитала головою.

- Відкрий рот, - наказав він.

Так я й зробила. Він запалив сигарету, отримуючи безсумнівне задоволення від того, що змушував мене чекати, а потім великим пальцем опустив мою нижню губу, все ще тримаючи сигарету в роті, і дивився, як сперма стікає з моєї губи на підборіддя. Це було жахливо брудно і... сексуально. Він провів вказівним пальцем по моєму язичку і розтер трохи сперми на моїх сосках. Ми обидва бачили, як моє тіло відреагувало на його дотик: воно вкрилося мурашками, а соски знову затверділи.

- Шкода, що не зможу залишити тебе, - сказав він, тримаючи в зубах сигарету.

- Хто сказав, що я хочу залишитися?

Із сумним виглядом він потріпав мене за щоку.

- А хто сказав, що в тебе є вибір?

Розділ 19

Алекс

- Вітаю, ідіоте. Дженні офіційно збирається тебе вбити. - Блейк із силою притиснув мене до дверей, щойно я увійшов до кімнати. Я вже встиг подумати, що варто було залишитися в Інді й потонути в запаху та жарі її милого невинного тіла. Ця маячня з Блейком і Дженною починала нервувати. Немов недостатньо того, що мою душу щодня бомбардувала компашка "костюмчиків", то тепер ще й мені доводилося відповідати їй перед ними щоразу, коли напартачу я на сцені.

Я б сказав, що Блейк і Дженна поводитися як мама й тато, але правда в тому, що моїм батькам було начхати на мене, а моєму менеджеру й агенту було не начхати на свою зарплату.

- Вейтроуз сам напросився, - я відштовхнув Блейка. Він врізався спиною в протилежну стіну і примружився, ніби я став рухомою мішенню.

- Просто скажи йому, що вона тобі подобається, Алекс. Невже це так складно? Замість того щоб пишномовно оголошувати, що вона твоя, а ти - король світу. Ти починаєш нагадувати Муссоліні на стероїдах.

- Чому так важливо, щоб я сказав комусь, що вона мені подобається? - Я підійшов до міні-бару і витягнув пачку чіпсів. Я дико зголоднів. Я кінчив так сильно, що Інді проковтнула достатньо маленьких Алексів для створення цілої армії. - До того ж вона мені не подобається, - продовжив я. Взагалі-то це була брехня, але як я вже згадував, брехня - моє друге "я". Або перше. Яка різниця.

- Нам важливо знати, що твоя компаньйонка по тверезості відповідає твоїм очікуванням, - Блейк прочистив горло і швидко додав: - Тобто мені та Дженні.

Я втупився на нього так, немов він щойно сказав мені, що збирався замінити свій член протезом. Хрустка картопля зупинилася на півдорозі до рота. Я закинув жменю чіпсів до рота і став голосно жувати, намагаючись зрозуміти, у що грає Блейк. Не в його стилі ось так зосереджуватися на Інді, а не на моєму відході зі сцени посеред концерту після удару по барабанній установці.

- Ти під кайфом? Ти спиш із нею? - поставив він одразу два запитання.

- Не твоя справа. Навіть якщо так, вона підписала угоду про нерозголошення.

- Я не тому питаю.

Я моргнув. Блейку завжди було начхати на моїх няньок. І все ж я ніколи не зближувався з дівчиною після того, що сталося з клятою Феллон. Блейк схилився над кухонним столиком, пробігаючи пальцями по волоссю і дивлячись вгору. Потім театральнo зітхнув. Він завжди так робив, коли демонстративно жалів самого себе.

- Геловін у Парижі... нам потрібно там бути. Там будуть Феллон і Вілл, - сказав він, вимовляючи слова повільно й обережно, наче капав бензином на невидимий гніт у моїй голові, поки я курив.

Я просто подивився на нього, відчуваючи себе Робом із фільму "Фанатик"[26], за винятком любові до поп-музики. Загалом я був невдахою, і всі жаліли мене, хоча я жалів їх теж.

- И?

- І я не хочу, щоб ти робив дурниці. Типу намагався повернути її.

- Не стану, - я потер потилицю. Чи брехав я? Можливо. Коли так багато брешеш, важко розрізнити правду. Озираючись назад, я розумію: Париж стане тією ніччю, коли моє життя зміниться назавжди. І життя Інді. А найголовніше - життя Феллон. Але, звісно, я ще не знав цього, коли дивився в очі Блейка.

Удар. Удар. Удар. Удар.

- Гаразд, - сказав Блейк, відходячи від столика і прямуючи до ванної. І тільки тоді я помітив, що він усе ще не переодягнувся після сьогоднішнього концерту. - Порядок.

Я дивився йому слідом, намагаючись зрозуміти, що щойно сталося.

Що. Щойно. До біса. Сталося?

Зрештою, майже нічого не змінилося.

Блейк ще кілька днів діставав мене через інцидент на концерті. Дженна приєдналася до нього, надіславши мені кошик із пахлавою, коли ми приземлилися в Стамбулі. Там була записка:

Давай, спробуй створити ще щось подібне, Алекс. Ні, ну справді. Ризикни.

Я був ввічливий із Лукасом, але знайшов інший спосіб подразнити його: в основному - пожираючи Інді в будь-яку вільну секунду на публіці. Щоночі ми складали пісні в коридорі, щоб зосередитися на роботі. А потім я пробирався в її спальню і пожирав її на балконі з видом на Афіни. Або догоджав їй

пальцями в таксі на зворотному шляху з концерту в Берліні, трахав її в одязі біля стіни за кав'ярнею в Мілані і їв екзотичні фрукти з її оголеного тіла в Барселоні. На її обличчі, коли я змушував її кінчати, з'являвся один і той самий вираз. Немов наполегливість наших дій вражала її. Здавалося, ніби я позбавляю її цноти щодня, хоча в нас не було сексу як такого. Поки що. Поки що. Але з кожним днем ми ставали дедалі ближчими до цього. До того ж Інді нарешті віддалилася від Лукаса, а він у відповідь ставився до неї доброзичливо і ввічливо і не переступав червону межу, проведену мною між ними.

На щастя, вона не змушувала мене нудьгувати, хоча Вейтроуз і не виявляв до неї інтересу.

Напевно, вся справа в тому, що я її ще не трахнув.

Хоча давайте начистоту - не те щоб я намагався заманити її в чортову шекспірівську любовну історію. Я був упевнений, що здебільшого Стардаст могла терпіти мій вигляд тільки тому, що вранці після концерту в Москві Говард Ліпкін, один із найкращих адвокатів у Лос-Анджелесі, вніс заставу за її брата і притягнув його додому до дружини і дитини. Крейг перебував під домашнім арештом, і тому Інді була так зворушливо задоволена. Можна подумати, щось завадить йому напартачити знову, навіть перебуваючи у своєму затишному домі. Що, можу сказати зі свого досвіду, нісенітниця собача, бо мої батьки безробітні й примудрилися нашкодити мені та Карлі. І це незважаючи на той факт, що їхній зад і був приклеєний до дивана навічно, поки вони весь день дивилися "Мешканці Іст-Енду" і шоу Джеремі Кайла. Чи існує щось більш гнітюче і депресивне, ніж денне телебачення? На мою думку - ні, і ніщо не змінить мою думку.

Барселона була останньою зупинкою перед тижнем відпочинку в Лондоні. Взагалі-то, у п'ятницю в мене був призначений концерт у Кембриджському замку - але це, як то кажуть, "гра на своєму полі".

Барселона стала поворотною точкою. Саме там я прийняв дурне рішення зайти в хіпстерський кофешоп і купити чорну каву і чай "Англійський сніданок" для своїх співробітників. Варто було зрозуміти, що ні до чого доброго спроби бути турботливим не приведуть.

Інді залишилася у своїй кімнаті, шила сукню для Парижа. Блейк тинявся поруч із кафе, базикаючи по чортовому мобільнику. На мені була в'язана шапочка, окуляри-вайфарери, і я стояв, опустивши голову. Сподівався, що ніхто мене не впізнає. Здавалося, що в такому місці скоріше лунатиме нацистська пропаганда, ніж музика того, хто зміг пробитися до списку Billboard. Тому я сумнівався, що мене впізнають. Для них я був Сатаною. Сатаною Костюмів.

Я оглянув темно-сині та блідо-рожеві плитки кав'ярні, людей у яскравих блейзерах та окулярах у товстій оправі й жінок у модних спідницях. Від їхнього життя віяло свіжістю. Вони здавалися такими "приземленими", впевненими. Немов володіли чесною надійною роботою. А я почувався вільним. Я ні до чого не був прив'язаний: ні до людей, ні до предметів, до однієї тільки Тані. Я просто плів за течією життя, і, що найгірше, наркотики й алкоголь були постійною частиною мого існування. Я став у чергу. Ніхто мене не впізнав. Я відчував полегшення, змішане із занепокоєнням. Моє его завжди гризла надокучлива тривожність, якщо люди не звертали на мене уваги.

Чи був я все ще відомий?

Чи був я все ще знаменитий?

Невже я все ще цього вартий?

Чи летіла моя кар'єра під укіс?

Нудно ставало від того, що мені не все одно.

Черга рухалася повільно. Нічого страшного. Я нікуди не поспішав. Я думав про ніч з Інді. Вдень я поводився так, немов вона мене взагалі не цікавила, а вона прикидалася, що я виводжу її з себе. І тільки вночі ми знімали свої маски й одяг, і життя ставало терпимим.

Над стійкою висіли плоскі екрани. На одному світилося меню, на іншому крутили шоу "GossipCave". Меню, "GossipCave". Меню, "GossipCave". Яскраві кольори та жирний шрифт. Програми шоу-бізнесу - як шкідлива їжа, загорнута в красиву обгортку. Звук був таким гучним, що мій погляд піднімався до екранів проти моєї волі. Купка міленіалів і гей років сорока крутилися на неонових стільцях у стильному ультрафутуристичному офісі. За вікнами від підлоги до стелі виднівся Лос-Анджелес у всій своїй ботоксній славі. Вони так жваво розмовляли, немов обговорювали конфлікт на Близькому Сході.

- Думаєте, будуть розбірки? - запитав старший чоловік з ідеальним волоссям і в сорочці поло. Він спирався ліктями на спинку крісла іншого хлопця. Усі репортери та редактори закивали з ентузіазмом.

- О, це напевно, - вигукнула худорлява блондинка. - Інакше не вийде. Алекс Вінслоу злетів з катушок. Тобто він точно готує щось смачненьке, судячи з уривків із туру "Листи Небіжчика", - вона збуджено грюкнула в долоні й провела язиком по губах, вкритих блиском. Це був розрахований і вочевидь провокаційний жест, зовсім не схожий на нервові пожевування губи Індіго. - Але Вінслоу все ще залишається тією відчайдушною рок-зіркою, яку ми всі знаємо. Ну типу тижнів зо два тому він напав на свого барабанщика. Він

точно скаже Віллу Бушеллу і Феллон Ленкфорд, що він думає з їхнього приводу.

- Судячи з усього, він не нападав на барабанщика. Виявилися великі проблеми зі звуком, і Алекс просто був роздратований. Пізніше з'явилися фото, де він обіймав Лукаса Рафферті за межами готелю, - підключився ще один хлопець.

Так. Про це.

Це все Блейк - намагався загасити одну зі створених мною пожеж. Зі звуком усе було нормально, хоча, впевнений, когось звільнили через неіснуючу проблему, а обіймаючи Лукаса за межами готелю в Берліні, я мало не зламав йому шию.

- І чи зустрінуться вони взагалі? Тобто цілком можливо, що ні. - Брюнетка з яскраво-червоною помадою зосередила всю свою увагу на ідеальному манікюрі.

- Вони всі опиняться в Шато Де Мальмезон на геловінській вечірці в Парижі, - старший чоловік клацнув пальцями.

Хтось лягнув мене по плечу, і я зрозумів, що черга просунулася вперед, а я зупинився як укопаний. Я зробив кілька кроків уперед, не відриваючи очей від екрана. Біль, що пронизав тіло, став катарсисом. Я відчув себе... людиною. Такою вразливою.

- На тій вечірці ЗМІ не буде. І всі одягнуть маски, - здавалося, блондинка розчарована. Хоч когось іще цікавило моє особисте життя. Шкода, що не мене.

- З маскою чи без, але Вілл і Феллон заборгували Алексу пояснення, ви так не вважаєте? Їхні заручини стали сюрпризом для всіх.

На секунду я опинився в чистилищі між моїм життям до цих слів і після.

Заручини?

Клятві заручини?

Я повільно втягнув повітря. Клята Феллон стала найгарячішою штучкою в Голлівуді за це десятиліття. А Вілл був щасливий у шлюбі зі своєю роботою. Навіщо їм одружуватися?

- Підготовка до весілля триває вже кілька тижнів. Думаєте, вони запросять його?

Тижнів? Вони заручені вже кілька тижнів, і ніхто не сказав мені про це? Потім мене немов громом вразило.

Ніякого Інтернету.

Ніяких соціальних мереж.

Тримайся подалі від комп'ютера.

Канали в моїх номерах були налаштовані тільки на новини та порно і більше нічого, тому що...

"Членогейт".

Блейк створив "Членогейт". Я так стиснув щелепи, що мої зуби ледь не перетворилися на порошок. Він зробить усе необхідне, щоб уникнути скандалу на кшталт "Британська рок-зірка зривається і йде на три тижні поглинати всю дурь Європи" або "Британська рок-зірка трахає випадкову старлетку і залишає її з сувеніром".

Кров у мені закипіла. Я різко розвернувся на місці, відчинив двері і вирвався назовні. Блейк усе ще базикав по телефону. Він наглядав за мною одним оком: можна було подумати, що я збирався до смерті набратися в кавошопі посеред Барселони. Я жестом наказав йому слідувати за мною в готель. Так він і зробив, не відриваючи телефон від вуха.

- Гарзд. Потрібно йти. Поговоримо пізніше. Бувай.

Ми зайшли в готель. У лобі. У ліфт. Я до смерті втопився від таких витівок Блейка і Дженни. У мене була нянька, мені не дозволяли виходити в Інтернет, і щоразу, коли моя поведінка їх не влаштовувала, вони скидали провину на інших людей і гарчали на мене, як було в Москві.

Не кажучи вже про мої підозри, що це він виклав фото мого члена в Інтернет.

Так, вистачить - значить, чорт забирай, вистачить.

- Яка муха тебе вкусила? - Блейк зухвало подивився на мене, коли ми стояли в ліфті. Мені довелося сказати собі: "Не зараз. Коли доберемося до номера. Тільки коли доберемося до чортового номера". Здавалося, що кожна секунда очікування перетворювалася на рік.

Щойно двері за нами зачинилися, я схопив вазу і запустив її через усю кімнату. Мені хотілося кричати, але цього разу моя команда займала не весь поверх.

- І давно ти знаєш? Про Вілла і Феллон. Не бреш мені, - я не був поганою людиною. Я знав це. Я платив податки. Я завжди дбав про те, щоб моя партнерка по сексу відчула оргазм до того, як я її викину. Я дбав про сім'ю і друзів, навіть коли вони мене підводили. Тому я не розумів.

- Як ти... - Блейк ковтнув, розслабляючи краватку, немов та стала невидимою хваткою стискати його горло. - Що...

- Уяви, в Іспанії є чортове телебачення, ось як! - мій голос став вищим, і контроль, за який я хапався, повільно покидав мене. Я подивився вбік. Мені не вистачало повітря. Ні у фізичному плані, ні в так званому душевному. Зі мною завжди хтось няньчився. Я міг притягнути Інді з її кімнати і змусити супроводжувати мене, але я не хотів цього робити. Вона й так багато працювала і розгрібала власне лайно. До того ж мені потрібно було побути на самоті. Чорт.

Чорт!

- Послухай, я можу пояснити, - Блейк підняв руки. Цей його жест більше був схожий на капітуляцію.

Скільки разів я бачив його в такій позі? Занадто багато. Ось скільки. Мені це набридло до чортиків. Я штовхнув його, бажаючи бійки.

Що більше в мене було грошей, влади і слави, то менше залишалося свободи, щастя і можливостей. І людина, якою я став, була неідеальною. Іноді вона все ламала, включно з інструментами свого барабанщика. Людина, якою я був, хотіла чути правду. Людина, якою я був, якою я є і завжди буду, не могла змиритися з таким життям. Життям, де я працював на стільки людей - Дженну, Блейка, мого колишнього агента. І в мене зберігалася ілюзія контролю тільки тому, що я отримував більший шматок. Шматок пирога, якого я більше не бажав.

Мені не потрібні охоронці.

І няньки.

І люди, які викладають фотки мого члена в Інтернет.

Мені потрібно вибратися звідси. Зараз же.

Я попрямував до дверей, стримуючись, щоб не врізати Блейку. Він запанікував і схопив мене за зап'ястя, намагаючись зупинити. Що, чорт забирай, на його думку, він робив? Щойно я розвернувся, Блейк помітив вираз мого обличчя, і його брови поповзли вгору.

- Я зробив це заради твого блага, Алекс.

- Та пішов ти, - виплюнув я, струшуючи його руку. - Не потрібно прикидатися, що це хоч наполовину правда після всього, що ти зробив.

- Куди ти?

- Не важливо. Куди б я не йшов, зі мною ніхто не піде. Ні Інді, і вже точно, не ти, - щойно я вимовив ці слова, то зрозумів: саме про це я боявся попросити кілька місяців тому. Звісно, я знущався зі своїх колишніх няньок і дражнив Інді, але я ніколи не наполягав на своєму. Ніколи не казав "ні". До цього моменту.

- Алекс, - він став переді мною, заважаючи мені пройти до дверей. - Боюся, якщо ти зараз підеш, то зробиш величезну помилку. Якщо тобі потрібно вдарити мене, щоб залишатися тверезим, я витримаю це заради команди.

Я закинув голову, видавши гіркий смішок.

- Ну хіба ти не чортів святий? - Я подивився на нього із серйозним виглядом. - Геть із дороги!

- Алекс...

- Зараз же! - Я схопив перше, що потрапило під руку, і замахнувся на нього.

Блейк відсахнувся вбік, щоб ухилитися. Таня із силою врзалася у двері. Від удару всюди розлетілися дерев'яні тріски. Вони розкололися на дві частини. А я залишився стояти, стискаючи в руці гриф гітари. Її залишки валялися на підлозі. Таня мертвою коханою лежала біля моїх ніг. Красива, зламана і більше не моя. Вона була всіма моїми щоденниками, зібраними в одному предметі. Порожня скринька, повна мелодій і слів. Вона була найособливішим, найважливішим подарунком, який я коли-небудь отримував. І єдиною по-справжньому дорогою мені річчю.

І тепер її немає.

Очі наповнилися сльозами, і я примружився, щоб завадити їм пролитися. Коли я плакав востаннє? Ніколи. Тобто, напевно, плакав, хто цим не грішить? Але все це було так давно. Навряд чи я плакав відтоді, як мені виповнилося тринадцять. Ну ось. Я плакав. Чорт, я плакав.

Блейк стояв позаду мене. Його серце так калатало, що я чітко чув його биття. Він хотів вибачитися, але знав, що не варто нічого говорити. Я вбив би його. Чорт. Таня. Чорт.

Не думаю, що в моєму світі було коли-небудь так тихо, як тієї миті, коли я вийшов із номера. Індіго визирнула зі своєї кімнати в ту саму мить, немов відчувала мене на відстані. Коли я глянув на неї, то побачив лише ще один рот, який потрібно годувати. Я пройшов повз. Вона стояла боса, стискаючи в руці Паризьку сукню, над якою працювала весь час.

- Алекс? Що сталося?

- Той, хто піде за мною, буде звільнений на місці, - холодно відрізав я і пішов.

Я бродив вулицями. Один. Це було нерозважливо і нерозумно і типу круто. Я купив пачку сигарет і викупив їх усі дорогою. Я розмірковував про все. Про Вілла і Феллона, які зараз перебували на тому ж континенті, найімовірніше, не так уже й далеко. Про їхнє весілля. Розмірковував про своє життя і про те, чим воно стало. Про друзів, або людей, яких я такими називав. Про Блейка, який терпів удари, щоб просувати свою і мою кар'єру. Про Елфі, який потурав виключно бажанням свого члена, і про Лукаса, який намагався спокусити Індиго. Потім я розмірковував про Стардаст, про те, які почуття вона в мені викликала. Немов я жив у напівнормальному світі, де мені не потрібно було хвилюватися, що дівчина, яку я трахав, надішле наше секс-відео до The Sun або змусить мене купити їй що-небудь дорожче. Можливо, вона була єдиним справжнім у моєму житті, і це було просто убого, з огляду на те, що вона працює на мене і в турне тільки тому, що я їй заплатив за свій порятунок.

Але ж я теж її врятував, хіба ні?

Зробив щось важливе.

Допоміг грошима.

І тільки повертаючись у готель, я зрозумів, через що розбите моє серце.

Таня.

Блейк.

Елфі.

Лукас.

Список був довгим, але говорив багато про що. Я упустив тільки одне, ні, два імені. А про це мені варто було подумати насамперед.

Вілл і Феллон. Я нічого не відчув через них.

І те, що трапилося, якимось чином змусило мене відчувати все.

Розділ 20

Інді

<Дженна Холден додала Гадсона Діаза в чат>.

Гадсон: Пройшли місячні, Дженна?

Дженна: Саме так. Інді, як справи?

Інді: Я ненавиджу вашого клієнта, Дженна, і твого боса, Гадсон.

Дженна: Що він накоїв?

Інді: Феллон і справді така чудова?

Гадсон: Вона прямо як "Євробачення". Зачаровує, але в підсумку тебе нудить. А що?

Інді: Алекс дізнався, що вона заручена з Віллом. Він цьому не зрадив. Не можемо його знайти.

Дженна:????

Дженна: Ось звідси детальніше.

Інді: Блейк блукає вулицями разом з Елфі та Лукасом. Вони попросили мене залишитися в готелі на той випадок, якщо він з'явиться.

Дженна: Тримай нас у курсі. Мені тільки цього не вистачало.

Гадсон: Ще?

Дженна: Не важливо.

Гадсон: Скажи мені, Інді, Алекс усе ще злиться на Люка?

Інді: Ще й як. А що?

Гадсон: О, та нічого. Якщо вийде, скажи Лукасу, що він придурок. Він зрозуміє чому.

Недоступний. Холодний. Знервований.

Я знала про це. Все-таки я не така дурна. Але, може, це й приваблювало мене в Алексі. Він був абсолютно недосяжний, і ніколи не віддав би мені своє серце і майбутнє, або хоча б більшу частину себе. Але він все одно мені щось дав. Паливо, щоб зшивати клаптики, сповнені дурних мрій та ідеалістичних ідей про нас. Що я й робила. Саме так. Попри всі мої зусилля і слова, які я часто повторювала самій собі, я хотіла Алекса більше, ніж він хотів мене.

Взагалі-то це було легко зрозуміти. Ми торкалися одне одного тільки в моїй кімнаті, завжди в темряві, завжди на його умовах. Я стала його маленькою лялькою. Яку він міг стискати і догоджати пальцями під столом за вечерею. Його пальці повзли під мою спідницю, торкаючись моєї вологої плоті й граючись зі мною, поки сам він обговорював студії звукозапису з Елфі в залі готелю. Я просто була дівчиною для розваг, яку він міг притиснути до ліжка, закинувши мої руки над головою і розсунувши мої ноги, і цілувати, доки я не починала благодати й важко дихати, виставляючи себе дурепою. Тепер я стала однією з тих дівчат, яких завжди зневажала. Тієї, яка задовольнялася лише частиною, хоча мріючи роздобути цінне. І в підсумку погоджувалася на менше.

Я намагалася переконати себе, що слідувала бажанню і не хотіла стати бажаною. Що Алекс був просто інструментом, і з часом, опинившись далеко від нього, я забуду про нього.

Я зрозуміла, стоячи в коридорі і притискаючи Паризьку Сукню до грудей, наскільки виявилася не права. Я збиралася піти в кімнату Алекса і запитати, чи немає у них ножиць, оскільки не могла знайти свої.

Він вибіг у коридор і злетів сходами, а не пішов до ліфта, незважаючи на те, що ми були на дванадцятому поверсі. Двері в його номер усе ще були відчинені, і його запах поширився по всьому коридору. Він був таким почоловічому особливим і унікальним. Блейк подивився на мене з порога. Я підняла брову, мовчки благаючи його пояснити, що сталося. Очі Алекса горіли. Він явно відчував сильний біль - важко було не помітити.

- Він дізнався про заручини Феллон і Вілла.

Я закусила нижню губу. Тупий біль у моїх грудях посилювався. Через нього. Через мене. Може, навіть через Блейка. Я зрозуміла, що все скінчено.

Може, ми досягли точки кипіння.

Може, наші стосунки підійшли до кінця.

Я провела залишок дня в номері готелю, дивлячись телевізор. Я здзвонювалася по "Скайпу" з Наташею, Крейгом і Зіггі. Крейгу заборонено було виходити з дому, і Наташа не погоджувалася приносити йому алкоголь. Брату доводилося залишатися тверезим. Мені було неприємно дивитися, як він хандрить, але я вже давно не бачила його таким здоровим. Щоки знову порожевіли, шкіра стала більш гладенькою, а мішки під очима менш помітними. І він "функціонував". Типу того.

І все ж я не була цьому рада.

- Крейг, приготуй Зіггі вечерю. Картопля і курка в холодильнику, - сказала Нет того дня.

Я втомлено посміхнулася. Вони могли дозволити собі курку. Я раділа, що все ще перебуваю в турне з Алексом. Той, хто каже, що за гроші щастя не купиш, ніколи не стикався зі справжньою бідністю. Щастя можна купити. Але воно коштує дуже дорого.

Коли Крейг і Зіггі пішли, Нет підстрахувалася, схопила ноутбук і швидко попрямувала до спальні. Зачинивши за собою двері, вона застрибнула на ліжку і поправила монітор, щоб краще мене бачити.

- Що відбувається? - прошепотіла вона. - Розкажи мені все. Б'юся об заклад, тобі є що розповісти. Я бачила фотку папараці вас у Греції. На ній Алекс чи то обіймав тебе, чи то хапав за зад.

От чорт.

У розумі я прокрутила все, що сталося в Афінах. Хлопці хотіли вирушити подивитися визначні пам'ятки, і мені довелося особливо пильно наглядати за Алексом, тому що раніше він влаштовував вечірки в Лондоні з якимось наркоторговцем, який переїхав до Греції. Блейк нервував через це. Я одягла блакитну сукню в горошок і нафарбувала губи червоним. Погода була прекрасною. Ми насолоджувалися стародавніми руїнами з групою захоплених туристів з Японії та Німеччини, фотографували Парфенон. Алекс раптово поклав руку на мою дупу, поки інші йшли попереду, слухаючи нашого гіда. Він притиснув губи до мого вуха.

Парфенон - храм, побудований для богині Афіни, пояснив гід. Афіна була символом мистецтва і свободи.

- Ти нагадуєш мені про те й інше, - губи Алекса ковзнули по моїй шії. Його голос звучав хрипко від цигарок і похоті. - Але сьогодні ввечері, любя, це ти називатимеш мене богом.

Він вимовив "любя" по-особливому, спеціально для мене.

- Це так попсово.

- Мені подобається поп-музика. Вона буває гарна. І ми такі гарячі, що могли б зробити попкорн.

- Боже, Алекс! - я розсміялася.

- Бачиш? Я навіть ще не торкнувся тебе, а ти вже в релігійному екстазі.

У той момент я була такою щасливою, що це лише нагадало мені про те, як нещасна я зараз, коли моє обличчя палало. Посмішка Нет стала ширшою.

- Боже мій, Інді! Ти спиш із рок-зіркою. Моя внутрішня повія вболіває за тебе. Чи варто сказати моя колишня повія? Напевно, я все ще така. Я стримую її тільки тому, що заміжня, маю дитину і таке інше.

У моє серце влучила ще одна стріла смутку. Нет заслуговувала на більше, ніж Крейг міг їй дати. Якби вона заговорила про це кілька годин тому, може, я б і відчула себе хоробрішою. У безпеці. І було б не важливо, що Алекс очікує поїздки в Париж, щоб ганятися за своєю колишньою пасією.

- Усе не зовсім так, - я витягнула блакитний локон. Мій погляд зосередився на кінчиках волосся в спробі уникнути погляду Наташі.

- Ну і як це? - я відчула, що вона посміхається.

- Нічого особливого. Він усе ще закоханий у свою колишню.

- І це тебе хвилює?

- Звісно, ні.

- То чому тоді в тебе таке сумне обличчя?

Тому що я брехуха, прямо як він.

- Мені, напевно, варто покласти цьому край, - сказала я вголос, через що ця ідея стала цілком реальною і лякаючою. Не те щоб я була закохана в Алекса або взагалі потребувала його. Але він радував мене, а список того, що приносило мені радість, був не таким уже й довгим.

- Може, і повинна, але точно не станеш цього робити, - сказала Нет. Я підняла погляд, щоб побачити вираз її обличчя. Веселий інтерес змінився занепокоєнням. - Пам'ятай, Інді. Три місяці. Насолоджуйся тим, що є, і не поспішай.

Легше сказати, ніж зробити. Я змінила тему, і ми почали говорити про щось інше. Про Клару з магазину "Ощадливий", яка дзвонила Нет і запитувала про мене. Потім про нову одержимість Зіггі - він постійно тягнув штани донизу, що тішило Наташу, бо, на її думку, це означало, що він скоро сам почне ходити на горщик.

Після розмови я замовила в номер сирний стейк "Філлі" і картоплю фрі. Не зовсім національна іспанська кухня, але мені страшенно хотілося знову опинитися в Штатах, навіть нехай і ненадовго. Я малювала на тарілці картоплею фрі та кетчупом, коли він постукав у мої двері. Мені не потрібно було відчиняти, щоб зрозуміти, хто це. Алекс завжди стукав так, що ще трохи, і він виламає двері. Я ігнорувала стукіт перші десять хвилин, але потім зрозуміла, що ступила на небезпечну територію. Якщо Алекс пив або вживав наркотики, що цілком імовірно, зважаючи на те, що він зник у місті сам і на

кілька годин, мені потрібно з цим розібратися. Як би боляче мені не було, це моя робота і за неї добре платили. Достатньо, щоб придбати Зіггі шунти для вух. Наступного тижня в нього була призначена консультація. До того ж я хотіла помістити Крейга в реабілітаційний центр і полагодити машину Нет, щоб їй не довелося робити три пересадки з автобуса на автобус по дорозі на тимчасову роботу. Це означало, що хоч би якою дурною була моя злість на Алекса через заручини Фаллон, мені потрібно було проковтнути свою гордість. Але це не означало, що я стану розважати його.

Я підійшла до дверей і відчинила їх. Він стояв переді мною в білій пом'ятій футболці з V-подібним вирізом і чорних обтислих джинсах. Його неймовірно високий зріст був звичним і водночас тиснув на мене. Від нього пахло сигаретами і вечірньою свіжістю. Алекс здавався тверезим, нещасним, таким, що захотілося його обійняти. Я склала руки на грудях, щоб не потягнутися до нього, дивлячись у його бурштинові очі із золотисто-зеленими вкрапленнями, що плавають по колу, як у золотому ставку.

Я так рада, що не спала з тобою. Якби я це зробила, я б не втрималася і віддала все, заради чого ти прийшов сьогодні ввечері.

- Можу я зайти? - у почервонілих очах читалася поразка.

Мені варто було сказати "ні". Я знала, що він вилле мені душу, а щойно він це зробить, я ні в чому не зможу йому відмовити. Алекс змусив мене відчувати себе слабкою, оголеною, і одне тільки це могло б переконати мене бігти без оглядки. Я стояла безмовно, не готова відмовити, але й не така дурна, щоб сказати "так".

- Будь ласка, - я побачила сумнів на його обличчі, але його голос звучав твердо і хрипливато. Тільки Алекс Вінслоу може ввічливо щось попросити хоч раз у житті, і то вимовити це як вимогу.

- Мені потрібно поговорити.

- Поговори з кимось іншим. У тебе купа друзів.

Він фиркнув, закривив очі й дивлячись на стелю. Тепер темні кола під його очима стали помітнішими.

- Ті ще друзі.

- Не моя проблема, - тихо зауважила я, ненавидячи себе за кожне слово. Він був жорстокий до мене, але це не означало, що і я маю бути такою. У рішенні залишатися добрим є сила, навіть коли стикаєшся зі стіною злості. Я ніколи такою не була і все ж не могла зупинитися. Я злилася. Злилася сильніше, ніж відчувала співчуття. Алекс звів брови і втупився на мене. Його погляд із роздратованого і сумного став темним і зацікавленим.

- Що, чорт візьми, з тобою сталося?

- Ти трапився. На жаль, - я збиралася зачинити двері, адже він був тверезим, моя робота виконана, але Алекс просунув руку через щілину і зупинив мене.

Я збиралася все одно зачинити двері, коли він сказав:

- Я б передумав на твоєму місці. Ця рука застрахована на двадцять мільйонів доларів. Якщо я не зможу грати на гітарі, купа людей засмутиться. А ти цього не хочеш.

Відчувши, як лава забурлила в грудях, я утримувала двері прочиненими, болісно усвідомлюючи, що його палець торкається лямки моєї сукні на плечі.

- Чому ти злишся? - його великий палець піднявся до моєї шиї, до мого пульсу, що прискорюється з кожною наносекундою. Ця зміна настрою збентежила мене, і саме це йому й було потрібно.

- Я не злюся, - смішок затих у моєму горлі.

Він відчинив двері й по-хазяйськи увірвався в кімнату. Як зазвичай він оглянув її. Алексу подобалося дивитися і вивчати все навколо, немов я ховала десяток мертвих тіл у своєму номері.

- Злишся. Ти дивишся на мене так, ніби я задавив твого улюбленого какаду.

- У мене немає какаду.

- Ага. І не треба. З ними багато клопоту. У Феллон був такий.

Феллон. Її ім'я ніби ображало бога.

- Я просто не розумію, навіщо ти взагалі прийшов. Ти засмучений через заручини Вілла і Феллон. Тобі потрібно розібратися з цим, або поговоривши з ними, або з тими, хто може тобі допомогти. Я точно не з останніх.

Алекс зробив крок уперед, і мені довелося відступити, щоб уникнути його дотику. Його рухи не були особливо повільними, і поведився він не як хижак. Просто... був спокійний. Врізавшись спиною в комод позаду себе, я нарешті видихнула з люттю. Алекс просто стояв і нічого не говорив. Не варто й згадувати, що це дратувало мене.

- Скажи що-небудь, - проричала я. Він примружився.

- Ти знала. - Він мав на увазі заручини.

- Знала, - зізналася я, не сумніваючись ні секунди. - Блейк сказав, що ти злетиш з катушок, якщо тобі стане відомо. А моя робота полягає в тому, щоб ти залишався тверезим. Ти моя робота, Алекс, - я радше нагадувала собі, ніж йому.

Він подумав над моїми словами, перебираючи мої крижано-блакитні локони. З його обличчя зникли всі сліди смутку. Їх замінило тихе гаряче бажання. Бажання, що засіло всередині і закінчується в нижній частині живота. Бажання, яке добирається до самих пальців ніг, поступово цілуючи кожен нерв.

- Прозвучало холодно, - сказав він. Його пальці ковзнули вниз моїм плечем, теплі й грубуваті, ніжно стягнувши лямку сукні. - Особливо для когось такого теплого. Ти мене справді ненавидиш, так?

- Я не ненавиджу тебе, - я зковтнула. Правда за правду. Цікаво, він здатен на неї? - Тобі взагалі є до мене діло?

- Так, - просто визнав Алекс, не моргнувши й оком, його голос залишався відстороненим. - Ти мені не байдужа.

- Тоді відпусти мене. Дай мені попрацювати і зупинити це... це... - Чим ми були? Чим, чорт забирай, ми були? Мені здавалося, що це більше ніж інтрижка, але менше, ніж стосунки. - Те, що відбувається між нами. Ти кохаєш іншу.

- Ні, - сказав він таким самим спокійним тоном, підходячи все ближче й ближче, поки ручки комода не вперлися мені в спину. Наші кінцівки виявилися переплетеними, але, крім цього, у мене не було інших виправдань реакції мого тіла. Немов воно хотіло танцювати і зістрибнути з обриву одночасно.

- Чому? - видихнула я.

- Тобі це потрібно. Нам це потрібно. Сьогоднішній день не стосується Феллон. Ці заручини застали мене зненацька, так, але не через це я втратив контроль. А через те, що мої товариші забирають у мене всю владу і свободу, все до останньої краплі. - Пауза. Удар. Він ковтнув. - Я випадково зламав Таню.

Мій шлунок стиснувся, тремтіння пробігло хребтом. Він убив Таню. Свій "панцир". Таня надихала його, захищала, була поруч. Я відкрила рот.

- Як...

- Я розлютився на Блейка за те, що він злив фото мого члена. За те, що стільки всього приховував від мене. Я навіть не зрозумів, що зробив. Я просто схопив перше, що потрапило під руки, і замахнувся на нього. Вона вдарилася об двері. Запам'ятай такі слова, Стардаст, оскільки це важливо і це рідкісна чортова правда: я не засмучений через Феллон. Звісно, я й не радий, але сьогодні все це сталося не через неї. Уся справа в моєму поганому житті й поганих товаришах. У тому, що я, як дилетант, лайно змішав бізнес і

задоволення. Я більше не розумію, хто перебуває поруч зі мною через гроші, а хто тому, що їм не байдуже. І стає тільки гірше. А якби я міг дізнатися, я все одно б не став цього робити. Бо це було б страшенно боляче. Ця дурна, переоцінена правда.

Щось виникло між нами. Якесь мовчазне розуміння. Алекс був брехуном, бо ненавидів свою правду. Але він стояв тут, навпроти мене. І мені було все одно, навіть якби він зламав мене, як Таню.

Ми були потрібні одне одному. Зараз. У цьому турне. Як повітря і кисень, і пульс під нашою шкірою. Уперше я зрозуміла, що він мав на увазі, кажучи, що можна подолати гравітацію. Існував і інший світ, я знала про це. Але ми жили на маленькому астероїді, і наразі тільки тут я і хотіла перебувати.

Тиша.

Тиша.

Тиша.

Музика.

Вона почулася звідкись знизу. Напевно, вулична вечірка. Щойно вона почала грати, наші губи щільно зімкнулися, і ми почали зривати одне з одного одяг. У вухах, незважаючи на веселу музику, лунав тихий стукіт, з яким тканина падала на килим. Алекс підняв мене, і я обхопила його талію ногами, як зазвичай ми й робили. Він пройшовся кімнатою. Алекс завжди обирав джакузі, балкон або нагинав мене над кухонним альковом. Йому подобалося, коли все було незручно й дико. Неотфотошоплена версія, як казав він.

Алекс кинув мене на холодні простирадла, і я вигнула спину, здивувавшись, що він хоче зробити це на ліжку. Він провів зубами по моїй шкірі, і я схопила його за волосся, відкривши йому доступ до всього свого тіла. Коли він почав покривати мій живіт поцілунками, я відчула, як усередині запорхали метелики, і я стиснулася навколо порожнечі в передчутті. Він завжди здавався таким самовпевненим, немов увесь світ лежав біля його ніг. Так і було. Напевно, у цьому й полягала вся іронія. Але не коли ми були разом у ліжку. Коли ми залишалися самі і його губи ширяли над моїми. Його великий член вривався в моє тіло, і Алекс здавався лагідним, вдячним, пораненим.

Його губи знайшли мій клітор, і Алекс почав гратися з ним, а я відпустила себе, забуваючи про сім'ю, своє розбите серце і картоплю фрі, через яку в кімнаті стояв дивний запах. Тут були тільки ми. Він, я і задоволення.

- Мені потрібно трахнути тебе, - пробурмотів він, і від його голосу моє тіло вкрилося мурашками. - Мені потрібно бути в тобі, як ти зараз у мені. Ти так глибоко, що я хочу зняти свою шкіру, просто щоб позбутися тебе. Мені потрібно позбутися тебе, - повторив він, і моє серце впало, дихання застрягло в горлі. Клітор почало болісно поколювати, а нижня губа затремтіла від оргазму, що насувався, і який погрожував смерчем пронестися по мені. Алекс посмоктавав мій клітор із такою люттю, що в очах починали танцювати густі білі хмари.

- Ні, - мій голос затремтів, я смикнула стегнами в бік його губ. Він був невблаганний. Брудний, безсоромний. Алекс обхопив мої стегна і штовхав мене взад і вперед, щоб його язик міг проникнути глибше. Він притискав свій член до мого стегна, поки його блискавка не порвала мої легінси через грубе тертя.

- Сказала ж, я ніколи не стану спати з тобою, - пробурмотіла я собі під ніс.

Але це була брехня, і ми обидва це знали. Немає різниці між тим, щоб переспати з ним і дозволяти йому з'їдати мене щоночі. Дозволяти йому догоджати мені пальцями на публічних вечерях і гратися з моїми сосками, поки він говорив телефоном із Дженною, коли кричав на неї через якісь зустрічі, на які не погоджувався.

Він засміявся, притиснувшись до мене всім тілом.

- Але я зламаю тебе.

Ти і так це вже зробив. Сьогодні.

Я нічого на це не відповіла. Мої стегна почали безконтрольно тремтіти, і губи відкрилися назустріч бажанню, коли я сильніше вхопилася за його волосся. Напевно, йому було боляче, але він не скаржився. Алекс ніколи не скаржився. Незважаючи на все, що він виробляв за межами спальні, щойно ми скидали одяг, він змушував мене відчувати себе комфортно. Мені було комфортно кричати, стогнати і вимагати. Комфортно жадібно смоктати його член і витирати слину тильним боком долоні, збуджуючись від одного його погляду. Немов дотик один до одного стирав усі наші проблеми.

Я сильно кінчила на його язик. Він перевернув мене і, перш ніж я встигла заперечити, притиснув член до моїх оголених сідниць і почав рухати ним догори й донизу.

- Ох чорт, - видихнув він.

Йому подобалося брати мене ззаду. Напевно, тому що знав: коли ми разом, я все бачу по його обличчю. Занепокоєння, печаль і страх. Ми не займалися сексом, технічно ні, але боже, мені ставало дедалі важче казати собі, що я

провела межі в наших стосунках. Мені потрібно було вже просто віддатися йому. Віддатися собі самій. Попросити його надіти презерватив і зайнятися зі мною сексом. Але, не погоджуючись на це, я відчувала контроль. А цього я бажала не менше, ніж його тіла.

Його член пульсував між моїми сідницями, і я відчувала, як тепла волога збиралася біля мого куприка. Не знаю, чомусь, те, що він мастурбував з моєю допомогою, здавалося таким по-дурному сексуальним, але я підштовхнула до нього свої сідниці, дражнивши, примушуючи увійти в мене ззаду. Не знаю, що я робила. Я збожеволіла від похоті й відчувала полегшення, усвідомлюючи причину його зриву. Мені б не варто було радіти, знаючи, що він засмучений через несправність Тані, але, принаймні, справа була не у Феллон.

- Навіщо ти дражниш мене? - Алекс стиснув моє волосся в кулаці й потягнув угору, змушуючи вигнути спину. Щойно мій живіт піднявся з матраца, він став іншою рукою гратися з однією з моїх грудей, стискаючи мій сосок.

- Чому тобі так приємно зводити мене з розуму? - прошипів він.

Від його загрозового тону моя шкіра вкрилася мурашками.

- Щоб зрівняти рахунок, - мій голос звучав хрипко, приглушено через незручне положення. Я витягнула шию, коли Алекс став тертися об мій зад ще сильніше, і його поштовхи стали ледве не покаранням, як для мене, так і для нього, адже він не міг увійти в мене. - Просто послуга за послугу, містер рок-зірка.

- Здається, ми тепер звертаємося одне до одного на ім'я, Стардаст. - Його член почав здригатися, торкаючись моєї шкіри, і я зрозуміла, що він зараз закінчить. Його зуби торкнулися моєї шиї. - Коли ми будемо робити це наступного разу, я буду по яйця в тобі, та так, що зможу полоскотати твої чортові легені.

З цими словами він скінчив мені на спину. Я відчула смужки теплої сперми на своїй шкірі. Потім Алекс звалився на ліжко, віддаляючись від мене, немов я була всього лише контейнером для його сперми. Я все ще заривалася обличчям у подушку, що й на краще, з огляду на те, як я розчервонілася.

Так я і лежала в тій самій позі, чекала, поки він що-небудь скаже.

Я чекала багато чого, але через кілька хвилин почула, як двері відчинилися і зачинилися. Я зрозуміла, що він залишив мене, як ляльку для сексу, яку можна потім просто викинути. Саме такою він і хотів змусити мене відчувати себе.

Бо коли Алексу було боляче, він хотів, щоб боляче було всьому світу.

І в цей момент я була його світом.

Мені б варто було відчувати огиду до його вчинку. Загорнутися в рушник, помчати за ним і висловитися.

Але я просто посміхнулася в подушку, як дурне, збожеволіле від похоті дівчисько, яким і була.

Мій Алекс.

Мій Маленький принц.

Моя зірка, що впала з чорних небес.

Розділ 21

Алекс

Захват, подібний до заразної хвороби. Він розгорається і поширюється, як полум'я, і ти нічого не можеш із цим вдіяти. Не можна приручити захват або погасити його в людині, справді зацікавленій у чомусь. Ось чому я відчував таку гіркоту, коли таксі забрало нас з аеропорту Хітроу і повезло через весь Лондон до Вотфорда.

Усі інші раділи зустрічі з родинами.

Блейк зупинився у своїх батьків, поруч зі мною, вниз по вулиці. Елфі вирішив пожити в будинку друга в Кентіш-Таун, а Лукас повертався до своєї ідеальної сім'ї в ідеальний відремонтований сарай. У Кент, не в Вотфорд. Коли Рафферті-старший закінчив університет, його сім'я перебралася туди, де є вівці, свіже повітря і претензійні сусіди, що деградують. Усі брати й сестри Лукаса вже одружилися зі схожими на коней партнерами з крутою роботою. Одного разу я сказав йому, що його сім'я все перетворювала на компроміс.

Ось чому він присвячує своє життя руйнуванню твого, придурок.

У готелі Лондона для мене забронювали дві кімнати. Близько до моєї сім'ї, але не настільки, щоб я з ними зустрічався. Номери були для мене та Інді, хоча я просив Гадсона скасувати бронь другої кімнати, щоб ми нарешті спали в одному ліжку. Я був не зовсім упевнений у моїх почуттях до неї, але знав, що завдяки Інді деякі проблеми зникали, і цього було достатньо, щоб заспокоїти мене.

Я сумував за Танею.

Відчував себе голим, рухаючись по життю без неї на своїй спині. Я купив іншу акустичну гітару, але це було вже не те. Вона здавалася грубуватою, не з гладкого дерева, як Таня, струни були занадто пружними. Дивно було тримати її на колінах: мене не полишало відчуття, що це якась середньостатистична фанатка, яка слізно благає, щоб її трахнули. Щоразу, коли я намагався зіграти на гітарі в літаку, Інді кидала на мене жалісливий погляд, від чого все ставало чомусь тільки гірше.

Якщо і було щось хороше в усьому цьому випробуванні з заручинами Феллон і Вілла, так це те, що тепер у мене стало менше обмежень. Я не говорив ні з ким із хлопців, тільки з Інді і то небагато, але я міг залізти в Інтернет і подивитися все, що захочу. Я знав, що Стардаст була в курсі заручин і фотографії члена, але її зрада не здавалася такою жахливою. Вона не була мені подругою дитинства. Вона нічого мені не винна. Насправді вона навіть не просилася до мене на роботу, і тому її мовчання не так ранило.

- Готовий поїхати додому? - хмикнув Блейк, розглядаючи з вікна сірий лондонський пейзаж.

Я не відповів. Постійний мрякаючий дощик нагадував мені, чому я любив своє місто. Воно було таким тужливим, що могло увігнати в жахливу меланхолію. Люди приїжджали сюди, щоб виживати, а не жити. Але завдяки саме цій необхідності ти почувався більш живим.

- Я зможу взяти відгул на день? Я хочу піти до Лондонського Ока і Підземель. До Парламенту теж, - пробурмотіла Інді.

Її погляд був приклеєний до вікна. Я не знав, чому це так мене здивувало. Немов я не очікував, що вона будуватиме якісь плани, крім зустрічі з моїми членом і обличчям. Вона завжди здавалася відкритою книгою, готовою заляпатися різнокольоровим чорнилом. Куди б ми не пішли, вона завжди хотіла покататися на велосипеді головними вулицями і спробувати місцеву кухню. Може, іншим її жага до життя здалася б милою, але я вважав її депресивною. Вона була настільки щасливішою за мене, але ж я мав значно більше, ніж вона.

- Упевнений, ми можемо що-небудь придумати. Так, друже? - Блейк штовхнув мене ліктем, повернувшись до мене всім тілом. Відтоді як загинула Таня, він щосили намагався не контролювати кожен мій крок.

Я знову вирішив не відповідати Блейку і закинув руку на плече Інді, дивлячись на Лукаса, який втупився на мене так, немов я поранив його в саме серце.

- Звучить непогано. Давай підемо і насолодимось містом разом, - видавив із себе я.

Її голова піднялася, і скептичний погляд пробігся по моєму обличчю, моїй щелепі, очах і губах. Усе це було їй знайоме, і ось чому її щоки й шия порожевіли, даючи мені зрозуміти, що вона теж подумала про все, чим ми можемо зайнятися під час огляду визначних пам'яток. Я міг трахатися з нею на Лондонському Оці перед переляканими японськими туристами або загнати в кут у темних Підземеллях Лондона. Це було схоже на рай. Веселощі наполовину полягали в тому, щоб дивитися, як вона хвилюється і дратується через реакцію свого тіла на публіці.

- Що щодо сексуальних домагань? Мені здавалося, ти не любиш з'являтися на публіці, - дражнила вона.

Я знизав плечима.

- Може, мені доведеться вдарити пару підлітків. Це буде на твоїй совісті.

Інді не змогла стриматися. Вона похитала головою і розсміялася.

- Ти такий дивний.

- Адекватність занадто переоцінюють, - пробурмотів я. Мені було небайдуже, чи вважає вона мене дивним у хорошому сенсі, чи в поганому. І це почуття мені не подобалося.

І я не хотів ламати її. Не зараз.

Мені б варто було звернути увагу на цей дзвіночок тривоги, але я проігнорував його.

Коли я зрозумів, що це за сигнал, було вже надто пізно.

Якщо вам цікаво, який вигляд мала б Інді, якби вона дізналася, що я перебив усіх цуценят на її вулиці, дозвольте розповісти вам. Адже тепер я знав.

Усе, що треба було - це сказати їй, що вона ділитиме зі мною кімнату, і на її обличчі з'явився той самий вираз. Їй не сподобалася ідея. Зовсім. Не сподобалася. Сподобалася. Інді дізналася про спільну кімнату, тільки коли ми вже опинилися біля дверей президентського номера. Вона розвернулася і попросила електронний ключ.

- Який ключ? - запитав я з незворушним виглядом, продовжуючи наше неминуче з'ясування стосунків.

Вона потерла відкритою долонею перенісся, милий жест, по-моєму. Ще один попереджувальний знак, яким я, до речі, знехтував. Вона схилила голову набік.

- Двері в мою кімнату. Що таке, Алекс? Ти що, втомився після тривалого перельоту?

Я поклав картку від нашої спільної кімнати їй у долоню і зігнув її пальці.

Вона сказала:

- Ні.

На що я відповів:

- Ти знала, що планета страждає від перенаселення і величезної витрати природних ресурсів? Ми заощадимо величезну кількість води й електрики, якщо тиждень поживемо в одній кімнаті.

- Ми заощадимо і багато кисню, бо один із нас придушить іншого, - вона підійшла до протилежних дверей. Подумала, що я жартую. Нам явно треба більше говорити і менше працювати пальцями, бо ця жінка не розуміла мене. Зовсім. Я побачив, як посмішка Інді поступово зникла з її обличчя щоразу,

коли вона вставляла картку в слот, і на дверях блимала червона крапка, випльовуючи її картку. Після четвертої спроби вона розвернулася, тупнула ногою і прогарчала як дикий звір:

- Алекс!

До вашого відома, я не став обдаровувати її моєю посмішкою. Я сперся на вже відчинені двері в наш номер, схрестивши руки на грудях.

- Алекс! - повторила вона, і цього разу в її голосі прозвучало попередження. Її очі кольору індиго благали мене полегшити її страждання.

Я не розумів. Уся різниця між турне і Лондоном полягала в тому, що вона проводитиме ніч поруч зі мною. І навіть це було не так уже й важливо. Я не був серцеїдом.

Зігнувши палець, я поманив її всередину. Вона заціпеніла й застигла на місці.

- Чому? - запитала вона.

- Тому що ми будемо разом писати музику. І напиватися словами. І займатися сексом за скляними дверима. Тому що нам добре удвох. Тому що я втомився від твоїх страхів. Це наше турне. Наш альбом. Наша душа.

Проблема патологічної брехні в тому, що в якийсь момент ти не зупиняєшся і не думаєш, чи було сказане тобою правдою. Але в той момент я знав, що в нас спільна душа. Вона була всередині Інді, і я запозичив її. І вона була мені потрібна. Втрата Тані все змінила. Стардаст була мені потрібна набагато більше, може, навіть сильніше після Парижа, і я почав миритися з цим, як хтось мириться зі смертельним захворюванням, абсолютно не бажаючи цієї долі.

Вона виглянула з-за мого плеча і подивилася на порожню кімнату, а потім знову перевела погляд на мене. Її пальці стискали спортивну сумку, кісточки побіліли.

- На одній умові.

Боже, якщо ти існуєш, будь ласка, нехай вона не попросить лабутени або тачку.

- Слухаю.

- Якщо ми домовимося, я хочу, щоб ти зустрівся зі своєю сім'єю.

Ось у чому справа. Ми з Інді базікали. Багато. Про "Маленького принца", музику і так, про наші сім'ї. Ми говорили щоночі, поки писали тексти, немов від цього залежало наше життя. Тож вона знала все про мою маму, яка

любить азартні ігри, і про п'яницю-батька. А також про шльондру-сестру. Вона знала, що, коли я був маленьким, мене ніхто не обіймав, і що я писав про кохання так само, як люди пишуть фантастику: використовуючи лише надто буремне. Ось чому я вирішив, що вона вірить: мої стосунки з родиною ще можна врятувати. Слухайте, я розумію. У неї не було батьків. Але лізти в моє життя - уже перебір.

- Ні, - я привалився лобом до все ще відчинених дверей, ясно усвідомлюючи, що вона, як і раніше, стоїть у коридорі. Що такого в нас із коридорами? Чому ми завжди так не хочемо впускати інших людей до себе? Нотатка: напиши про це пісню. Передпокій. Стосунки. Метафори. Дівчата з синім волоссям.

- У такому разі тобі краще знайти мені кімнату, - вона розвернулася і попрямувала до ліфтів.

Мені потрібно було відпустити її, і в душі я знав це. Але моя душа не могла цього зробити, тому я схопив її за зап'ястя і ривком притягнув назад до себе.

- По-перше, ти не знаєш мою сім'ю.

На її губах з'явився натяк на тріумфальну посмішку.

- Я знаю достатньо. Знаю, що вона в тебе є. У тебе, Алекс, є сім'я. Усі її потребують.

- Це маячня. Тобі справді потрібен Крейг? Потрібні проблеми з алкоголем цього ідіота, його швидко мінливий настрій і дурні, жорстокі витівки? - Я не міг повірити, що ми проводимо час за сваркою замість того, щоб займатися сексом. А також не міг повірити, наскільки ми з Крейгом схожі. Як її міг приваблювати хлопець, який уособлював собою всі вади, що за останні пару років перетворили її життя на тихе пекло?

Вона задумалася над цим. Правда, подумала над моїм запитанням, а не просто виплюнула відповідь.

- Так, мені потрібен Крейг. Любов до людей і відчуття любові багато в чому зводиться до турботи про них, навіть якщо ці люди тебе дратують. Ти стаєш упевненим і відчуваєш себе в безпеці, не тільки коли піклуються про тебе, а й коли ти сам піклуєшся про коханих. Я хочу допомогти Крейгу. Чорт, я хочу змінити Крейга. Але це не означає, що він мені не потрібен. Він мій брат.

Настала моя черга задуматися. Чи потрібна мені Карлі? Ні. Або добре, я не знав напевно. Вона ніколи не була хоч у чомусь хороша, вміла лише народжувати діточок, а про це я взагалі думати не хотів. І батьки мені теж не були потрібні. Вони зліталися на мої гроші, як бджоли на мед, і я розмовляв із

ними тільки тоді, коли цього було не уникнути. Наприклад, під час традиційних дзвінків на Різдво та дні народження. Але мені потрібна була Інді, принаймні, на час цього турне. У мене не було ілюзій щодо неї. Вона була дівчиною з маленькими мріями і великими проблемами, і у нас не було нічого спільного. Проте, завдяки їй тур "Листи Небіжчика" став не таким жахливим. Мені потрібно, щоб вона була поруч, поки все це не закінчиться. Тому я погоджуся виконати її умови. Навіть якщо вона забажає встромити ніж у мою душу і дивитися, як витікає вся життєва сила, що залишилася. А саме це й станеться, якщо я опинюся в одній кімнаті з батьками й сестрою і дивитимусь, як вони попивають світле пиво з банки та поїдають смажене м'ясо з газетного кулька.

- Боже мій, - я відмахнувся від неї. - Я зустрінуся з ними, добре? Просто заходь сюди і перестань тупцювати в коридорі. А то плівку запису системи безпеки цілком можуть продати таблоїду "TMZ", і я стану відомим як виснажена рок-зірка, що підсіла на наркотики, яка виставляє свій член напоказ і благає свою няньку не залишати його наодинці.

Інді зробила крок у моєму напрямку. Її посмішка дратувала і збуджувала одночасно.

- Ти такий милий, коли просиш.

Я захопився пальцем за її ледь існуючий виріз і притягнув до себе, залишаючи вологий поцілунок на її дотепних губках.

- Подивимося, хто кого благатиме сьогодні вночі.

Розділ 22

Інді

Дженна: Я не залишу його.

Інді: Спочатку поговоріть із Блейком.

Гадсон: -О:-О:-О:-О

Дженна: Гормони явно беруть гору над моїми мізками. Я забула, що тут Гадсон.

Гадсон: У мого малятка буде малятко!

Дженна: Ти не моя мати, Гадсоне.

Гадсон: Взагалі-то, я говорив про Блейка. Від його чарівності в стилі Г'ю Гранта мої труси стають вологими.

Гадсон: Це нісенітниця. Але гаразд.

Дженна: Присягаюся, я вб'ю тебе, якщо комусь розповіси. Це СПОВЕРШЕННО СЕКРЕТНО. Інді, як справи в Алекса?

Інді: Непогано.

Дженна: Детальніше.

Інді: Він працював, не перериваючись, і, здається, дійсно задоволений своїм новим альбомом.

Дженна: А пісня на десять хвилин?

Гадсон: Він вирішив розбити її на дві.

Дженна: Я не знала, що він питає твоєї поради з питань мистецтва.

Гадсон: Так і є. Іноді. Коли сидить на унітазі і йому нудно.

Гадсон: Звідки, як ти думаєш, у мене прізвисько Маленький Засранець?
LOL

Дженна: Чому він передумав?

Гадсон: Через дівчину.

Дженна: Не томи.

Гадсон: Правильної дівчини;)

Визнаю: іноді ми глибоко ховаємо деякі думки, щоб хоч трохи вберегти своє розбите серце. Наприклад, спогад про втрату собаки. Або момент, коли ваше перше кохання відкинуло вас. Або роздуми про те, що ваш брат перестав бути нормальними адекватним.

Перш ніж вирушити в турне з Алексом Вінслоу, я думала, що розмови з Наташею і Крейгом стануть родзинкою кожного дня. Виявилось, це останнє, чого я хотіла. Щоразу, коли дзвонив мій розбитий телефон, я сподівалася, що це моя кредитна компанія хоче сказати мені, щоб я розслабилася.

Але дзвонила завжди Нет, і вона весь час плакала. Цього разу вона спіймала мене у відносно зручний момент. Алекс приймав душ, а я сиділа на ліжку королівського розміру перед блідо-зеленою стіною, гадаючи, чи розуміє Алекс, наскільки ми близькі до справжніх почуттів. Мені варто було сказати йому "ні". Я і так уже вляпалася по самі вуха, і не тільки моє тіло бажало, щоб ним оволоділи. Відповівши на дзвінок, я зрозуміла, що Алекс якраз найменша з моїх проблем. А Крейг - найбільша. Він завжди був такою.

- Привіт, Нет.

- Чому ти не розповіла мені про коробку з-під взуття на кухонній шафі до того, як поїхала? - вона втомлено шмигнула носом. Її голос здавався іншим. Обережним. Сумним. Раніше він звучав солодко, з ентузіазмом і щиро, так щиро, немов Наташа могла обійняти весь світ і витримати все, що випаде на її долю. Я злилася на те, що мій брат погасив її світло.

Насупившись, я спробувала згадати, що поклала в ту коробку з-під взуття. У мене було не так уже й багато цінних чи цікавих речей. Дурний щоденник, у якому я писала, ще будучи дитиною. Любовні листи від хлопців із початкової школи. Не те щоб їх було багато. Кілька фотографій... Я примружилася, дивлячись на завішене велике вікно з видом на Сохо. І потім до мене дійшло. Абсолютно все.

Фотографії.

О боже.

На одній мама тримала на руках сусідську дитину. Милу, зі світлими кучериками, як у Зіггі.

На іншій тато розгойдував Крейга на колінах і посміхався на камеру.

На ще одній світлині батьки допомагали будувати нам штучного сніговика поруч із будинком на Різдво, коли було так спекотно, що морозиво тануло в наших руках. Там також лежала фотографія, на якій ми всі облизували липкі пальці і сміялися. Вона була зроблена того ж дня.

Спогади. Милі серцю, дорогоцінні спогади.

Я так боялася, що забуду їх, і тому мені довелося прибрати фотографії в безпечне місце, про яке знала тільки я одна.

Я так боялася згадувати щасливе життя, що прибрала їх у коробку з-під взуття. На шафу. Туди, куди я просто не зможу дотягнутися. Тому що нічого доброго з цього не вийде. Я не зможу їх повернути. Їх більше не було на світі.

- Скажи, що він нічого не накоїв... - повільно промовила я. Паніка стискала горло. Крейгу було заборонено залишати межі будинку. Я навіть не хотіла знати, чим це загрожує.

- Натворив, - вона розридалася якраз у ту мить, коли Алекс, усміхаючись, вийшов із душі в одному тільки рушнику. Вода капала з його темного волосся, прямо як на його концертах, і внизу живота в мене все напружилося, незважаючи на те, що серце і розум перебували зараз по інший бік океану, в Америці. Він запитально глянув на мене, а я повернулася до нього спиною, щоб Алекс не бачив мене в такому стані. Губи тремтіли, а ніс болів, немов по ньому вдарили.

- Куди? - я прочистила горло, дивлячись у стелю, намагаючись говорити спокійно. - Куди він пішов? - повторила я. - Ти знаєш? О котрій годині він пішов?

Нет уже збиралася відповісти мені, коли Алекс вихопив телефон із моєї руки і приклав до вуха. Він швидким кроком попрямував до величезної ванної номера, і я, підхопившись із ліжка, відразу пішла за ним. Уся справа в його чортових довгих ногах. Алекс міг би обігнати мене, навіть якби повз.

- Наташо, я хочу, щоб ти зателефонувала моєму асистенту в Лос-Анджелес. Він допоможе вистежити Крейга, - Алекс втрутився в розмову, наче від самого початку в ній брав участь, від чого вируюча кров злегка охолола в моїх венах. - Так, я впевнений. Моїх приватних детективів вистачить на роки десять життя в Голлівуді, і я маю стільки зв'язків у департаменті поліції Лос-Анджелеса, що, незважаючи на будь-яке лайно, можна вийти сухим із води. - Він зупинився біля дверей ванної і вступився в простір, не кліпаючи. Я підняла руки, намагаючись вихопити телефон, але він поклав долоню на мій лоб і відштовхнув мене, немов ми були в мультику, де велетень утримує на місці маленьку мишку, яка безглуздо перебирає ногами, не зрушуючись при цьому з місця. Хоча це мало кумедний вигляд, мені було не смішно. Він хотів допомогти, і просто зараз я розуміла, що не варто відмовлятися. Алекс нічого мені не винен. Я зрадила його, не розповівши про Феллон і Вілла і про план хлопців, які виклали в Мережу його інтимні фотографії. А він спочатку витягнув мого брата з відділку, а тепер намагався знайти його.

- Запиши, - наказав Алекс, диктуючи Наташі цифри телефону, а потім код, необхідний для переходу по лінії. Алекс ніколи не давав свого номера, адже зазвичай йому це було непотрібно. Блейк та інші хлопці завжди були поруч. Дивно те, що зараз ми були тільки вдвох, що більш дивно. Ще дивніше, що Алекс активно чимось займався. Чимось, що має стосунок до мене.

- Напиши мені, коли його знайдуть, - додав Алекс, затискаючи мій телефон між плечем і вухом і запалюючи сигарету. Він здавався таким владним і недоступним, що важко було повірити, що він відчуває будь-які почуття. І, напевно, саме цей його бік і стане моєю погібеллю. Він виявився добрим, не будучи добрим до мене. Я притулилася спиною до найближчої шафки, обличчям до ванної. Алекс вимкнув телефон і кинув його через усю кімнату на ліжко. Він розвернувся, тикаючи своєю "раковою паличкою" в мене.

- Одягайся.

Я похитала головою, дивлячись на нього з-під вій.

- Ти не можеш виходити. Ти суперзірка, забув?

- А також чортова людина. Сюди прямують два охоронці.

- Охоронця? - я одразу ж випрямилася, як за командою. - Ти ж ненавидиш охоронців! - Мені навіть питати його не потрібно було, щоб зрозуміти, що це правда. Я бачила, як він реагував щоразу, коли одному або двом охоронцям доводилося тягнутися за нами під час турне. Очевидно, Алекс Вінслоу був однією з тих рідкісних знаменитостей, у яких не було постійних охоронців. Він просто ненавидів, коли з ним няньчилися. А я була його нянькою. Мені взагалі пощастило, що він був милий зі мною. Алекс проскочив повз мене, схопив свої джинси і чорну відверту футболку, одягнув шкіряну куртку і вже зав'язував шнурки армійських черевиків.

- Ходімо.

- Не думала, що ти фанат гурту Ramones, - сказала я.

Алекс був найбільшим музичним снобом усіх часів. Особливо враховуючи, що він згрішив на якомусь етапі своєї кар'єри і написав солодку романтичну музику в стилі Еда Ширана, а-ля "Дозволь обійняти тебе". Блиск у його очах підказав мені, що я права.

- Ні. Я фанат типу "пішли-до біса-поїмо".

Хтось міг би сказати, що Алекс Вінслоу був дратівливою, ексцентричною і зарозумілою людиною. Але не можна заперечувати, що ця дивна суміш зачаровувала.

Повільно, дуже повільно я попрямувала до душі. Гаряча пара все ще липнула до скла. Алекс справді збирався це зробити - вийти з готелю, знаючи, що його помітять. Алекс ненавидів натовп. І людей. І папараці. Він любив тільки своїх фанатів. Я хвилювалася, що все це призведе до зриву, а пізніше до наркотиків.

У сумнівах, я зупинилася на порозі й кинула на нього ще один погляд.

- Ми майже напевно потрапимо в об'єктиви папараці.

- Знаю.

- Тобі все одно?

- Хвилювання - не мій сильний бік, - він зігнув брову, увімкнув телевизор і зручно влаштувався на ліжку. - Швидше, швидше, Стардаст. Опівночі я перетворююся на гарбуз.

- Зараз полудень, і опівночі ти перетворюєшся на людину мистецтва, - виправила його я, роздягаючись перед ним. Я спостерігала за Алексом, поки він розглядав моє тіло. Здавалося, він розумів мій стан. Немов наша близькість була якоюсь живою істотою, що сиділа між нами і ніжно пестила мене теплими сонячними променями.

- Я завжди залишаюся людиною мистецтва. Іноді я артист, якого пограбували "костюмчики", - виправив він, видихаючи дим через ніздрі, наче злісний дракон, і посміхаючись, дивлячись на стелю. - Тепер іди.

Я швидко прийняла душ, а потім перемеріяла з дюжину суконь. Я розуміла, що ми не пара. Але я також знала, що таблоїди почнуть здогадуватися, і я не хотіла здатися посередньою дівчиною з екстравагантною зачіскою і в дешевій сукні. Я зав'язала волосся в недбалий пучок. Хвилі крижано-блакитних локонів спадали на шию. Я одягла класичну бордову оксамитову сукню. Нанесла помаду. Туш. Подумки вимовила напутню промову. Я підготувалася, наскільки могла.

І вийшла з ванної.

Алекс не відреагував на мене. Не відразу. Він зависав у телефоні, а коли підняв погляд, його увагу зачепило щось на екрані телевизора. Я простояла так кілька довгих секунд. Серце вискакувало з грудної клітки. Цього разу не я говорила зі своїм серцем, а воно зверталось до Алекса.

Подивися на нас.

Відчуй нас.

Полюби нас.

Я більше не могла змусити його замовкнути. Моє серце хотіло, щоб Алекс любив його. Як і вся я. І коли він нарешті повернув голову, як у сповільненій зйомці, його губи злегка прочинилися, а в золотих очах блиснуло щось, чого раніше я не помічала. Або я просто хотіла побачити те, чого там не було.

- Индиго, - прошепотів він. - Злочинна й елегантна водночас.

Я прибрала локон, що вибився з пучка, за вухо і прочистила горло.

- Ходімо поїмо поїмо.

Поки ми йшли коридором до ліфта, мені на думку спала одна думка. Вона була такою очевидною, що я ледь не розсміялася і не розплакалася водночас. Алекс не хотів виходити. Йому не хотілося гуляти містом, коли за ним тягнуться охоронці. І він точно не хотів посилювати плітки, не хотів, щоб люди базікали про нас, особливо після тієї фотографії в Греції. Блейк, якщо його запитували, стверджував, що це фотошоп.

- Дякую, - сказала я, поки ми чекали на один із ліфтів.

Алекс щось пробурчав, явно розуміючи, про що я.

Він відволікав мене від проблем Крейга. Він рятував мене, поки я тонула в переживаннях про свою сім'ю.

Алекс не був лицарем у сяючих обладунках і зовсім не був схожий на рятівника. Він виявився просто зломленим сумним хлопцем із великим даром, через який з'являвся на сцені перед усім світом, що слідкував за ним і судив його.

І цей хлопець врятував мене того дня.

Знову.

Перевага прогулянок Лондоном у компанії його корінного жителя полягає в тому, що можна побачити місто його очима. Алекс знав Лондон, як віддану кохану. Кожен вигин. Лінію і всі мальовничі місця. Він народився в місті поруч з англійською столицею, але тут він відривався. Це було його царство. І правив він ним так само, як і всім іншим: нещадно й методично, немов кожен міський дюйм належав Алексу.

Спочатку ми застрибнули в метро, яке він називав "підземка". Охоронці Гаррі та Геміш розташувалися через кілька сидінь від нас і прикидалися, що читають місцеву газету. Ми з Алексом сиділи разом, і, можливо, річ була в його шапочці й сонячних окулярах або просто в його буденній поведінці, але ніхто не звертав на нас уваги. Ми вийшли на станції Кемден-Таун і поїхали на ескалаторі нагору, відвідали маленький ринок, де кожен із нас проковтнув

по дві порції веганського тако. Вони були дуже смачні і пряні, і ми запили їх шоколадним молоком, яке купили в найближчому магазинчику. Потім Алекс провів мені екскурсію. Він сказав, що ринок мають скоро перетворити на величезний торговий центр. Він був радий, що не побачить цього, бо це все одно що вирвати шматок його серця і використати як для пересадки дупи якоїсь голлівудської старлетки. Я засміялася і запитала, як почувається в ці дні його душа.

- Добре. І стане ще краще, коли скажу Дженні, що хочу випустити власний альбом. Більше ніяких "костюмчиків". - Наші мізинці зіткнулися й переплелися.

- Більше ніяких "костюмчиків", - повторила я.

Ми блукали сірими вулицями Кемден-таун повз паби, що смерділи виснаженим теплим пивом і цигарками. До нас періодично долинав запах смаженої їжі, і він був би ще гіршим, якби не свіжість повітря після дощу. Ми попрямували до Кембриджського Замку - маленького пабу, над яким знаходилися два поверхи квартир.

- Я сказав, що житиму тут, якщо коли-небудь доб'юся успіху, - Алекс вказав на апартаменти над червоною вивіскою пабу.

- Чому ти тут не живеш?

Він кинув на мене погляд, який я не змогла зрозуміти. Суміш розчарування і роздратування.

- Я ідіот, який забув, що важливо. Мені б варто було тут влаштуватися, так?

Будинок виглядав маленьким, старим і затхлим. Але це частина його мрії, а якщо життя надає тобі можливість втілити її, ти просто зобов'язаний це зробити.

- Сто відсотків, - кивнула я.

Алекс узяв мене за руку і вказав підборіддям на облуплені дерев'яні двері.

- Вип'ємо?

- Але тільки незаймано-чисті напої, - попередила я.

- Із цнотою я пізніше розберуся.

Ми випили журавлинний сік і з'їли чіпси, тобто кріпси, як їх називають англійці. У приміщенні були тільки ми і бармен, який виявився новачком. І хоча він не міг згадати золоті роки Алекса, коли він давав тут концерти, хлопець все одно попросив автограф і п'ять селфі.

Потім ми поїхали на підземці до Лондонського мосту і відвідали Підземелля Лондона. Було страшно, і я кілька разів підстрибувала і хапалася за шкіряний рукав Алекса. Ми блукали разом із групою туристів зі Східної Європи, які зовсім не говорили англійською. Нам це було тільки на руку.

Хоча вони теж просили автографи і фото на пам'ять.

Ми вирішили повернутися в готель о шостій годині. Сіли в чорне таксі й дивилися, як у вікнах миготять вулиці міста. Лондон був прекрасним і жорстоким, прямо як Алекс. Занадто завантаженим. Занадто активним. Занадто задумливим. Занадто темним. Але я не могла не впиватися ним, як і Алексом. Немов я нарешті знайшла те, чого мені не вистачало, хоча я про це й не підозрювала.

Алекс уперше відтоді, як ми покинули номер готелю, зняв свою в'язану шапочку. Його хвилясті неслухняні локони лягли на один бік. Це мало такий милий вигляд, що мені довелося відвернутися, щоб убезпечити своє серце. Я подивилася у вікно.

- Мені подобається твій Лондон, - вирвалося в мене. - Мені подобається, що люди проходять повз і уникають зорового контакту. Їм все одно. Мені подобається, що всі такі різні. Мені подобається, що місто багате, але похмуре. Бідне, але красиве, в класичному розумінні слова. Воно надихає мене.

- Я ненавиджу твій Лос-Анджелес, - відповів він. - Він тобі зовсім не підходить. Мені не подобається, що він такий плоский, роз'єднаний і поверхневий. Не люблю приємну погоду і людей із великими зубами. Ти заслуговуєш на краще, Стардаст. Ти заслуговуєш на натхнення. Завжди.

- Можливо. - Я не відчувала себе нещасною. Але й щасливою не була. Я просто не знала, чи потрібно звинувачувати Лос-Анджелес, чи загальний хаос під назвою "Мое життя". - Можливо, коли все закінчиться, я мандруватиму з планети на планету, з міста в місто і знайду те, що шукаю.

- Однак тобі варто знати, - голос Алекса здався сумним і далеким, немов він уже відпливав від мене, - Крейг - твоя троянда. Він змусить тебе залишитися на одному місці й ніколи не відпустить. У мене були такі троянди вдома. Тобі не потрібно терпіти огидну поведінку Крейга, щоб бути поруч із Зіггі та Наташею. Тобі потрібно переконати його виправитися, інакше він ніколи цього не зробить.

Я повернулася і ніжно торкнулася його щоки.

- Ти щасливий, Алекс?

- Я людина мистецтва. Мені за роботою не належить бути щасливим. Я маю відчувати різні емоції, страждати і викликати ті самі почуття в інших людей.

Мені хотілося запевнити його, що він помиляється. Алекс міг створювати великі речі, спираючись на щось хороше. Але я не знала, чи це правда, і не хотіла давати порожніх обіцянок, як чинив зі мною мій брат.

Я нічого не сказала, навіть коли Алекс узяв мене за руку, наші пальці переплелися.

Моє серце билося так голосно, що його можна було почути навіть серед шуму лондонського руху.

І говорило воно все те, що сама я не могла вимовити.

Розділ 23

Інді

Найважливішим танцем у вашому житті стане той, для якого не потрібна буде музика.

Алекс Вінслоу, "Бульвар Розбитих Сердець"

Тієї ночі він був вірний своєму слову. Кожен рух був імпульсом, інстинктом і примусом. Нам не потрібно було репетирувати цей танець. Він був так само необхідний нам, як і повітря. Тепер усе по-справжньому.

Ми тихо пробралися в наш номер. Під його натиском я відійшла назад до ліжка. У мені зростала напруга, і я знала, що Алекс - єдиний, хто допоможе йому перетворитися на оргазм. Я відчувала його важке дихання, поки він знімав куртку і розстібав мою сукню. Алекс зупинився і притиснув дражливий палець до западини між моїми сідницями, а потім притягнув мене до себе, і мій живіт торкнувся його збудженого члена. Його шкіра горіла від тваринного бажання, а я торкалася кожного міліметра його тіла, бажаючи переконатися, що він справжній. Алекс здавався таким живим під моїми пальцями. Таким жахливо людяним, незважаючи на статус бога. Тиск між моїми ногами став агонією ще до того, як трусики впали на підлогу. Не пам'ятаю, як ми роздяглися. Я лише знала, що відчувала за секунду до того, як він уклав мене в ліжко.

Неминучість.

Я відчувала неминучість.

Немов уже не було шляху назад. Не кажучи ні слова, не взявши презерватив, Алекс навис наді мною. Його член упирався в мій живіт. Він притиснув гарячі губи до моєї шиї і почав цілувати її. Я відчувала, що на його губах грає таємна посмішка. Втупившись у стелю, я відчувала тільки свій пульс. Здавалося, моє серце працювало на знос, відчайдушно качаючи кров по всьому тілу, намагаючись у ту мить зробити мене такою ж живою, як і Алекс. Він розташувався між моїх стегон, і його язик пестив мою шию, зводячи мене з розуму. Я дряпала його спину, хоча він ще навіть не увійшов у мене. Утім, якоюсь мірою він уже був усередині.

- Презерватив, - ледь чутно вимовила я. Мені довелося повторити, щоб переконатися, що Алекс почув мене. - Нам потрібен презерватив.

Він відкинувся назад і подивився на мене, весь почервонілий. Його груди здіймалися й опускалися, і мені хотілося вірити, що він не відчував подібного з усіма своїми дівчатами на одну ніч. Алекс просто не міг так само реагувати

на всіх дівчат, що лежать на його простирадлах. Немов я була тією маленькою планетою, на якій він хотів жити.

Завжди.

- Я не буду кінчати в тебе.

- Алекс, якого біса?

- Мені просто справді потрібно відчути тебе.

- Ти відчуєш. Через презерватив.

- Ні. Всю тебе.

- Ти не отримаєш всю мене, - але навіть я знала, що це брехня.

Я гадала, чи справді він вважав, що я погоджуся обійтися без презерватива в наш перший раз. У цей час він підняв джинси з підлоги і порився в кишенях, поки не знайшов гаманець. Там був лише один презерватив, лише один, і упаковка здавалася пом'ятою і старою. Моє серце щасливо підстрибнуло, побачивши це. Я дивилася, як він зосереджено надів презерватив, прикусивши нижню губу. Потім Алекс подивився на мене. Його член притиснувся до низу мого живота.

- Стардаст, - видихнув він, злегка хитаючи головою. - Стардаст, Стардаст, Стардаст.

Потім він одразу ж увійшов у мене. Я схлипнула, запускаючи пальці в його волосся і притягаючи вниз, притискаючи його лоб до мого.

- Алекс, - вимовила я.

Я відчула поштовх. Ще один. І ще один. Його рухи були грубими й різкими. Щоразу, коли Алекс входив у мене, його стегна болісно врзалися в мої, немов він хотів, щоб я зрозуміла, що відчуває він, перебуваючи в пастці свого тіла, своїх думок. У мене не було ілюзій щодо Алекса. Він був наркоманом із понівеченою душею. Він не залишиться поруч зі мною. Але зараз відбувалося все, чого я бажала, сама того не відаючи. Тому я погодилася на "Зараз" замість "Завжди".

- Боже, - пробурмотів він, притискаючи губи до моїх, потім торкаючись ними мого підборіддя, вуха, щоки. Ми були клубком плоті. Я відчувала, як він щось ятрить у мені, і моя піхва стискалася щоразу, коли він входив у мене. Алекс схопив мене за ногу і закинув її на своє плече, занурюючись ще глибше в мене. Я скрикнула так голосно, що всі постояльці готелю точно почули.

- Це неймовірно, - я вдихнула повітря, але від цього Алекс став рухатися лише швидше. Він знав, що мені потрібно. Ми завжди знали, що було

потрібно іншому. Ось у чому трагедія нашої історії. Ми підходили одне одному, але використовували себе як зброю проти іншого.

- Я зараз кінчу, - моє тіло тремтіло зсередини. Шкіра вкрилася мурашками, коли крихітні впевнені спекотні хвилі бажання прокотилися по моєму тілу, від голови до пальців ніг. - Я зараз кінчу...

Я відкинула голову назад і затремтіла в його руках, відчуваючи себе запаленим сірником.

- Чорт, якщо не змінимо позу, я теж кінчу, - проричав він, перевертаючи мене на коліна і знову занурюючись у мене.

- О-о-о-о, - мій рот розкрився в задоволенні.

Рука Алекса ковзнула навколо моєї талії і почала грати з моїм клітором, поки він покусував моє вухо. Я знала, що він збирався щось сказати. Алекс отримував особливе задоволення, нашіптуючи мені на вухо слова, коли я не могла його бачити. Коли я перебувала в його владі.

- Кінчи ще раз для мене, Стардаст, - сказав він, нещадно трахаючи мене. На очі навернулися сльози. Це було таке інтимне й обіцяюче почуття. І він знав, як я ставилася до порожніх обіцянок. - Скінчи на мій член як хороша-погана дівчинка.

Я знову скінчила і впала на матрац, тоді як він продовжував входити в мене і грати зі мною одночасно. Стимуляція змусила мене здригнутися знову.

- Чорт, чорт, чорт, - він знову увійшов у мене, здригнувшись усередині. А потім лягнув по дупі й упав, навалившись усією вагою на мою спину.

Алекс залишався всередині мене, і легкі стогони задоволення зривалися з його губ. Я хотіла повернутися і подивитися на нього, але не могла поворухнутися.

- Мені варто почати брати з тебе плату за оренду, Алекс, якщо вирішиш полежати на мені довше. Ти не легкий, - тихо проворчала я.

Він засміявся і знову грайливо лягнув мене по дупі, а потім перекотився на спину, акуратно вислизнувши з мене.

- Варто було б. Я б добре заплатив, щоб залишатися в такій позі, - Алекс потягнувся за пачкою сигарет на нічному столику, але я поклала долоню на його руку, зупиняючи його. Наші погляди зустрілися.

- Тепер ми спимо в одній кімнаті. Хотіла сказати тобі раніше, коли ти закурив того разу, але була зайнята проблемою з Крейгом. Можеш курити на терасі. Не тут.

- Це жарт? - запитав він, не вірячи своїм вухам. Не важливо, що за кімнату платив він. Мені доведеться оплачувати медичні рахунки, якщо зароблю рах від пасивного куріння.

- Хотілося б вірити, що моє почуття гумору краще, - зауважила я.

Він підвівся, все ще абсолютно голий, і попрямував на балкон, тримаючи в руці пачку сигарет. Його член хитався з боку в бік, і це виглядало б смішно й негарно, якби це був хтось інший, а не рок-зірка. Ні. Алекс виглядав абсолютно впевненим у собі і жахливо спокійним.

- Одягни що-небудь! - крикнула я з ліжка, загортаючись у біле простирadlo.

Він розвернувся і позадкував, спритно відчиняючи величезні скляні двері. Алекс обдарував мене вовчою посмішкою, оголюючи всі ікла.

- На мені найкрасивіший одяг, мила. Моя посмішка.

Алекс

Проблема світу в тому, що, коли тобі весело, дні немов склеюються в один, але коли ти нещасний і покинутий, кожен день здається роком. Він нагадує безлюдний острів, кімнату з м'якими стінами, з якої не можна вибратися.

Відтоді як я забрався в трусики Індиго Беллами, минуло три дні. Три дні, за які я постарався відтрахати її у всіх позах, під усіма кутами й у всіх місцях у Великому Лондоні.

Ми двічі займалися сексом у джакузі, тричі - приймаючи душ, чотири рази в ліжку і один раз у чорному таксі. І мені довелося накрити її обличчя футболкою з написом "Mind the Gap", поки вона сиділа на мені у своїй довгій сукні. Ми пішли дивитися визначні пам'ятки. Відвідали мій старий район Клепхем. Весь інший час ми просто залишалися в номері, трахаючись, або переглядаючи серіал "Майті Буш", або комедійну програму "Never mind the Buzzsocks"[27]. І те, й інше їй дуже сподобалися. Феллон же завжди вважала мої улюблені шоу тупими.

Хоча, якщо бути відвертим, Феллон була найменшою з моїх проблем у Лондоні. Уперше за багато років я насолоджувався життям. Я навіть відповідав на дзвінки Блейка, хоча говорив лише про справи. Елфі одного разу заїхав до нас у готель і привіз афганську їжу, яку ми всі їли на підлозі за переглядом "Зомбі на ім'я Шон". Я не міг на нього злитися: у нього почуття такту як у зубочистки.

На четвертий день Інді штовхнула мене ліктем.

- Твої батьки. Нам потрібно їх відвідати.

Ну так.

Не знаю, що більше мене турбувало: те, як вона включила себе в цей план візиту (А чому б ні, придурок? Вона твоя нянька. Це просто ділові стосунки), чи той факт, що вона зустрінеться з моєю паскудною сім'єю. Я подзвонив мамі, поки Інді приймала вранці душ, і звісно, вона зраділа новинам.

- Я дізналася, що ти у Великій Британії з таблоїдів, милий. Я гадала, подзвониш ти нам чи ні. Рада, що подзвонив, - вона лопнула жуйку прямо в трубку і мені у вухо.

Я не став роздумувати над тим, що сама вона мені не подзвонила, хоча й знала, що я тут. Поки я робив подачки сім'ї і не заважав їм, вони були не проти мого існування. Я голосно видихнув і впав на ліжко, втупившись на люстру.

- Я приїду не один, - попередив я. Так я натякав, що для різноманітності їм потрібно поводитися нормально. Мої батьки постійно зраджували одне одного. Це було так звично, що, напевно, зрадою це не назвеш. Я міг нарахувати принаймні шість разів, коли мама й тато провітрювали свою брудну білизну буквально перед усіма сусідами на вулиці. Вони жили в окремому будиночку на завантаженій Вотфордській дорозі, де всі всіх знали. Їм подобалося на весь голос кричати один на одного, щоб люди збиралися під вікнами і біля дверей, визирали з-за фіранок. Якщо ви коли-небудь гадали, хто фанатіє від Рікі Лейк, Джеррі Спрінгера і Джеремі Кайла, то це мої батьки. Ось хто. Найгірше полягало в тому, що вони завжди зраджували один одному з місцевими, тому з часом вони просто перетворилися на собачу зграю.

- Це та подружка, яку ми бачили в газетах? - запитала мама, хихикаючи, як гієна. Що тут смішного? Може, тому що Інді була повною протилежністю високої спокусливої блондинки Феллон, яка виглядала як точна копія всіх моделей "Victoria's secret" за останні п'ять років. У Інді було блакитне волосся і кумедні сукні. І в її мініатюрній фігурці містилося стільки харизми, що вистачило б на сотню Феллон.

- Ага, - видавив я, примружившись, - саме вона.

- Вона трохи кумедна, так? - Я практично чув, як мама підпилює рожеві акрилові нігті, одночасно лопаючи бульбашки з жувальної гумки.

І ось чому, леді та джентльмени, я обрав наркотики, а не людей.

- Сподіваюся, ви будете пристойно поводитися, коли вона приїде, - попередив я крижаним голосом.

- Перестань говорити так, ніби це ти тут татусь! - закричала вона і додала: - Треба попросити Карлі та малечу приїхати.

Мені подобалися діти сестри. Вони нагадували нас із Джорджем. Вони здавалися неймовірно розумними та проникливими. Дуетн був маленьким шибеником, але добре сприймав ритм і міг би стати великим гітаристом, якби в його руках опинилася гітара. Він отримає її, пообіцяв я собі. І не дозволю йому прочитати одну книгу п'ятсот разів, перш ніж віддати її йому. Чейз був милим і чутливим, яким би став я сам, якби мої батьки так не змінили мене. Бентлі був справжнім коміком, навіть у ніжному віці восьмирічки. Єдине, що в цій ідеї мені не подобалося, так це те, що доведеться побачити їхню маму - тобто мою сестру Карлі.

- Ага, - байдуже відповів я, дивлячись, як Інді виходить із душу, загорнувшись у рушник. Мій ледачий погляд стежив за кожним її рухом. - Звичайно, чудово буде її побачити. Я викликаю таксі, тож... - приберися. - Приготуйтеся, гаразд?

- Гаразд, - засміялася мама, а потім повісила слухавку.

- Готовий? - запитала Інді, посміхнувшись мені.

- Зовсім не готовий.

Не знаю, чому вона розсміялася. Я не жартував.

Розділ 24

Інді

Дженна: Інді. Ким хочеш стати, коли виростеш?

Інді: Власницею секонд-хенду.

Інді: А що?

Дженна: Просто так.

Гадсон: Оуууу, Інді. Це... незвично. LOL. Дженна, як малюк?

Дженна: Заткнися, Гадсон.

Інді: Ти вже поговорила з Блейком?

Ні. Але він щось підозрює.

Гадсон: Чому?

Дженна;Тому що я поводжуся занадто мило. Тому що я нещодавно розплакалася, коли ми говорили телефоном, а він робив онлайн-покупки на день народження племінниці.

Інді: То в чому проблема? Він явно любить вас.

Дженна: Він також явно на одинадцять років молодший за мене.

Інді: Скажіть йому. Мені не подобається приховувати все це від Алекса.

Гадсон: Так і має бути. Він божеволіє від тебе.

Дженна:????

Інді:???????

Гадсон: Так. Щоразу, говорячи про тебе, він навіть не посміхається. Це дивно. Востаннє я бачив його таким, коли він обговорював акустичний альбом Джека Вайта[28].

Інді: Він багато про мене говорить?

Гадсон: Джентльмени не пліткують.

Дженна: Що щодо тебе, Гадсоне? Ти з кимось зустрічаєшся?

Гадсон: Тільки зі своєю лівою рукою і постером Ніла Патріка Гарріса[29].

Дженна: Сумно.

Гадсон: Усе простіше, ніж у вас, подруго.

Інді: Ким ви хотіли стати, коли станете дорослою, Дженна?

Дженна: Астронавтом.

Чорне таксі зупинилося перед червоними дверима. Геміш і Гаррі похмуро попрощалися з нами з передніх сидінь автомобіля. Алекс вирішив, що йому не потрібні охоронці, оскільки він просто відвідував родину. Дорогою у Вотфорді ми обговорили час і тривалість нашого візиту.

- Три години, Стардаст. Хвилиною більше - і витягну тебе за волосся, - він дивився у вікно, відбиваючи ритм ногою на підлозі. Через свої чорні окуляри Алекс ще більше нагадував поганого хлопця.

- Мені здається, тобі б дуже сподобалося тягнути мене за волосся, - зауважила я, гортаючи модний журнал. Дивно, як незначні речі привносили стільки кольору в моє життя. Я б ніколи не купила журнал "Vogue" у Лос-Анджелесі. Але зараз у мене були гроші на кишенькові витрати. А також Блейк примудрявся підсунути свою ділову кредитну картку касиру щоразу, коли я намагалася заплатити в кіосках аеропорту.

- Звичайно, але я не планував робити це до вечері, - сказав він. Я засміялася. Алекс мав рацію, вважаючи, що його не можна полюбити. Він виявився чарівним до непристойності.

Передній дворик сім'ї Вінслоу виглядав занедбаним. Всюди виднілися голі ділянки землі, а серед рідкісної трави валялися порожні банки з-під пива. Ми кілька секунд просиділи в таксі, перш ніж Алекс відчинив двері. Я пішла за ним, і ми обидва попрямували до будинку, закутуючись у пальта. Будинок мав гнітючий вигляд. Усе було або обшарпане, або відірване. Я не стала говорити йому про це. Мій будинок теж не був схожий на особняк.

- Мені подобається церква через дорогу, - я ткнула пальцем за спину. Усе що завгодно, аби він трохи розслабився. Алекс примружився, дивлячись на неї, і його гарне обличчя злегка здригнулося. Цей чоловік був усередині мене, подумала я. Як би моторошно це не звучало, від цієї думки моєму серцю стало тепліше. І частина мене, напевно, залишилася в ньому теж.

- Ось там отець Джон і доторкнувся до мене, - він стиснув губи. Я втупилася на нього, почувши це зізнання, але Алекс закотив очі й ущипнув мене за зад.

- Бачила б ти своє обличчя.

- Я хочу врізати тобі.

- Давай зупинимося на тому, що ти сядеш на моє обличчя. Сьогодні вночі. А тепер давай покінчимо з цим.

Батьки Алекса, Луїза і Джим, обидва були схожі на сина, тільки старші й товстіші. Його батько був блідолицим чоловіком із рожевим носом. У таких завжди в руці пляшка чогось міцного. Але у Джима були ті самі гострі риси: сильна щелепа і квадратне підборіддя. Мама Алекса була зморшкуватою, засмаглою і пухкою жінкою. Її темні пустотливі й чарівні очі горіли вогнем.

Дім був завалений непотрібними речами, на кшталт тих, які замовляєш у "Магазині на дивані". Деякі пасма каштанового волосся Карлі, його сестри, були пофарбовані в інший колір. На її губах блищала помада кольору жуйки, і одягнена вона була в спортивні штани того самого кольору. Її діти, від чотирьох до дев'яти років, сильно відрізнялися один від одного, тому мені було легко запам'ятати їхні імена.

Ми сіли за обідній стіл і поїли розчинне пюре швидкого приготування та печеню. Луїза розігріла в мікрохвильовці всю їжу і подала до столу, кашляючи на неї. Вони відкрили кілька банок пива, і я ледь не розплакалася з жалю до Алекса. Щоразу, коли хтось робив ковток, я стискала кулаки і намагалася дихати крізь біль.

- Отже... Індіго, - його тато покрутив моє ім'я на язиці, як поганий жарт.

Я сиділа прямо, високо піднявши підборіддя. Не дозволю насміхатися над моїм ім'ям. Я його не вибирала і, чесно кажучи, не стала б змінювати. Це був один із найважливіших спогадів про батьків. До того ж синій колір прекрасний. Особливо якщо він темний і бездонний. Як моє ім'я. Як їхній син.

- Поєднуєте бізнес із задоволенням, так? Наш хлопець уміє заманити дівчину у свої лапи, - його тато засміявся, плюючись шматочками пюре і підштовхуючи ліктем Алекса, який сидів поруч із ним і навпроти мене. Алекс звужив очі, як робив завжди, коли злився, і відштовхнув батька ліктем.

- Перестаньте, - прошипів він низьким і холодним голосом. По моїй спині пробігли мурашки.

- Ой, та годі, він просто жартує, - долучилася Луїза, навалюючи нову гору пюре Алексу на тарілку. - То як справи? Як хлопці? В Елфі все добре. Смішно, так? Він був єдиним, хто не міг затагнути нікого в ліжку, навіть якби від цього залежало його життя.

- Якраз таке й потрібно говорити при дітях, - сухо зауважив Алекс.

- У сексі немає нічого ганебного, - відповіла його мама.

- Коли говориш про нього за сімейною вечерею - ні, не зовсім, - Алекс зблід.

Тиша. Я кашлянула, сподіваючись, що хтось щось скаже.

- Ну, принаймні, Елфі виставляє фотографії в "Інстаграмі", тож ми можемо стежити за його новинами, - зауважила Карлі, перериваючи битву їжею Бентлі та Чейза. Бентлі схопився з місця і побіг у вітальню, вигукуючи образи. Батько Алекса голосно відригнув і, якщо не помиляюся, зробив це спеціально. Я почала почуватися винною за те, що попросила Алекса приїхати сюди. Було занадто самовпевнено вважати, що мені видніше. Йому тут було незатишно. І я розуміла чому. Я переплела наші ноги під столом. Здається, це трохи заспокоїло Алекса, бо його широкі плечі розслабилися. Але все одно склалося враження, що він міг будь-якої миті вивергнути вогонь, щоб стерти цей будинок з лиця землі.

- Із хлопцями все гаразд, - різко сказав Алекс.

- А Феллон? Два тижні тому вона дзвонила мені, щоб привітати з днем народження. І вона говорила зі мною довше за п'ять обов'язкових хвилин, - його мама обдарувала Алекса багатозначним поглядом, і я зрозуміла, що потрібно розчинитися в хмарі приниження і поплисти з-за столу.

Я совалася на місці, і моє плече випадково торкнулося плеча Луїзи.

- Ти говориш із нею довше за мене. Сама запитай, - пробурмотів Алекс, пробігаючи пальцем по центру тарілки, відокремлюючи пюре і підливу від печені. - Візьми собі на замітку: я більше не розмовляю з Феллон. Взагалі.

- Не розмовляєш? - підключилася Карлі.

Мене немов ігнорували просто тут, на його кухні. Цей план і справді обернувся проти мене.

- Ага, ми перестали спілкуватися після того, як вона лягла під одного з моїх найкращих друзів і продала каблучку для заручин, подаровану мною, щоб заплатити за нові цицьки.

- Алекс, діти! - простонала Карлі.

- Що? - він усміхнувся, схиляючи голову набік. - Ти начебто казала, що секс природний. І досить говорити про Феллон.

- Але ти ж напевно зустрінешся з нею в Парижі. Хотілося б знову побачити вас разом. Ви були чудовою парою, - наполягала його мама. На її обличчі з'явилася зловісна усмішка. Це нагадувало мені посмішку Алекса, коли він знущався з людей, ось тільки її їдке зауваження було спрямоване на... мене.

Судячи з виразу обличчя Алекса, самому йому не подобалося ставати жертвою грубості.

- Гей, мамо, у тебе хіба немає соковитих пліток, які не стосуються мого життя? Адже моє життя нудне. Таке нудне, що, крім того моменту два місяці тому, коли тобі потрібні були гроші, ти не подзвонила мені жодного разу. Тож давай. Упевнений, ти впорасься. Розкажи нам що-небудь цікаве. Ти знову зв'язалася з якоюсь нікчемою з Ледброкс[30]? Застукала тата з новою пташкою в ліжку? Варіанти нескінченні. О, знаю! Може, Карлі знову вагітна. Це було б смішно, чи не так?

Усі за столом затихли, спрямувавши погляд на Алекса. Він незворушно встав, забрав тарілку й кинув її в кухонну раковину по дорозі до кухонної раковини по дорозі нагору. Я встала і, вибачившись, зібралася піти за ним, коли в сумочці задзвонив телефон. Я витягла його. Мені потрібно було відповісти, якщо телефонують з приводу Крейга. Я не хотіла, щоб Алекс вважав, що я не підтримую його, але проблеми брата були зараз важливішими.

- Вийду на вулицю, - я махнула рукою з телефоном і поспішила до дверей. Притиснувши телефон до вуха, я здавлено видихнула від занепокоєння.

- Він тут, із ним усе гаразд, - Нет шмигнула носом, і в її голосі почулися сльози.

Я потерла обличчя, ходячи туди-сюди вузькою стежкою, що веде до передніх дверей будинку Вінслоу.

- Хто знайшов його?

- Гадсон. Він щойно привів Крейга. Твій брат знову пив, але, на щастя, нікому не зашкодив. Сюди прямує його офіцер-наглядач, але впевнена, ми зможемо все владнати. Гадсон зателефонував хорошому адвокату, який допоміг нам минулого разу, тож, гадаю...

- Дай слухавку Крейгу, - обірвала я її. Може, всьому виною насмішки сім'ї Алекса, але я буквально жадала конфлікту. Багато років мені було шкода Крейга, і я прощала його. Через його втрачені можливості і розбиту мрію. Відтепер - ні. Мені було шкода його люблячу дружину, його красиву здорову дитину і сестру. Себе.

- Інді...

- Дай. Йому. Трубку. - Я чітко вимовила кожне слово, як робив Алекс, коли хотів, щоб люди відчули себе ідіотами. Він часто так робив.

Кілька секунд по тому з іншого боку трубки почулося важке дихання людини, з високим рівнем адреналіну й алкоголю в крові. Я зробила судомний вдих, щоб заспокоїти пульс.

- Крейг Белламі, ти придурок, - сказала я. Коли відповіді не було, я продовжила: - У тебе було стільки можливостей під час моєї короткої, але сповненої стресу подорожі світом, а ти втратив їх усі. Добре. Ти мені нічого не винен. Справді, нічого. Але як щодо твоєї дружини? Ти винен їй увесь світ. Вона не підписувалася на це, виходячи за тебе заміж. А твій син? Він заслуговує на більше. Він заслуговує на люблячого батька, який буде поруч, піклуватиметься про нього, навчатиме і водитиме кудись, читатиме книжки. Він заслуговує на те, що було в тебе. А ти йому цього не даєш. Я так зла на тебе! - Коли останні слова зірвалися з губ, я зрозуміла дві речі. По-перше, я ридала, а це щось новеньке. Зазвичай я не плакала. Зазвичай я стримувалася, поки, нарешті, не вибухала. І друге - я помітила, що не одна тут. На розі вулиці стояв чоловік у чорному пальто і чорній кепці. Ховався. Він говорив телефоном і щось тримав у руці. Я сердито подивилася на нього, щоб він зрозумів: я бачу, як він спостерігає за мною.

- Відколи ти командуєш, Інді? Тусовки із зірками вдарили тобі в голову. Не думай, що я не бачив, як він виставляє тебе як якийсь втішний приз після втрати його справжньої нареченої. Ти загрузла в ілюзіях, якщо думаєш...

Я не стала слухати інші просторікування Крейга. Я кинула телефон у сумочку і, зробивши кілька кроків уперед, сперлася на зламані ворота родини Вінслоу. Я помітила, що поблизу з'явилося ще троє людей у тому ж одязі. Їх ставало дедалі більше з кожною хвилиною. Дедалі більше і більше людей збиралося поруч із парком і церквою на іншому боці вулиці.

Журналісти.

Мій живіт зав'язався вузлами, і бажання рвонути на вулицю і висловити їм усе нахлинуло на мене з такою силою, що я ледь не впала. Так я і зроблю. До біса. Тому що просто зараз Алексу тільки цього не вистачало. І водночас я знала, що конфронтація з ними - найгірший кошмар піару. Якби я дала їм відсіч, вони просто записали все і завантажили б на всі ЗМІ-платформи. І в результаті в хаотичному світі Алекса Вінслоу з'явиться ще більше проблем. Я стиснула кулаки, зробила глибокий вдих, розвернулася і увійшла в будинок. Сім'я Алекса все ще сиділа на кухні. Його батьки голосно ляялися, тоді як Карлі кричала на дітей. Я піднялася сходами й опинилася у вузькому коридорі з брудним килимом і жовтими шпалерами. Кімната Алекса вабила мене. Двері були трохи прочинені. Я сперлася об дверну раму, дивлячись на Алекса, який сидів на краю свого дитячого ліжка.

Його кімната була маленькою, квадратною і чистою. Одне-єдине ліжко - занадто коротке і вузьке для його надзвичайно широких плечей, було присунуте до однієї зі стін. Плакат Морріссі висів над подушкою, а плакат The Cure поруч із його старим шкільним комп'ютером, дешевим робочим столом і підставкою для гітари. Напевно, раніше там зберігалася Таня. Без його найулюбленішої речі вона здавалася голою і порожньою. Алекс потер потилицю і глянув на мене.

- Задоволена?

Моє серце стиснулося від болю, особливо коли з моїх губ зірвалися наступні слова:

- Не визирай у вікно.

Він підійшов до маленького вікна, ігноруючи моє прохання, і подивився на район мертвими очима.

- От диявол.

Я б не змогла описати ситуацію краще.

- Не розумію, як вони дізналися.

Він повернувся до мене.

- Я знаю. Мої батьки отримають жирний чек за цю витівку.

Усе, що сталося після цього, трапилося так швидко і блискавично, що я ледь встигла перевести подих. Алекс збіг сходами, перестрибуючи через дві, а я пішла за ним, благаючи зупинитися, подумати і не реагувати так бурхливо. Що було нечесно, оскільки мене ніколи не зраджували члени сім'ї, навіть якщо іноді Крейг поводився нестерпно.

- Ти покидьок, - заревів Алекс, вриваючись у маленьку тісну кухню і притискаючи батька до стіни, міцно хапаючи його рукою за горло. Діти закричали і, не особливо роздумуючи, я схопила їх за руки і вивела з кухні.

- Ось. Пограйте, - я вивалила весь вміст сумочки на кавовий столик. Гроші, мобільник, якусь їжу - все, розклала перед ними і дивилася, як вони витягують із гаманця п'яти- і десятифунтові купюри, кричачи на все горло. Я поспішила назад на кухню. Алекс стояв над своїм батьком і гарчав на нього, всерйоз збираючись убити.

- Ти шматок лайна! Ти продав мене! Вкотре!

- Це все твоя мати, синку. Вона хоче нові цицьки на Різдво. Типу як у Феллон. Проблеми матусь, так? - Його батько засміявся, немов усе це жарт.

Луїза намагалася відтягнути їх одна від одної, не докладючи особливих зусиль. Побоювалася за свої рожеві нігтики.

- Заспокойтеся зараз же. Просто дай їм те, що потрібно, і вони підуть, Алекс. Кілька поцілунків із твоєю міс на камеру. Прямо як у "Ноттінг-Гілл"[31].

- З чого ти взяла, що моє життя - довбаний ромком? Хто, чорт забирай, дозволив тобі забрати мене додому, коли ти народила мою жалюгідну дупу? Прокляття! - Алекс відпустив батька і провів широкими долонями по волоссю.

- Не смій так говорити зі своєю матір'ю, - сказав Джим.

- Ти використовуєш і гірші слова, - відповів Алекс.

- Ну, я її чоловік. Мені дозволено.

Алекс зупинився і вступився на нього, ніби той був винен у появі лихоманки Ебола. Потім він презирливо посміхнувся.

- Ти свиня.

- І ти такий самий. Різниця тільки в тому, що ти свиня з грошима, тому можеш отримати кращу повію.

Кулак Алекса тут же вривався в ніс Джима, і я підскочила ближче, щоб відтягнути його. Я схопила Алекса за руку, коли він замахнувся для наступного удару, і, мабуть, він добряче замахнувся, тому що його лікоть влучив мені прямо в око. Через гострий біль я відсахнулася і звалилася просто на зад, вривавшись спиною в стіну. Руки одразу підлетіли до лівого ока, і я поморщилася. Чорт, було боляче. Я відчувала, як по обличчю струмують сльози, але не через емоції, а від болю. Усе навколо розпливалося, але я все одно помітила, як Алекс присів навпочіпки поруч зі мною, поклавши руку на плече.

- Лайно. От чорт. З тобою все гаразд?

- Хм, - я кивнула, хоча й не була в цьому впевнена. - Усе добре.

- Дозволь поглянути.

- О, все гаразд.

- Ні, Інді, - Алекс відліпив мої пальці від обличчя. Його очі спалахнули, коли він глянув на мене. На обкладинку журналу не пустять, судячи з виразу його обличчя.

- Фінгал, - пробурмотів він.

- Що, правда? Уже? - запитала я, почувуючись радше втомленою, ніж злою. Око немов онімгло. Але було все одно боляче. Здавалося, що мої вії загорнулися в очне яблуко.

- Я принесу їй лід, - сказала Луїза.

- Вибач, любя, - додав Джим.

- Я ненавиджу вас обох, - кипів Алекс, хапаючи пачку замороженої картоплі фрі, яку йому передала мама, і притискаючи її до мого ока. - Буде страшенно боляче, але зараз це необхідно.

Те ж саме можна сказати і про тебе.

Я кивнула, відчуваючи, як печіння посилюється від крижаного пакета, притиснутого до гарячої шкіри. Алекс витягнув телефон і попросив Siri зателефонувати Блейку.

- Мені потрібне таксі назад до готелю від будинку батьків. Прямо зараз.

Він замовк, а потім запитав:

- Сотня? Ти що, жартуєш?

Судячи з погляду, кинутого Алексом через плече на своїх батьків, які знизували плечима, Блейк не жартував. Зовні його чатували близько ста фотографів. Судячи з усього, його батьки розповіли всьому світу про візит знаменитого сина. Карлі сиділа за столом, втупившись у свої руки. Мені було цікаво, яку роль вона зіграла у всьому цьому. Вона жодного разу не спробувала втрутитися в сварку між братом і батьками. Я знову глянула на Алекса, який хмурився і дивився на мене з сумішшю роздратування і здивування.

- Якщо я і проведу ніч у будинку Джима і Луїзи, то тільки в мішку для трупів. Тож розберися з цим.

Джим і Луїза. Він навіть більше не називав їх мамою і татом. Боже, я почувалася дурепою через те, що змусила його приїхати сюди. Я похитала головою і поклала долоню на його руку. Відчувши мій дотик, він одразу ж розслабився. Немов чекав на якесь підтвердження, що я не вважаю його чудовиськом через фінгал. Він таким не був. Він не підозрював, що я стою позаду нього.

- Якщо потрібно залишитися, ми залишимося, - я слабо посміхнулася йому. Ой. Від цього шкіра поруч з оком заболіла.

- Ми не думали, що все так обернеться, - нарешті пробурмотіла Карлі зі свого місця за столом. Вона все ще дивилася на свої руки. - Ти постійно маєш із ними справу. Ми подумали, що для тебе це просто ще один робочий день.

Блейк щось сказав на іншому кінці слухавки. Алекс зітхнув і відключив телефон, повісивши голову і визнаючи поразку.

- Ти не проти? - він поклав руку мені на коліно і ліниво малював на ньому кола великим пальцем. Я не розуміла, чи має він на увазі його дотик, чи ночівлю в будинку у своїх батьків. Можливо, нам доведеться перечекати ніч тут, поки горизонт не очиститься. Тоді ніхто не побачить моє підбите око.

- Звісно, ні.

- Гаррі та Геміш прийдуть до парадних дверей о шостій ранку, щоб забрати нас. На той час папараці розійдуться.

Розумна думка.

Луїза знову відкрила рота, збираючись щось сказати, але Алекс заткнув її, ривком піднімаючи мене на ноги.

- Позбав мене вибачень, Луїзо. Сьогодні ви піймали мене востаннє.

Розділ 25

Алекс

Гранично близько, страшно далеко.

Ось що я відчував, залишаючись у будинку батьків. Ми зі Стардаст спатимемо в моїй старій кімнаті. Я не вірив у сентиментальну маячню. Зазвичай ні. Життя, обставини і люди, з якими я жив під одним дахом, зробили мене черствим і жорстоким. Але немає сенсу прикидатися, що в цьому не було нічого грандіозного. У моїй кімнаті перебувала дівчина. Дівчина, якій я поставив фінгал, випадково, звісно, але чорт, виглядало все погано. Тим паче що він псував її красиву, оливкового кольору шкіру. І ця дівчина, не моргнувши й оком, погодилася заради мене спати в чужому будинку.

Коли Інді пішла в душ, я все ще дивився на папараці, що кишіли під моїм вікном. Один із них підняв голову і помітив мене. Я показав йому середній палець. Він одразу ж підняв камеру і почав мене фотографувати, а його колеги наслідували його приклад. Я закрив діряву двадцятирічну фіранку, перш ніж вони встигли зробити хороші знімки. Стардаст вийшла з душу, загорнувшись у рушник. Її мокре волосся злиплося і перетворилося на маленьких зміюк. Краплі води падали з нього на бежевий килим. Вона витерла підборіддя краєм рушника і втупилася на мене. Її бездонні блакитні очі так само світилися, незважаючи на фінгал.

- Привіт, - вона спробувала посміхнутися.

Шкода, що вона поєднує в собі ніжність і силу, бо відпустити її буде лише складніше. А інших варіантів і не залишалось. Потрібно було повернути Феллон і покарати її за скоєне. До того ж, навіть якби справа була не в Феллон, Стардаст просто надто хороша для мене. Щойно ми повернемося у справжній світ за межами турне, де дні, погода і сім'я мали значення, їй буде легко покинути мене. І їй варто піти, тому що я божевільний наркоман і зіпсую будь-які стосунки, ще до того, як вони почнуться.

Боже, я ж поставив їй фінгал.

Я не став відповідати, а просто підійшов до Інді і встав, підносячись над нею. Різниця в зрості робила наші стосунки тільки кращими. Я зачинив двері за її спиною. Вона підняла погляд. Я подивився на Інді, переплів наші пальці. Вона не пручалася. Я стільки разів трахав Стардаст, де забажав. Я трахав її сильно, грубо й ліниво, засовуючи пальці в різні місця, через що її очі широко розкривалися. Але коли рушник упав на підлогу і її вкрита веснянками

засмагла шкіра і підтягнуте тіло виявилися оголеними переді мною, мені не захотілося знищувати її, як я робив багато разів у Лондоні.

Я ніжно поклав руки на її шию.

Вона здригнулася, згадуючи, як я схопив батька, але розтанула, коли я притиснув губи до її чола і відвів її до ліжка.

- Нам доведеться лежати в обнімку, - усміхнулася вона, стиснувши мою нижню губу між своїх повних соковитих губ і посмоктавши її. - Ліжко занадто маленьке.

- Ми не будемо обійматися. Ми будемо чпокатися.

- Що таке "чпокатися"? - її хрипкий сміх наповнив мій рот і пронісся прямо в мій член, від чого той здригнувся між її стегон.

- Це те саме, що й трахатися, але тільки...

- Увага, непристойне слово! - вона змусила мене замовкнути поцілунком, який був набагато бруднішим за мої слова.

Ми впали на ліжко, і я дозволив їй роздягнути мене, повільно, як їй подобалося, і за хвилину я скинув черевики, зірвав одяг, і мій член кинувся до неї. Вона лягла на моє дитяче ліжко, і я навис над нею. Демон, що знищує все на своєму шляху і не заслуговує на таке. І все одно вона тут, незважаючи ні на що.

- Потрібно поводитися тихіше. Твої батьки можуть нас почути, - прошепотіла вона.

Я притиснув її руки до простирадла над головою і зарився обличчям у її пишне волосся.

- Мені плювати на моїх батьків.

- А мені ні.

Так і було. Вона переживала за всіх. Завжди. І мені потрібно почати поважати її почуття, навіть якщо я не поважав інших.

Я притулився до її оголеного тіла, відчуваючи ніжність кожної клітинки. Її шкіра здавалася золотистою, а волосся сріблясто-блакитним. Очі, її чортові очі - немов темна магія в милій дівчинці, яка принесла стільки світла в моє безпутне життя. Я влаштувався між її стегон, намагаючись знайти презерватив і відкрити його зубами. У ніс вдарив запах латексу, але навіть це не зіпсувало момент. Мить чистої радості. Тому що вона була моєю, підкорялася мені, повністю перебувала у владі, незважаючи на мою обіцянку їй і собі, що ми ніколи не будемо спати разом.

Я почувався квіткою, яка пережила тижні граду і дощу і нарешті відчула ніжний поцілунок сонця. Звідкись я знав, що все буде добре. Може, не завтра, і точно не сьогодні, але буде.

Я увійшов у неї і заплющив очі, притискаючись чолом до її чола. Це було так приємно, вона була такою пружною, такою до біса вологою. Я рухався повільно, даючи їй час звикнути до мене. Наші погляди говорили самі за себе. Наші обличчя нічого не приховували. Вона була океаном, я - сушею. Інді застогнала, прикушуючи нижню губу, коли я увійшов у неї, повільно і глибоко.

- Я не хочу закохуватися в тебе, - хрипло сказала вона. Це було більше схоже на благання, ніж на твердження.

Я дедалі глибше вводив член, зосереджено хмуричись. Мої яйця напружилися.

- Здається, у тебе немає великого вибору, - відповів я.

Вона застогнала голосніше, відвертаючись від мене до стіни, до плакатів The Cure, до Роберта Сміта, який дивиться на нас із пом'ятого постера. Підводка, помада і кумедна копиця волосся.

Через кілька хвилин вона почала подаватися до мене назустріч, поки я виливався в неї.

Це був не просто секс. Це було щось зовсім інше, і, якби я був хорошою людиною, хоча б наполовину гідною її, я б зупинився, перевернув її і увійшов ззаду, а ще, можливо, постарався, щоб вона вдарилася головою об узголів'я. Але я не був хорошою людиною, тому я дозволив їй закохатися в мене, бо лише вона одна могла врятувати мене від самотності.

- Я зараз кінчу, - сказала Інді, впиваючись у мою спину короткими квадратними нігтиками. Вони мені подобалися. Уособлення самої Індіго. Підстрижені й акуратні, завжди покриті яскравим лаком. - Я кінчаю так... так... сильно.

Я теж це відчув. У своєму тілі. У яйцях. У венах. Полегшення не було миттєвим. Як і наше злягання, воно сочилося по мені, від шиї донизу по хребту, і я відчував, як стискаються й розслабляються м'язи, коли Інді затремтіла й напружилася під мною. Роберт Сміт і Морріссі мовчки спостерігали, як я робив зі Стардаст те, чого вони самі мене навчили.

Я зачарував її, щоб вона стала моєю.

Я писав на ній ноти, які міг зіграти тільки я.

Тепер, коли Тані більше не було, Стардаст стала моїм основним інструментом.

І мені було сумно, бо я знав: мені доведеться зламати і її.

Розділ 26

Інді

Ти.

Я вже зникла

До того моменту, як ти знайшов залишки мене.

Але ж ти мене шукав,

Щоб залишити з дівчиною, з якою разом я не могла навіть уявити себе.

Ти.

Ти своє ім'я висік на серці моєму,

Ти випотрошив мою душу, коли ми були удвох,

Ти тримав моє серце в своїх руках,

А потім розбив його в пух і прах.

Ти.

Ти взяв моє серце і зімкнув на ньому свої зуби,

А потім ми цілувалися, впиваючись один одному в губи,

А потім ми знову лаялися і знову мирилися,

А потім цілувалися і один в одному розчинилися.

Ти.

Ти сказав, що тобі до вподоби дивитися, як ми горимо,

Ти взяв сірник безтурботно,

Розвів вогонь,

І тепер ми з тобою палаємо вічно.

Я прибрала свій безглуздий вірш в один із численних відділів валізи. Серце переповнювали емоції. Алекс усе ще лежав у ліжку позаду мене. Він спав на животі, і його неслухняне волосся закривало його ідеальне обличчя.

Цього ранку світанок був просто чудовим. Сонце мало не цілувало зірки. Шкода, що Алекс проспав це, але мені не хотілося будити його. Замість цього я вирішила зробити фотографію на його телефон. Він побачить її, коли прокинеться.

Пізніше, того ж ранку, ми крадькома сіли в "Мерседес". Гаррі та Геміш зустріли нас у вітальні. Сім'я Алекса вишикувалася як солдати біля дверей - Джим, Луїза, Карлі і три хлопчики в ряд: від найвищого до найнижчого. Усі вони втупилися на нас крізь пелену жалю і трагедії. Проігнорували дорослих, Алекс поплескав хлопчиків по голові. Він нахилився поговорити з ними приглушеним голосом.

- Поводьтеся добре. Скоро я повернуся з подарунком. Присягаюся, це буде щось класне.

Я дивилася, як будинок Алекса зменшувався в дзеркалі заднього виду позашляховика, і мою душу пронизав смуток. Задушливу тишу наповнювали всі ті слова, які я не хотіла вимовляти перед цими незнайомцями. Я взяла його за руку і стиснула.

- Вибач, що змусила тебе це зробити.

- Вибач, що думав членом і зробив це, - відповів він, але його слова не були злими чи сердитими. Просто щирими. - І вибач за фінгал.

Дженна: Я чула, стався маленький інцидент з Алексом і твоїм оком. У готелі на тебе чекатиме дюжина сонячних окулярів "Рейбен".

Носи їх, поки синяк не розсмокчеться. О, і не хвилюйся через папараці, який сфотографував тебе. Ми заплатили йому, щоб знищив фотографії.

Життя у світі Алекса Вінслоу.

Ми пригальмували біля маленького кафе і поснідали по-англійськи. Потім попрямували прямо в Лондон. Ми зупинилися перед красивою на вигляд будівлею на площі Пікаділлі близько восьмої години ранку. Місцеві магазини ще не відкрилися. Алекс вистрибнув з машини і допоміг вилізти мені. Разом ми пройшли під входом-аркою, що веде до задньої частини будівлі. Хтось провів нас усередину, і за секунду ми опинилися в передпокої з червоним килимом.

- Заплющ очі, - хрипло сказав він.

- Для чого?

- Тому що все красивіше, коли ти цього не бачиш.

Я прикусила нижню губу і заплющила очі. Алекс узяв мене за руку, як зазвичай не дуже ніжно. З тією часткою грубості, яку я навчилася любити. Він провів мене вперед, і я почула, як двері відчинилися і зачинилися.

- Відкривай.

Я була зачарована ще до того, як повністю розплющила очі. Тканини. Сотні й сотні тканин. Мереживо. Атлас. Оксамит. Шифон. Органза. Кольори. Стільки гарних кольорів, що зливаються в карнавал краси. Червоний кольору мерло. Електричний рожевий. Райський синій. Металевий срібний. Насичені, м'які й такі, що притягують. Мені хотілося гусеницею загорнутися в них. Плавати в них. Жити в них. Кохати в них. Я побігла в кут, де довгими рулонами лежав оксамит, розкладений по акуратних поличках у величезній кімнаті, виконаній у класичному стилі.

- Ідеально, - вигукнула я. - Це все, що потрібно.

- Ти - це все, що потрібно, - почувла я у відповідь. Він усе ще стояв біля дверей.

Я повернулася. Алекс засунув руки в кишені, а його погляд здавався теплішим за звичну байдужість. Комусь могло здатися, що він здався і прийняв наші стосунки. Але я не така наївна. У ньому горів вогонь, і одного разу він його поглине. Скоро. Ось чому сьогодні вранці я написала йому поему.

Поему, яку одного разу віддам йому.

Скоро, коли ми будемо прощатися.

Скоро, коли мені потрібно буде все забути.

Алекс

Хлопці приєдналися до нас тільки в Парижі.

Що було до біса добре, бо кожна хвилина наодинці з Індиго - "Інді" - "Стардаст" - Беллами допомагала мені дихати на повні груди. Не те щоб мені не подобалися мої товариші. Подобалися, але в моєму зіпсованому стилі. Незважаючи на все, що вони зробили, а може, якраз через це, я знав, що вони завжди підтримають мене. Але я також не міг не визнати, що й сам не був у найкращому душевному стані.

Мене потрібно було приручити.

Що вони й намагалися зробити.

І тоді монстр у мені виривався назовні.

Коли я проводив час з Інді, монстр задкував назад. Звісно, Стардаст теж стежила за мною, але вона - не вони. Вона проста, чиста. Ми не застрягли між стінами минулого - фундаменту, який повільно руйнувався з кожним тихим телефонним дзвінком і невинною брехнею мені на благо.

На той час, як ми сіли на літак до Парижа, після концерту в Кембриджському замку, я більше не злився на Блейка і Лукаса. Це невловиме почуття відчуженості, яке не можна купити, вжити і контролювати дозами дурі або бурштинової рідини, здавалося мені незвичним. Я був щасливий, але не міг контролювати це почуття.

Воно прийшло до мене маленькими, рівномірними дозами. Воно прийшло до мене у вигляді всього хорошого, що потрібно пережити - згодом, доклавши зусиль і проявивши обережність.

Опинившись у Парижі, Стардаст світилася від щастя, немов тисяча світлячків, і я забув, хто я такий.

Я забув, що мене звать Алекс Вінслоу.

Я забув, що все піде прахом.

І я забув усі помилки, що накопичилися за роки слави.

Що ж, мені доведеться все згадати.

Розділ 27

Інді

Париж, Франція

Як зрозуміти, що ти закохався?

За поцілунками. Усвідомила, що закохалася, коли зрозуміла, що відкриваю очі під час поцілунків з Алексом. Мені більше не потрібно було їх заплющувати, щоб зосередитися. "Засмикувати завісу", щоб, так би мовити, відчутти магію. Алекс був тією самою магією. І щоразу, коли ми цілувалися із заплющеними очима, я сумувала за ним. Неможлива банальщина, так. Нудотно, але все одно правда.

Стоячи під Ейфелевою вежею, Алекс сказав мені, що за останні кілька тижнів його життя змінилося, що кожен його вдих буквально наповнився сенсом.

- Пам'ятаєш, як у Берліні я попросив тебе сісти біля сцени, щоб я міг тебе бачити? - запитав він. Я кивнула, роблячи ковток зі стаканчика. У Парижі кава була смачнішою. Якщо задуматися, то в Парижі все було краще. Алекс смикнув за комір мого пальта, притягаючи мене до себе, і наші губи стикнулися, коли він сказав: - Те, як ти дивишся на мене, коли я співаю і граю, щоразу нагадує мені, чому я почав і хочу цим займатися. Нагадує, що нічого іншого я просто не вмію. І хоча є щось трагічне в людині з єдиним призначенням, завдяки тобі мені стало легше.

- Як відчувається твоя душа в ці дні? - усміхнулася я.

- Очищеною, - відповів він.

Якби я тільки знала, що ми востаннє розмовляємо з Алексом ось так - спокійно, ні про що не турбуючись, я розтягнула б цю мить наскільки це можливо. Обдарувала б його ще кількома поцілунками під ідеально блакитним небом. Але я нічого не підозрювала, і нам потрібно було повернутися в готель і підготуватися до благодійного гала-концерту. Не знаю, чи усвідомлював це сам Алекс, але весь цей час на його обличчі сяяла усмішка. Навіть коли Блейк змусив його випити огидний трав'яний чай для голосових зв'язок. Або коли Лукас сів між нами і дивився на нього з тим самим страждальним і роздратованим виразом обличчя, який з'являвся тільки при вигляді Алекса. Чорт, він навіть посміявся над абсолютно недоречними жартами Елфі.

Останнє, що я пам'ятаю з того дня, - це як ми сиділи на "кухні", чекаючи на лімузин, який відвіз би нас на захід. Елфі затримався біля входу з кількома

фанатками, Блейк дзвонив Дженні, а Алекс, Лукас і я сиділи в лобі готелю і попивали апельсиновий сік із келихів для шампанського. Пам'ятаю вираз обличчя Лукаса, коли Алекс посадив мене на коліна після того, як я вийшла з ванної. Алекс обхопив мою талію руками і розсунув стрункі стегна, щоб мені було зручніше. Пограючи краєм моєї сукні, він говорив про справи з людиною, яку прилюдно називав Французький "Костюмчик" Номер Три.

Пам'ятаю, що вирішила, ніби все зрозуміла неправильно.

Я навіть пам'ятаю звук монетки, що впала.

Але найбільше я пам'ятаю мої запитання: "Чому? Як? І як довго?"

Я й гадки не мала, що отримаю відповіді на них тієї ж ночі.

І щойно розберуся в них, то одразу ж захочу їх забути. Назавжди.

Увійшовши крізь величезні подвійні двері шато, ми почули пісню Blackbear "Do Re Mi". Вельми символічно, враховуючи, що ця пісня описувала історію Алекса і Феллон. Феллон, яку я ненавиділа, навіть не будучи знайомою з нею особисто. Ми поки що так і не перетнулися з нею, але вона була всюди. У кімнаті було важко від її невидимої присутності, і я знала, що йдеться не про "Якщо", а про "Коли". Весь цей вечір здавався мені одним великим середнім пальцем, спрямованим у мій бік, і я навіть не знала чому.

На мене чекав Париж.

Я мріяла про цей бал.

Мені страшенно хотілося похвалитися своєю сукнею. Паризькою Сукнею, як називали її інші.

На всіх були маскарадні маски. Срібні, золоті, чорні та сині кольори приховували красиві обличчя багатих гостей. У мене була мереживна маска білого кольору із завитками над очима. Алекс одягнув просту чорну маску Зорро, яка ще більше підкреслювала його вольову щелепу. Елфі, звісно ж, вибрав яскраву маску з пір'ям і блискітками. Його грайливість дратувала мене.

- Я збігаю в дамську кімнату. Давай покличу Блейка, - я поклала долоню на руку Алекса, і він стиснув її, змушуючи мене підняти погляд і зустрітися з ним очима. Він не говорив про Феллон або про наше найближче майбутнє, але я не хотіла випустити його з поля зору. І саме тому мусила це зробити.

- П'ять хвилин я в змозі протриматися. Іди, - він кивнув у бік вбиральні. - Хочеш що-небудь випити?

Секунду я вагалася. Мені не варто було залишати його без нагляду в місці, де відкрито подавали алкоголь. Я чудово це розуміла. І водночас я не могла поводитися з ним так само, як раніше. Ми більше не були роботодавцем і співробітником. Майже нелюдяно поводитися з ним так, немов він - просто моя робота. Особливо враховуючи, що віднедавна Алекс став чимось більшим.

Він помітив сумнів на моєму обличчі, взяв мене за підборіддя і поцілував мене. Іншою рукою він пестив мої груди, і в мою голову негайно просочилися брудні, хтиві думки.

- Іди попійсяй, - прошипів він, поклавши руку на мій зад. - Обіцяю, що сьогодні до мого рота не потрапить жодної краплі алкоголю. Я збираюся впиватися лише тобою.

- А Феллон? - мені було неприємно запитувати його про це.

- До біса Феллон, - сказав він, не моргнувши й оком.

У той момент мене переповнювала така чиста і щира радість, що здавалося, я можу літати.

Я дійшла до туалету і хвилин десять стояла в черзі. З кожною секундою паніка вирувала дедалі сильніше і закипала всередині мене. Ніхто раніше не полегшувався так швидко, як я в той момент. Помивши руки з милом, я побігла назад у головний зал, де люди танцювали на біло-чорній мармуровій підлозі. Над моєю головою мерехтіли люстри. Очі метнулися до того місця, де я залишила Алекса.

Його там не виявилося.

Зрозуміло. Він був залежний. І всі три речі, від чого він втрачав голову і контроль, були сьогодні тут - алкоголь, наркотики і Феллон.

Мій погляд блукав залом. Я помітила Елфі, який фліртує з кимось біля бару, Лукаса, який танцює з дівчиною у вікторіанській сукні, і Блейка, який розмовляє телефоном на одному з балконів із видом на Париж. Якщо Блейк дізнається, що я втратила Алекса, він мене прибіє. І по заслугі. Я стала ходити колами в пошуках Алекса. Чорний костюм. Чорна маска. А це була приблизно половина гостей благодійного балу на Геловін. Однак я розуміла, скільки всього стоїть на кону - моя робота, моя зарплата, моє серце, і тому я гасала на підборах з кута в кут у пошуках недолугої рок-зірки.

Я вивчила всі обличчя і всі підборіддя, перш ніж вирішила, що його немає в бальній кімнаті. Тоді я стала оглядати балкони. Усі вісім. Перший був наповнений парочками, що цілувалися. На другому кричав Блейк, але, на щастя, він не помітив мене. Третій був зайнятий курцями, четвертий виявився

порожнім, а на п'ятому якась парочка лаялася французькою. Добравшись до шостого балкона, я зупинилася. Він здався порожнім, але я чула голоси. Один із них здався мені знайомим. Нерівне дихання і сильний акцент. Звична хрипота, що з'являлася, коли він кутив як паровоз. Не доходячи трьох кроків, я опинилася біля мармурових перил.

І на терасі піді мною я побачила свій власний фільм жахів.

Алекс і Феллон стояли на балконі першого поверху, віч-на-віч.

Без масок. Без удавання. Без мене.

Нижня тераса була довшою, майже вдвічі більшою за ту, на якій стояла я, тому я чудово їх бачила.

У житті вона виявилася красивішою. Світле волосся, довге і блискуче. Червона шовкова сукня облягала її фігуру з тонкою талією і великими грудьми. Спокуслива Джульєтта. Прекрасна діснеївська принцеса в сукні мрії. Мене паралізувало від того, як вони дивилися одне на одного. Гаразд. Мені варто було очікувати цього з першого дня. Ну хіба я не геній: залізла в ліжку до поганого хлопця рок-зірки, який, до речі, попереджав мене, що ганяється за своєю колишньою?

Вона зробила крок до нього. Він не відступив. Вони не сказали ні слова, і від цього чомусь стало лише гірше. Феллон поклала долоню на його щоку, підняла погляд. Алекс нахилив голову, дивлячись униз.

Потім вона стала навшпиньки й поцілувала його. Ніжно. Жахливо повільно. Я дивилася на них, дивуючись, що Місяць не впав на землю і зірки не посипалися на мене з небес. Здавалося, це кінець, гіркий, несподіваний. Раптово мені стало важко дихати.

Три.

Два.

Один.

Три секунди. Ось скільки йому знадобилося, щоб відірватися від її губ. Три секунди з мого місця спостереження здалися мені вічністю. Я стояла там, дурна, з дурною зачіскою і у своїй дурній сукні. Його губи відірвалися від Феллон, але погляд залишався важким і змученим. Гнів захлеснув мене. Як він міг так вчинити зі мною в моєму найулюбленішому місті? Як він міг вчинити так із нами після Лондона? Після Вотфорда? Після всього чортового світу?

Він зробив крок назад, і Феллон кинулася йому на груди, обвиваючи руками його шию. Алекс схопив її за зап'ястя і вивільнився з обіймів. На обличчі знову з'явився його звичний крижаний вираз.

- Ні.

- Чому?

- Скільки в тебе часу? - він гірко усміхнувся.

- Алекс...

Правильно обраний час може обернутися щастям або бідною. Я зрозуміла це в ніч загибелі батьків, коли вони вирішили перейти дорогу якраз у ту мить, коли повз проїжджав той псих, що збив їх. А зараз ніби навмисне клаптик тканини відокремився від моєї сукні й пір'їнкою злетів з балкона.

Я знала кожну деталь на Паризькій Сукні. Чи збіг це, але ця була моєю улюбленою. На ній були слова однієї з найкращих любовних пісень, і написані вони були хлопцем, який щойно розбив мені серце в найромантичнішому місті світу.

Я забув твоє "вчора",

Не чекаю і "завтра" з тобою поруч.

Але моє серце назавжди

Кохання наповнить немов садом.

Шматочок тканини впав між ними немов символ їхньої невірності. Повітря загострилося, ніби поблизу горів вогонь. Ось тільки Алекс не зраджував мені. Він сам сказав - я потрібна йому для задоволення. Я не потрібна йому ні сьогодні, ні завтра, ні наступного тижня, або не буду потрібна навіть через секунду після нашого прощання після завершення турне, вже в Лос-Анджелесі.

Вони обидва підняли погляд, і мені захотілося піти, але ноги немов приклеїлися до підлоги. Статуя зі зламаних надій і мрій. Так недоречно, коли вечірка вирує сміхом, музикою й алкоголем...

Його очі широко розплющилися. Навіть у темряві я бачила, наскільки вони неприродно великі. Алекс не був хлопцем, схильним до паніки, і цей погляд, сповнений подиву, жалю і страху, був чимось новим. Він зірвався з місця і погнався за мною до того, як я встигла моргнути. Феллон залишилася на терасі, оглядаючи мене так, ніби я була брудом.

Легка усмішка з'явилася на її губах, поки мій мозок намагався змусити тіло поворухнутися. Я знала, що серце було неслухняним, але не уявляла, що воно зможе підняти на бунт і решту органів.

- Він не дасть тобі фору, - її усмішка стала ширшою, коли Феллон мотнула головою і поклала руки на перила, повертаючись до мене спиною. Париж перед нами світився чорними і золотими вогнями, а Ейфелева вежа, немов голка, могла встромитися в саме серце. - Коли він чогось хоче, він завжди це отримує.

- Тебе він не отримав, - прошепотіла я.

- Я завжди була в нього. Я просто чекала, коли він прийде і візьме мене. Я робила все можливе, щоб отримати його увагу, але так і не отримала її. Не всієї. Ти не слухаєш мене, Індіго Белламі. Іди, перш ніж він добереться до тебе. Ви не створені одне для одного. А ми - так.

- Ми не створені одне для одного, - повторила я. Це правда. Він знущався з мене, казав, що йому потрібен хтось інший, а потім поцілував її, варто було мені відвернутися.

- Краще біжи.

Я зламалася, немов хтось вдарив мене зсередини.

Зняла підбори, навіть не усвідомлюючи цього, взяла їх в одну руку і кинулася геть. Я бігла, бігла, бігла. Замок здавався заплутаним лабіринтом. На кожному поверсі розташовувався довгий коридор із купою великих кімнат. Я побігла по сходах донизу, знаючи, що Алекс підніметься за мною, і почала відчиняти двері в пошуках найбільш велелюдної кімнати, де я зможу сховатися. Тільки слабке відлуння бас-гітари свідчило про вечірку нагорі. Моє серце працювало швидше за розум. У мене не було плану. Я тільки знала, що, якщо побачу його зараз, я вислухаю його пояснення і, може, навіть вибачення. Я пробачу його і прийму назад.

Поки Феллон не з'явиться наступного разу.

Поки спокуса знову не постукає у двері.

Алекс Вінслоу страждав від залежності і сам був залежністю. Чистою і дикою. Я розуміла, що не зможу відмовити йому, і тому мені залишалося зробити лише одне. Відступити.

Забігши в ще одну порожню кімнату, я озирнулася в пошуках укриття. Я не чула жодних кроків, і він цілком міг здатися і повернутися до поцілунків із Феллон. Цілуватимуться, поки їхні губи не відсохнуть.

Це виявилася досить-таки маленька підсобка. Двері залишалися незамкненими, і телефон усе ще ловив зв'язок, тому я вирішила сидіти тут, поки вечірка не вщухне. Тоді я зможу зателефонувати Лукасу і запитати, коли ми поїдемо в готель. Я зачинила за собою важкі двері і ввімкнула ліхтарик на телефоні. Екран був розбитий, але світив так само яскраво. Прямо як Алекс.

Я притулилася спиною до стіни і присіла навпочіпки, обхопивши руками коліна і притиснувши до них підборіддя.

Ти не обмануло, серце.

Мені шкода, серце.

Більше ніколи. Більше ніколи. Більше, більше, більше, більше ніколи. Ad infinitum[32].

Минуло хвилин десять. Може, більше. Чомусь я не здивувалася, коли двері відчинилися, і крізь щілину в мою таємну комірчину полилося світло. Потім у отворі виникла постать Алекса. Високий владний силует, упевнені кроки. Люта мужність виходила від одного його існування на цій планеті. Усе, що я розгледіла в ньому і чим захоплювалася останні кілька місяців, негайно нахлинуло на мене, тільки-но він зайшов у темну тісну кімнатку. Я не знала, чого очікувати. Можливо, він вибачиться або буде грубим і як зазвичай байдужим. Скаже, що цьому судилося статися. Що наші стосунки були тимчасовими. Що Феллон володіла його серцем. Що я володіла лише його тілом і кількома піснями, через які я постійно відчувала себе то задоволеною, то розсердженою.

- Вставай, - його голос пролунав як удар хлиста. Алекс схопив мене за руку і притягнув до грудей одним легким рухом.

Я застогнала і притулилася спиною до стіни, відштовхуючи його.

- Іди геть.

Він різко притягнув мене до себе. Його рухи були відчайдушними і нетерплячими. Я знову відштовхнула його - цього разу сильніше.

- Сукня! - я намагалася контролювати своє важке дихання. - Воно було для тебе. Ці клаптики були для тебе. Ось чому я пошила її. З твоїх пісень, Алекс. Якби ти тільки придивився уважніше... - я відірвала клопоть від сукні й помахала ним перед його обличчям.

Іди й розкажи своїм друзям, що я той самий.

Твоя душа належить мені, і це безповоротно.

Мені навіть байдуже, що ти переспала з усією моєю групою...

- Я зробила це заради тебе. Тому що ти багаточаровий, багатобарвний, ти інший... і... і... і... - І ти такий зломлений. Моя сукня розвалилася. Нічого з того, що я робила своїми руками, ніколи не рвалося. Крім Паризької Сукні. Його сукні. Я зробила вдих, міцно заплющуючи очі. - Просто йди геть.

- Чому?

- Чому?! - я розсміялася, намагаючись не розплакатися. Я не заплачу. Точно не через нього. - Ти на моїх очах поцілував свою колишню, поки я стояла там у сукні, зшитій для тебе. Прямо зараз я почуваюся найбезглуздішою дівчиною у світі, і мені здається, я заслуговую на цю одну мить слабкості без глядачів. Можеш же поспівчувати, так? Зрозуміти необхідність таких емоцій без світла прожекторів, спрямованих на твоє потворне, розпухле від сліз обличчя?

До чого вся ця моя гранична щирість? Я лише розпалю його і без того роздута его. Хоча не впевнена, що його самовпевненість все така ж непохитна. Взагалі-то вона, найімовірніше, така ж крихка, як і мій нинішній психічний стан.

- По-перше, я не цілував її. Вона поцілувала мене. А по-друге... - він видихнув і вдарив по стіні за мною двома кулаками. Я опинилася в пастці між його руками, але не боролася. Уперше з нашої зустрічі мені це було не потрібно. Я знала, що не дозволю йому отримати себе. Не після того, як його губи торкалися губ іншої жінки. Однак контроль над власним тілом, як не шкода, розчарував мене.

- Я нічого не відчув, - сказав він.

- Ти кохаєш її, - наполягала я, сподіваючись почути, що Алекс заперечить мої слова. - Ти сам так сказав.

- Люблю її? - він фиркнув, хитаючи головою. - Що видало мене, Інді? А? Говорячи про Феллон, я завжди хотів опустити її, змусити підкоритися. Просити про моє прощення й любов? Або той момент, коли я ганявся за твоєю жалюгідною дупою по всьому світу? Скажи мені, Стардаст, це і є любов? Необхідність вкрати і зруйнувати, знищити коханого, щоб можна було хоч секунду дихати, не відчуваючи себе невдахою без члена? Я не люблю Феллон. Це про тебе я писав пісні. Саме тебе я бачу, щойно відкриваю вранці очі, немов ти закарбувалася на сітківці моїх очей. Це тебе я бачу вночі, за секунду до сну, наче твоє зображення залишилося на кожній чортовій стелі Європи. Я не хочу, щоб це закінчувалося, і абсолютно з егоїстичних причин. Завдяки тобі я забув про наркотики і згадав про мистецтво. Але в мене таке

відчуття, що не одному мені це до душі. Тоді навіщо все псувати? Через швидкий нерозділений поцілунок? Феллон не є загрозою. Навіть близько не стояла. Тільки з тобою я і хочу бути, поки не повернуся в Лос-Анджелес, Стардаст.

Поки не повернуся в Лос-Анджелес.

Тільки зараз.

Мої причини егоїстичні.

Це вбивало мене зсередини - розуміння того, що людина, яка могла вигадати такі надихаючі слова любові, була також здатна сказати щось таке дурне, необдумане і невпевнене. І більше за решту мене добило те, що я готова була все це прийняти. Може, не сьогодні, але завтра, або наступного дня, щойно серцебиття сповільниться і підключиться логіка. Він не зрадив мені. Взагалі-то, він відштовхнув її і сказав "ні".

Я відчувала Алекса своєю шкірою, хоча він і не був такий дурний, щоб торкатися мене. Він чекав, коли я заговорю, але тут відчинилися двері.

За його спиною з'явилася Феллон.

Вона здавалася переляканою.

Зламаною.

І... небезпечною.

Як смертельне захворювання, що підповзло до вашого порогу, не постукавши у двері й не попросивши дозволу відкрити рота, щоб воно могло отруїти вас. До того ж здавалося, що Феллон перебувала під кайфом. Її зіниці розширилися і стали великими, як блюдця, шкіра липкою і сірою. Вона кинулася до Алекса, тремтячими пальцями намагаючись відтягнути його від стіни. Її чоло вкривав піт, а тремтіння, що стрясало тіло, здавалося таким же божевільним, як і її очі. Я так злякалася, що на мить забула ненависть до неї і подумувала, чи не викликати "Швидку".

- Ти не повинен був знайти її, - проричала Феллон. По її обличчю бігли сльози, але вона не плакала. Напевно, вона навіть не усвідомлювала цього. Її обличчя, що не відображало жодних емоцій, виглядало болісно. - Як це, як ти думаєш, читати про тебе в газетах, Алекс? Нове кохання. Новий альбом. Нові пісні. Мені теж боляче. Не грай їм на руку. Справа в нас, малюк. У мені і в тобі. Мені не потрібна реабілітація, а тобі не потрібна вона. Нам потрібні тільки ми, ми потребуємо одне одного.

Хто, чорт забирай?

- Феллон? - виплюнув Алекс, радше роздратовано, ніж емоційно, немов вона була докучливою дитиною, яку він намагався приструнити. - Я зайнятий. Де ж твій жеребець Бушелл?

- Не знаю! - вона сплеснула руками. - Напевно, займається якоюсь благодійністю або чимось таким же нудним. Боже, він такий зануда. Як ви взагалі подружилися? У вас немає нічого спільного. Мені потрібно поговорити з тобою.

- Єдине, що тобі потрібно - так це реабілітаційний центр. Повертайся до свого хлопця. Нареченому. Або хто він там.

- Не роби так, Алекс. Не підігравай їм. Так вони виграють. Це не ми. Ми самі себе створюємо. Ми завжди так робили.

Я й гадки не мала, про що вона, і один погляд, кинутий на Алекса, показав, що він теж нічого не розуміє. Він притулився спиною до стіни поруч зі мною, повернувся і, звузивши очі, подивився на неї.

- Ти заручена з іншим.

- Вони змусили мене. Дженна заплатила мені, а мені конче потрібні були гроші. Вілл надасть мені доступ до них, тільки якщо я погоджуся на реабілітаційний центр.

- Про що ти, чорт забирай? - проричав Алекс.

- Вони хотіли, щоб ти зійшовся з цією дівчиною! Такий був їхній план! Вони хотіли, щоб з її допомогою ти забув мене! Забув про наркотики, - вона тупнула ногою, розвернулася і вказала на мене. - О боже, як ти не бачиш? Тобі не потрібен компаньйон по тверезості. У тебе є Блейк, який ходить за тобою всюди, і Лукас, який уб'є за тебе! - випльовувала вона, з кожною секундою стаючи все більш смиканою.

Я поміркувала над її словами. Феллон здавалася божевільною, але сказане могло бути правдою, і це мене турбувало. Чи справді Дженна найняла мене, щоб змусити Алекса забути Феллон? Звучало жахливо натягнуто, але мені доводилося чути й дивніші ідеї.

- Нісенітниця собача! - заорав Алекс їй в обличчя. Він теж втрачав контроль. - Звідки тобі, чорт забирай, про це відомо? Ніхто з моєї команди з тобою не розмовляє. Ніхто! - Алекс зробив крок до неї. Він так злився, що я боялася, як би він не штовхнув її.

Я відтягла його за руку до себе, і від цього простого дотику його обличчя дещо пом'якшилося. І все одно таким страхітливим я ще ніколи його не бачила.

- Я знаю про це, тому що в справі замішаний Вілл, - вона голосно схлипнула. - Вілл любить мене. Знаю, що любить. Але я не люблю його. Я люблю тебе. Вони не дозволяли мені говорити з тобою, - вона шмигнула носом. - Сказали... - тепер вона плакала по-справжньому, і мені хотілося плакати разом із нею, бо все стало так складно. - Вони сказали, що я погубила тебе. І що ця дівчина мила і вся така правильна, і тобі стане краще з нею.

- Брехня, - він похитав головою. - Ні, ні, ні, ні.

- Вілл хотів для тебе кращого. І для мене. Блейк, Лукас і Елфі теж при справах. Як ти думаєш, чому Лукас так старанно залицявся до цієї дівчини? Вона що, справді варта уваги аж двох рок-зірок? Без образ, - її погляд ковзнув по моєму тілу, ображаючи цілком навмисно.

Я зробила крок до неї, збираючись дати словесну відсіч, але тепер уже Алекс відтягнув мене назад. Голова паморочилася від усіх одкровенень, нехай я й не була впевнена в їхній достовірності.

- Якщо ти брешеш... - почав було Алекс, попереджувально піднімаючи палець.

- Я не брешу, - Феллон перервала його, знову тупаючи ногою. Така поведінка більше пасувала б немовляті. - Навіщо мені, чорт забирай, брехати? Ти знаєш цих людей. Вілл хотів врятувати мене і любити, і все в такому дусі. Потім він став відчувати провину, тому зв'язався з твоїми друзями й агентом, які готові на що завгодно, аби ти залишався тверезим і продуктивним. Але ти не щасливий, Алекс, хіба я не права? Як ти можеш бути щасливий без мене? Я думала про тебе щодня.

- Це маячня, - Алекс похитав головою. - Вілл не якийсь там мученик, а Вейтроуз не святий, і в будь-якому разі ніхто з них не стане тебе слухати. Ходімо, Інді, - Алекс потягнув мене за руку, і я одразу відчула полегшення, бо моїм найбільшим бажанням зараз було покинути це місце. Але тут Феллон схопила Алекса за руку. Зблизька я побачила безумство в її очах. Цікаво, як вони взагалі могли називати свої стосунки коханням? Якщо вони весь час були під кайфом, у них навіть не було можливості пізнати одне одного по-справжньому.

- Ти так і не склав два і два? - вона гірко розсміялася, втрачаючи останні крихти самоконтролю. - Сам ти так нічого й не зрозумів.

- Чого я не зрозумів? - запитав Алекс, втомлено притискаючи пальці до перенісся. Він був ситий нею по горло. Тепер я це бачила. Він не був закоханий у свою колишню. Його просто дратувало, що вона залишила його заради іншого. - Про що ти говориш, Феллон.?

- Про той нещасний випадок, - сказала вона. - Того дня, коли ти допоміг мені. - Вона схилила голову набік. Моя шкіра вкрилася мурашками від того, що я побачила в її очах. - Адаже це були її батьки.

Наступні кілька секунд пройшли як у сповільненій зйомці.

Я глянула на Алекса.

Він опустил погляд на мене.

Його обличчя побіліло. Це останнє, що я пам'ятаю. Воно стало попелясто-сірим від усвідомлення і жалю. Я не відчула падіння. Швидше я його побачила, коли звуки навколо мене стали приглушеними, а силуети перетворилися на чорнильні плями. Через секунду я вже дивилася на черевики Алекса і на сукню Феллон. Очі заплющувалися, незважаючи на мої спроби залишатися при свідомості. Найбільше на світі мені хотілося почути, про що вони говорять. Вони кричали крізь поволоку безпам'ятства. Я напружувала слух.

- Чорт, чорт, ні! - кричав Алекс. - Феллон, ні!

- Мені так шкода, - кричала вона. - Мені дуже, дуже шкода.

Я вирубилася, так і не зумівши зробити життєво важливий ковток повітря.

Усе навколо мене завалилося. І сама я летіла в прірву.

Гадсон: Як справи, дівчата?

Дженна: Привіт.

Гадсон: Тільки мені одному здалося, що Алекс мав надсексуальний вигляд на тому лондонському концерті? Інді, це ти займаєшся його гардеробом? Він став менше нагадувати волоцюгу.

Гадсон: (він мені все одно подобається, але не кажи йому)

Дженна: Де вона?

Гадсон: Ігнорує наші дупи. Але чому?

Дженна: Інді, відповідай.

Дженна: Інді.

Дженна: ІНДІ.

Дженна: ІНДІГО!

Я прокинулася в ліжку.

Моєму паризькому ліжку.

Ні, не так: нашому паризькому ліжку.

Боже, мене нудило.

У нашій кімнаті все ще лежали речі Алекса, немов нічого не сталося. Я озирнулася, розглядаючи колекцію химерних пляшок води і корисних снєків на комоді, гітарних медіаторів, розкиданих блокнотів, полароїдних знімків мене й Алекса в Лондоні. Ми зробили їх на фотоапарат, знайдений у валізі Блейка. Кімната здавалася просоченою обманом, роздутою від брехні. Голова гуділа, і мені захотілося встати, піти в кімнату Блейка і заявити про звільнення.

Я була одна.

Проквітнувши кислий присмак блювоти в роті, я поворухнулася в ліжку, намагаючись зібратися з силами, підвестися і почати збирати речі. За хвилину після мого пробудження з ванної вийшов Алекс. Його очі почервоніли, а волосся розпатлалося. На ньому були сірі спортивні штани і більше нічого. Здавалося, що він щойно прийшов із власного похорону. Спробувавши піднятися, я притулилася спиною до узголів'я.

- Я все виправлю, Стардаст. Я збираюся...

- Не треба, - проричала я. Голос прозвучав так грубо, що я не впізнала його.
- Не треба прикидатися, що з нами все гаразд. Це не так. Я хочу, щоб ти мені все розповів. Ти брехун, Алекс Вінслоу, але цього разу мені потрібна вся правда. Це найменше, що ти мені винен після всього, через що ми пройшли.

Він сів на край ліжка і втупився у свої руки, що лежали на колінах. Учора я не розуміла, як могла дивитися на його обличчя і не відчувати, як легені стискаються, ніби він тримає їх у кулаці. Але сьогодні він здавався незнайомцем в одязі мого коханого. Так, коханого. Я закохалася в нього раніше, ніж зрозуміла це. Принаймні, в одну з його іпостасей.

Одного разу проста смертна закохалася в бога долі. Напевно, зараз ви вже розумієте, що це не казка. Смертним і богам не судилося бути разом.

- Чотири роки тому Феллон повернулася додому і мала такий вигляд, немов побувала в пеклі. Ми тільки з'їхалися. Тоді я ще не вживав. Типу того. Здебільшого я сидів на беззаспокійливих і був алкоголіком, але справлявся з роботою. Я не закидався дурью і не підозрював, що в мене проблеми. Думав, що я просто жив на всю і грав щосили. У цій індустрії так чинили багато хто. Словом, вона повернулася додому під кайфом і в засмучених почуттях. Сказала, що збила оленя на шляху з Калабасаса і попросила піти поглянути на тачку. Так я і зробив. Вона мала вигляд... - Алекс потер потилицю і,

зітхнувши, втупився у стелю. - Машина була зім'ятою. Я раз у раз випитував у Феллон, чи справді це була тварина. Там виявилось стільки крові... Вона продовжувала стверджувати, що це олень, і попросила допомогти їй позбутися машини. Так я і зробив. Я... я...

- Ти допоміг їй замести сліди. Хоча в душі й знав, що вона бреше, - закінчила я за Алекса, дивлячись йому прямо в очі. - Ось що ти хочеш сказати мені.

Він похитав головою, пробігаючи пальцями по волоссю.

- Я був п'яний. Не тільки це не сходилося. Багато чого здалося мені дивним. Це був просто ще один пункт у списку. Але я подбаю про те, щоб вона прийшла з повинною, Інді. Якщо вона цього не зробить, присягаюся, це зроблю я.

- Мені не потрібні твої вибачення.

- Я ж сказав, що все виправлю.

- А ще ти відомий брехун і сам себе так називаєш, - я відчула, що нижня губа починає тремтіти.

- Зараз я тобі не брешу. Присягаюся.

- Ти дозволив убивці залишитися невинною, - мій голос став вищим, ледь не перейшов на вереск, і в мене знову запаморочилося в голові. Він підсів ближче, і я відмахнулася від нього, не даючи взяти мене за руку. - Ні.

- Я б ніколи не дозволив цьому статися, якби знав напевно. Я не знав. Я просто підозрював, але більшу частину часу я бачив і відчував те, чого не існувало. Я був параноїком. І під дією препаратів. Незважаючи ні на що, я вирішив заплющити на те, що сталося, очі і повірити в її розповідь.

Я міцно заплющила очі, намагаючись змусити себе зітхнути. Я сумувала за мамою. Сумувала за татом. Я сумувала за нормальним життям і суботніми вечорами, Різдвом і навіть жахливою недільною месою. Я сумувала за можливістю і обіцянкою нормального повноцінного життя для себе. Я сумувала за старшим братом і його турботою. Навіть за хорошим батьком, яким Крейг міг би стати для Зіггі, якби Алекс підняв слухавку й зателефонував 911, коли Феллон повернулася додому тієї ночі.

Може, тоді моя мама вижила б.

І з великою часткою ймовірності я б не опинилася в цьому турне, моє серце не розбилося б на сотні осколків, які я намагалася втримати, відчуваючи, як біль просочувався зі швів. А все моє існування було в буквальному сенсі

з'єднане шпильками та голками і скріплене моєю старою швейною машинкою.

- Вважай, що я офіційно звільняюся, - сказала я, не відкриваючи очей.

- Ні, - відповів він. - Ні, ні, ні, ні, ні, ні, ні.

- Не варто провокувати мене, Алекс. Ти й так уже багато чого зробив. Поважай мої бажання і відпусти мене, - тепер я розплющила очі, подивилася на нього, на все, чим він був. Зрадником, якому я відчинила двері і якого сама впустила у своє життя. Йому знадобилося всього кілька тижнів, щоб пробратися з коридору в мою душу. Він підкорив кожен міліметр моєї істоти і використовував це проти мене, сам того не відаючи. Я більше не бачила його краси, сексуальної привабливості або вражаючої статі. Не бачила в ньому кумедного, складного, вразливого хлопця, якому так мріяла допомогти. Я бачила лише зломленого принца з очима, сповненими благами і сліз. Чоловічих сліз. Вони не були проявом злості чи роздратування. Сльози були справжніми, щирими і сповненими скорботи.

Усі зломлені принци помирають наприкінці. Хіба не він сам сказав мені про це? Можливо, він мав рацію. І найстрашніше, що в той момент я мріяла, щоб пророцтво Алекса збулося.

Я посміхнулася, дивуючи саму себе. Не знала, що в мені є ця жорсткість, але, напевно, Алекс відкопав її в моїх глибинах і кинув на стіл у морзі поруч із моїм серцем. Я знала, що, щойно він знайде мій вірш, написаний після нашої ночі в його дитячій спальні, він зрозуміє, чому все скінчено. Чому ми не змогли б залишитися разом.

- Якщо залишиш мене, - сказав він, - забереш із собою мою душу.

- На кону завжди стояла моя душа, - тихо, але з викликом відповіла я. - У тебе немає душі. Уже давно. Ти довів це, всі минулі роки приховуючи злочин, хоча тоді одним-єдиним дзвінком ти б міг урятувати мою маму. Я не потрібна тобі. Тобі потрібен лише ти сам. Настав час пакувати речі і вирушати на інші планети. Знайди свою душу, Алекс. Без неї ти ніколи не будеш по-справжньому щасливим.

Розділ 28

Алекс

Вона залишила мені записку.

На аркуші паперу.

Із блокнота.

Мого блокнота.

Блокнота, в якому я писав пісні. Пісні, на які мене надихала вона. Пісні, які я писав для неї, і, може, їй. У них зберігалася її спадщина, кожне слово було наповнене набагато більшим змістом. Це було щось середнє між віршем і посланням. Про нас. Про мене. Про той хаос, яким стали наші стосунки. І внизу було написано червоним чорнилом і підкреслено дещо ще. Написано нещодавно. Вона так сильно притискала ручку до паперу, що в деяких місцях той порвався.

Ти прекрасний, Алекс, але душа твоя порожня. Ніхто не помер би за тебе. І ніхто не мав би померти через тебе. Інді.

Вона використовувала слова з "Маленького принца", і чомусь від цього було болючіше. "Маленький принц" належав нам. Я написав їй пісню про нього, а вона використала це проти мене. Я зрозумів, сидячи в паризькому готелі, який нічим не відрізняється від інших і водночас ні на один не схожий, що нарешті знайшов її. Дівчину, варту всіх написаних мною пісень. А потім втратив її. Дівчину, чиє життя я допоміг зруйнувати.

Наприкінці холодного темного тунелю мого існування з'являлося світло: навіть я розумів, що не можу скасувати концерти, що залишилися в турне "Листи Небіжчика". Дженна викопає ще один тунель у мені і запахне туди динаміт, якщо я посмію про таке заїкнутися. За мною слідували страховики, у спину смердюче дихала звукозаписна компанія. І я взагалі-то успішно повернувся на сцену і влаштував галас навколо свого наступного безіменного альбому. Крім того, мої товариші поклалися на мене. Товариші, яких я хотів убити, але яким водночас був зобов'язаний. Наші стосунки були складними, ненормальними, абсолютно божевільними. Вони постійно зраджували мене, намагаючись повернути до життя. І працювало ж!

До цього моменту.

Я пообіцяв собі, що чим би це лайно не закінчилося, я подбаю про те, щоб Феллон зробила для Стардаст та її сім'ї те, що повинна.

Я стояв біля кухонного острівця в номері, так сильно стискаючи її записку, що пальці ледь не хрустіли. Запах Інді все ще залишався в моїх ніздрях, на моїй подушці, всередині мене. Двері позаду мене відчинилися.

Так, я знову вживав.

Ну намагався.

Чорт, який же поганий з мене наркоман.

- Навіть не думай, - я вдихнув, намагаючись запалити маленькі камінчики солі. Як, чорт забирай, можна кайфанути за допомогою цього? Мені потрібні нові друзі. Нові молоді невдахи, які навчать мене відриватися за допомогою дріб'язкових речей. Але ж навіть чотирьох годин не минуло після того, як пішла Інді. Страшно було подумати, що стане зі мною через тиждень. Я помру, якщо перетворюся на те, що так відчайдушно ненавиджу.

- Про що я не повинен думати? - я чув, як Люк ходить позаду мене, але повертатися не став.

- Про все. Моя відповідь "ні", про що б не йшлося. Не розмовляй зі мною. Не вибачайся. Не потрібні мені твої співчуття. Восанне кажу, я трахнув Лору задовго до того, як ти зустрів її. Не потрібно було двічі псувати мої єдині серйозні стосунки, - я роздратовано кинув сіль на стійку і, звісно ж, вступив із ним у бесіду. Ідіот. Я був ідіотом. Частина мене, нехай маленька і незначна, заглушена всім цим лайном у моїй голові, розуміла, що я на це заслужив. Усе, що сталося зі мною. Відхід Інді. Суча поведінка Феллон. Мої друзі й агент нянчилися зі мною, брехали мені: контролювали кожен мій подих, починаючи з моїх любовних стосунків і закінчуючи альбомами, договорами, інтерв'ю та загальним добробутом. Лукас став поруч і змахнув напівспалену сіль на підлогу з мармурової стійки.

- Думаєш, справа в Лорі? - закричав він мені в обличчя. - Ти хворий! Що з тобою не так? Річ не в Лорі й не в Феллон. Навіть не в Інді. Річ у тобі, придурок. Я закоханий у тебе, - він похитав головою, виплюнувши ці слова мені в обличчя.

Я повернувся до нього. Слова капали немов дощ крізь щілини в стелі. Повільно, але наполегливо. Якби я тільки міг їх зрозуміти.

- Що?

Лукас узяв мене за руку і притягнув до себе. Я дозволив йому, оскільки був занадто вражений, щоб сказати щось виразне. Наші обличчя опинилися на

відстані кількох сантиметрів, але досить далеко, щоб я зміг розгледіти вираз його обличчя. Поранений, майже як у мене.

- Я кохаю тебе. Кохаю вже, хм-м-м, давай подумаємо, років дванадцять? Усі знають. Для всіх це очевидно. Я почав грати на барабанах через тебе, чорт забирай. Тобі потрібен був барабанщик, і ти не міг його знайти. Ніхто не хоче бути барабанщиком, адже їх ніхто не помічає. Але я це зробив. Я хотів перебувати ближче до тебе, а ти хотів організувати музичний гурт. Тому я навчився грати на барабанах. Потім я став твоїм інструментом. Підбирав за тобою уламки - твою ідіотську подружку Лору, Феллон і всіх навколо, щоб отримати хоч щось від самого тебе. Кілька шматочків чортового Алекса Вінслоу, хлопця, який, на жаль, мав усе. Харизмою, талантом, такими очима. Він умів заповнити собою кімнату. Ці чортові очі, Алекс, - Лукас відпустив мою руку і закрив обличчя руками, хитаючи головою в розпачі та походжаючи кімнатою.

Я хотів запалити сигарету, щоб чимось зайняти рот. Я не міг і слова сказати, і був занадто вражений, щоб поворухнутися. Усі знали? Я що, жив в іншому світі, не в тому ж, де мої товариші? Здається, вони багато чого приховували від мене.

- Я допоміг вам із Феллон розлучитися не тому, що мені подобався Вілл або вона, а тому що я люблю тебе. А любов до тебе означає необхідність наплювати на свої бажання і потреби. Феллон тягла тебе за собою в залежність і депресію. Вона отруювала тебе, тому я прибрав її. І я б знову це зробив, якби міг. Ні на секунду не замислившись. Я б убив за тебе, Вінслоу. А тепер Інді зробила щось протилежне. Вона воскресила тебе. Зрозуміло, дивлячись, як ти бавишся з нею, я щодня хотів накласти на себе руки. Я штовхнув тебе в обійми іншої, і це вбивало мене. І все одно я це зробив.

Заради тебе.

Лукас упав на чорний оксамитовий диван, зарившись обличчям в одну з подушок. У душі я замислився, яким треба бути придурком, щоб жити й не помічати, що один із найкращих друзів закоханий у тебе. Таким, як я. Я той придурок.

- Ти гей, - безглуздо сказав я, потираючи спітнілу скроню. Не знаю, чому я так пітнів, але, можливо, в такому стані я не міг зрозуміти, наскільки спекотно в номері. Я так старанно намагався накуритися і не думати про Інді. І я зазнав поразки і в тому, і в іншому.

- Так, гей, наскільки це можливо. І, будь ласка, не потрібно жартів Елфі, - Лукас смикав блискавку шкіряної куртки. Вгору. Вниз. Вгору. Вниз.

Здавалося дивним говорити про нього, коли мій власний світ лежав у руїнах. Але я більше не міг залишатися лайняним другом, і це зізнання стало початком. До того ж він був схожий на дитину, яка захандрила. Сумний, роздратований, переможений. Я сів на диван поруч із ним і штовхнув плечем.

- Мені шкода, - я навіть не знав, за що вибачався. За те, що не гей? За те, що на його очах хизувався в шато з половиною жінок Голлівуду? Змушував грати роль феї-хресної понад десять років? Несподівано зробив його чортовим барабанщиком?

- Не треба. Мені майже тридцять, і я все ще ховаюся. Я брехав тобі багато років. Напевно, ми квити. - Лукас витер ніс тильною стороною долоні, не піднімаючи очей.

Я не думав, що це можливо після того, як Інді пішла, але моє серце тріснуло ще сильніше. Воно розбилося через Лукаса. Я різко притягнув його в обійми.

- Гей, - сказав я, дивлячись на стіну перед нами. Усе було кепсько, але мені потрібно було переконати Лукаса у протилежному, тому що Інді мала рацію. Мені потрібно було знайти душу і показати її оточуючим мене людям. - Подивися на мене.

Він знову схлипнув і підняв погляд.

- Коли ти зрозумів, що тобі подобаються члени?

- Коли нам було по дванадцять. Може, тринадцять. Не знаю. Я лише пам'ятаю, що бажав твоє серце до того, як захотів член. Це був січневий вечір. Я помітив, як ти ходив дорогою, закинувши Таню за спину, і кричав у зачинені вікна: "Хто знає, як налаштувати гітару?" Тоді я подумав... цей сучий син одного разу заповнить усю кімнату статуетками "Греммі". Ти був схожий на невдачу, але так любив те, чим займався, що я не міг цим не захоплюватися. Твій голос тільки зламався. З'явилася дюжина або близько того прищів. Пам'ятаєш? - він засміявся. - Боже, ти був смішний.

- Я все ще смішний, - я посміхнувся. Я пам'ятав той день. Друг тата Дункан нарешті погодився налаштувати Таню і навчити мене грати перші акорди пісні "Smoke on the Water". - Просто я не знаю, чи кумедно все ще бути смішним тепер.

- Ти точно все ще смішний, - сказав Лукас, плескаючи мене по грудях. Раніше він цього не робив. Може, завжди хотів, але не знав, як я відреаую. Ця думка вганяла мене в депресію.

- Будь ласка, не повертайся до старого, Алекс, - Лукас знову говорив серйозно. Але було пізно. Нехай я і не накурився цього вечора, я точно знав,

що зроблю це. І що буду шкодувати. Знав, що це допоможе хоча б частково заглушити біль після того, що сталося зі Стардаст.

- У мене є запитання, - я змінив тему, витягнув сигарету зубами з пачки на кавовому столику і запалив її. Я все ще обіймав Лукаса за плечі немов молодшого брата. - Якби ми були разом, я був би зверху чи знизу?

Лукас голосно розсміявся крізь сльози.

- Я завжди зверху.

- Нісенітниця, - відповів я.

- Бачиш? - сказав він. - Ти все ще смішний. - Він притиснув вказівний палець до мого носа, посміхаючись із нещасним виглядом.

Я все ще думав про Інді під час усієї цієї розмови.

Гадав, що подумала б вона, дізнавшись правду про Лукаса.

Розділ 29

Алекс

Алекс,

Пам'ятаєш, як ми вперше переїхали до Лос-Анджелеса і пообіцяли собі ніколи не змінюватися? Що залишимося тими самими хлопцями з того самого лайняного містечка, об'єднаними ненавистю до футбольного клубу "Манчестер" (пішли вони, чувак, пішли вони). Ну, напевно, потрібно сказати, що ми порушили цю обіцянку.

Мушу зізнатися - навіть коли ми перестали бути друзями і стали суперниками, ти завжди був попереду. Ти отримав найкращу дівчину, найкращий альбом і більш престижний "Греммі". Ти потрапив на обкладинки Rolling Stones і NME[33], тоді як я потрапив у лайняний Billboard. Твоя музика все ще подобалася хіпстерам, навіть коли стала мейнстримною, тоді як мене запросили в Country Music Awards.

І в тебе є друзі. Усі вони. Твої.

Я хочу, щоб ти знав, звідки виникла ідея з Індіго Беллами і тим більше хочу, щоб ти зрозумів - я тобі не ворог. Ніколи ним не був. І не буду.

Напевно, я маю пояснити все тобі. Ти думаєш, що я вкрав у тебе Феллон, хоча в реальності я лише хотів врятувати вас обох. Чи кохаю я її? Так. Чи зможу я отримати її всю, як ти, коли добиваєшся всього?

Ні.

Тієї ночі, коли Феллон потрапила в аварію, вона поверталася з моєї вечірки в Калабасасі. Тобі було погано, і ти залишився вдома. Вона накурилася і збиралася сісти за кермо.

Я знав про це.

І дозволив цьому статися.

Я беру всю відповідальність на себе.

Там було стільки людей, що мене не особливо турбувало, хто приходив і хто йшов. Але через день після аварії вона зателефонувала мені. Відшукала мене.

Вона була в паніці і знала, що ти кинеш її, якщо вона відразу не піде в поліцію.

Відтоді в нас із Феллон почалися токсичні стосунки. Ми зблизилися, і я все більше закохувався в неї, а її пристрасть до наркотиків ставала все сильнішою.

Ми зраджували тебе, і це сплигло на поверхню. Я не звинувачую тебе за те, що ти викинув мене зі свого життя. Напевно, нам краще триматися подалі одне від одного.

Але я завжди знав про батьків Індиго Белламі.

І знав, що одного разу це відгукнеться мені, це правда. Я знав. Я частково несу за це відповідальність. Я жахлива і бридка людина.

Коли всі дізналися про Феллон, Елфі, Лукас і Блейк заявили, що більше не стануть зі мною розмовляти. Але вони все-таки поговорили зі мною. Десь у той час, коли ти позбувся своєї восьмої няньки, я зателефонував Дженні Голден. Вона організувала зустріч з Елфі, Блейком і Лукасом. Ми всі погодилися, що ти знову котишся вниз по похилій. Я був тим тупим ідіотом, який стежив за Індиго і Крейгом, відчуваючи провину і біль за те, що зійшло з рук Феллон. А також через їхнє жахливе життя.

Я сказав, що план ідеальний, і вони погодилися.

Я хотів, щоб ти закохався і тобі стало краще.

Я хотів, щоб ти став моїм суперником по "Греммі", а не по кошмарах.

Я знав, що твоє життя стане кращим, як і життя Індиго, а якщо все піде за планом, то і життя Крейга.

Індиго не знала, хто обвів фломастером те оголошення про роботу, за яким вона зателефонувала. Вона думала, що це зробили її брат або невістка. Гадсон підсунув газету в кошик її велосипеда, поки вона була в магазині.

Я навіть не думав, що Феллон усе ще так закохана в тебе. Так сильно кохає тебе. Яка людина зізнається у злочині, який вона скоїла? Тільки відчайдушна наркоманка, ось хто.

Ти можеш подивитися на це і побачити зраду, але твої друзі хотіли для тебе лише найкращого. Як і я. Мені шкода, що не спрацювало, і я відчуваю полегшення, хоч мені й страшно, що тепер я про все розповів. Роби як хочеш. Я втомився ховатися. З мене досить ігор із долею. Досить псувати життя собі й іншим.

Але не зривай злість на своїй команді. Вони люблять тебе. Вони обрали тебе.

Ти виграв.

P.S.

Я все ще удавано плююся щоразу, коли хтось згадує ім'я Алекса Вінслоу.

Щиро твій,

Вільям Джордж Бушелл

Ось дещо про пристрасть: цей паршивий друг пробирається в твоє життя, коли тобі погано. Ось так. Моя пристрасть до наркотиків знайшла мене, тому що я більше не міг вилікувати її. У мене не було причин поводитися добре, тому що її не було поруч, і все здавалося безнадійним, неправильним, безповоротним.

Таким. До біса. Безповоротним.

Я багато чого дізнався за три останні тижні турне. По-перше, якщо хочеш добути наркотики, ти це просто робиш, навіть якщо весь світ спостерігає за тобою. Я проводив у номер фанаток, у чийх бюстгальтерах була захована дурь. Їх я не торкався, але ось наркотики вживав. Я випив пляшку горілки в туалеті в Канаді, а в Нью-Йорку наковтався таблеток. Коли ми приземлилися в Теннессі, я зайшов привітатися з кантрі-співачом, якого навчав під час одного реаліті-шоу, і випив пляшку віскі в його спальні. Це було так нікчемно просто, що я мало не засмутився. У мене завжди були можливості це зробити. Я просто вирішив ними не користуватися, не знаю з якої причини. Хоча ні, причина була зрозуміла. Вона. Стардаст. Вона піднімала мені настрій набагато краще за дурь. Навіть ще до того, як я дістався до її маленького тіла, вона дражнила мене, протистояла мені і розважала мене.

Якщо став наркоманом - це назавжди.

Проблема в тому, що ти не усвідомлюєш усю серйозність своєї пристрасті, поки вона не випередить тебе на п'ять кроків. Вона вже прагне до фінішної прямої, готуючись зруйнувати твоє життя. Я робив перерви між наркотиками і пляшками алкоголю, тому намагався переконати себе, що все ще відносно тверезий. І коли я був відносно тверезий, я дзвонив їй. Постійно. Вона жодного разу не підняла слухавку. Я взяв адресу її електронної пошти у Блейка і надсилав їй повідомлення. Дурні повідомлення. Моторошнуваті. Повідомлення, через які я міг опинитися в лайні.

Кому: Indiebell1996@gmail.com

Тема: Ти мені потрібна

Після концерту зустрів Ісуса на Таймс-сквер, і він сказав, що ми всі помremo, і мені потрібно подумати про те хороше, що в мене було. Я зміг згадати тільки одне - тебе.

Ти все ще злишся на мене? Взагалі-то не відповідай. Поговоримо про це, коли повернуся. Мені не варто зв'язуватися з тобою. Блейк вважає, що я пишу вибачення, і, напевно, так і є, але на цьому я не зупинюся. Вони з Дженною вб'ють мене, якщо дізнаються про це, але ми з тобою важливіші за них. Важливіші за все це.

До речі, Дженна вагітна від Блейка. Вона попросила нікому не говорити, тому я кажу тобі. Тому що ти важлива для мене. Напевно, пізніше я обведу цей абзац і видалю. Таке кліше. Ти знала, що альбом, записаний у того придурка, який продюсує бойз-бенди, став моїм найкращим, найбільш продаваним?

Ну ось.

Може, все-таки не стану видаляти цей рядок.

Елфі став скиглієм. Каже, що хвилюється через мене і так це висловлює. Блейк спить, притиснувши телефон до вуха. Лукас ледь розмовляє тепер, а я... я п'ю.

Усе почалося з однієї пляшки горілки. Я сумую за тобою. Я не знав, що Феллон зробила тієї ночі. Присягаюся. Вона в реабілітаційному центрі. Я поставив їй ультиматум щодо зізнання. Будь ласка, відповідай на мої дзвінки. Або... не треба.

Не кажи Блейку.

А.

Кому: Indiebell1996@gmail.com

Тема: Як?

Не можу повірити, що все це лайно насправді, Стардаст. Чому ти мені не відповідаєш? Невже я не потрібен тобі так само, як ти потрібна мені? Хіба це чесно, що я знайшов тебе, а ти знайшла мене, і ми обидва знаємо, як рідко зустрічаються стосунки, подібні до наших, і ти все одно відпустила мене?

Як мені відпустити тебе?

Дурне запитання. Я не відпущу.

Ще два тижні. Я приїду по тебе. Знаєш, що приїду.

Щиро твій (навіть якщо ти вважаєш, що я не потрібен тобі),

А.

Кому: Indiebell1996@gmail.com

Тема: Я написав пісню

Звучить вона так:

Відповідай мені.

Відповідай мені.

Відповідай мені.

Відповідай мені.

Всі і все розвалюються на частини. Концерт у Чикаго пройшов лайно. Я забув більшу частину слів. Не питай чому, Стардаст. Ти й так знаєш.

Гадсон приєднався до нас у турне, щоб завадити мені руйнувати те, що залишилося від моєї кар'єри, а Блейк повернувся до Лос-Анджелеса, грає роль татка. Мені здається, вони з Лукасом разом. Тобто Лукас і Гадсон. Не Блейк. Сподіваюся на це. Це ж добре, так? Те, що я бажаю всього доброго хорошим людям.

О. До речі. Лукас - гей.

Хочу, щоб ти знала, що я думав про це, і, хоча я продажна людина, мені все одно подобається чернетка нового альбому. Він весь нагадує про тебе. Не можу дочекатися, коли розповім про тебе всьому світу. Розповім про твою душу. Ти була права. Справа в твоїй душі, але я ж казав, що позичу її. Ти ж не проти, так?

Через тиждень я повертаюся в Лос-Анджелес.

А.

Кому: Indiebell1996@gmail.com

Тема: Одного разу жив-був принц...

Пам'ятаєш, як у "Маленькому принці" лисиця хотіла, щоб хлопчик приручив її, і тоді вони змогли б бути разом? Напевно, ось що ти зі мною зробила. Ти приручила мене. Ти була мені потрібна. А потім ти випустила мене назад у дику природу, такого одомашненого і ТВОГО, і тепер я поняття не маю, що робити і як вижити. Що, впевнений, ти погодишся, іронічно. З огляду на все, що сталося.

Я їду з Чикаго в Оклахому. Тобі б сподобалося. Ми заборонили Елфі їсти мексиканську їжу. Я часто думаю про тебе. Часто переглядаю наші полароїдні знімки. Відколи ти пішла, я ні з ким не був. Гарзд. Розповім про все чесно: я взявся за груди фанатки, поки фоткався з нею. Але в неї були фальшиві груди, і це був її день народження. І мені не сподобалося. Зовсім.

Так дивно перебувати тут, робити це, не ганятися за тобою, хоча все тіло вимагає цього. Блейк каже дати тобі час, але що він знає про стосунки? Вони з Дженною - ходяча катастрофа.

Сьогодні я побачив білку. У неї був відрізаний хвіст. Він усе ще був пухнастий, просто... короткий. Коли-небудь бачила хвіст білки зблизька? Він вражає. Мені стало шкода білку, але я нагадав собі, що вона не знала про свій відрізаний хвіст.

Потім я усвідомив, що я чортова білка, Інді.

Я бісова білка, яка бігала з половиною хвоста, і ніхто не говорив мені про це, тому я жив у щасливому невіданні. І ось прийшла ти, а потім пішла, і знаєш що? Тепер я знаю про це. Знаю, що я не цілий, а моя душа, яка, як я думав, помирала, взагалі-то перебуває в Лос-Анджелесі. Роз'їжджає на велосипеді в кумедній сукні.

Знаю, що говорю тільки про себе, і знаю, що просто зараз ти переживаєш кепські часи, але, напевно, так чинять усі наркомани.

А я наркоман. Знову.

Чотири дні, Інді. Ти. Я. Ми. Назавжди.

Того ж тижня Блейк повернувся з прийому в акушера-гінеколога, куди вони пішли разом із Дженною. Дізнавшись, чим я тут займався, він забрав ноутбук, залишений Інді, і благав мене зупинитися. І - природно - мені ще більше захотілося дзвонити, і я наказав Дженні та Гадсону, якому без особливого ентузіазму довелося тягнути свою дупу назад у Лос-Анджелес, щотижня навідуватися до Інді. Вони сказали, що в неї все добре. І, звісно ж, від цієї новини мені стало ще лайновіше. Мені хотілося, щоб їй було так само боляче, як і мені. Я навіть не соромився таких думок, і ось у цьому й полягала проблема.

Спочатку Оклахома, потім Техас і назад прямо в Лос-Анджелес. На той час я вже зрозумів, що потяг до наркотиків і випивки повернувся до мене з подвоєною силою. Але мені потрібно було розібратися з більшою проблемою - завоювати одну дівчину.

А з усім іншим - наркотиками, алкоголем і пристрасстю я розберуся пізніше. Любов може впоратися з усім.

Концерти пройшли нормально. Наркотики допомогли мені пережити їх. Але я більше не писав пісень і не давав тих вибухових вистав, про які глядачі чули після європейського турне. У "Листах Небіжчика" офіційно з'явився труп, ха. Треба записати це куди-небудь.

Політ до Лос-Анджелеса пройшов у тиші. Щойно ми приземлилися в аеропорту, я одразу ж дав водієві адресу Інді. Мені було начхати, що інші хотіли поїхати до себе додому. Чорт із ними. Вони зіпсували мені життя, представивши одній синьоволосій викрадачці сердець.

Я приїхав не з порожніми руками. Я думав довго і наполегливо, а потім знайшов-таки відповідний для неї подарунок. Мені здається, він ідеально передавав те, що я хотів сказати. На жаль, мій подарунок міг померти. Не можна було втрачати ні хвилини.

Інді жила в лайняному районі в ще більш лайняному будинку. Прямо під її квартирою розташовувався стриптиз-клуб, тож потрібно було заходити з провулка з іншого боку і іржавими металевими сходами добиратися до самого житлового комплексу. Я постукав у двері тричі і ще про всяк випадок подзвонив. Я знав, що вона вдома. Була шоста година. А йти Інді було нікуди. Роботи в неї не було. Гадсон перевірив це для мене.

Двері відчинила світловолоса висока жінка. Наташа. Я впізнав її за фотографіями на ноутбуці Інді. Вона зігнула брову й обдарувала мене таким поглядом, ніби я щойно справив нужду на килимок біля її входу.

- Чим можу допомогти? - вона поводитися так, немов ми не розмовляли по "Скайпу". Цікаво, скільки всього розповіла їй Стардаст?

Усе розповіла, бовдуре. А ти як думаєш?

- Я шукаю Інді.

- Вона не хоче тебе бачити.

- Інді доведеться побачитися зі мною рано чи пізно, тому що я не заспокоюся, доки цього не станеться. Найімовірніше, їй доведеться отримати судову заборону на мене, якщо вона справді хоче викреслити мене зі свого життя. Додатковий бонус, - я помахав кулаком із затиснутим у ньому подарунком, демонструючи Наташі, що прийшов не з порожніми руками, - я дещо зробив для неї. Вона зрозуміє, що це означає.

Нет секунду дивилася на мій подарунок. Вона немов би вагалася, і їй було соромно за мене. Навіть мені було соромно за себе. Наразі я був готовий

навіть благати, і чорт, я вже точно мав вигляд ідіота, тримаючи в руці напівмертвий презент, що стікає водою.

- Інді! Це він, - крикнула вона вглиб маленької квартири.

За кілька миттєвостей біля дверей з'явилася Інді. Це і все? Я був збитий з пантелику. Але побачивши вираз її обличчя, я відчув, як радість, побачивши її після цілих трьох тижнів розлуки, випарувалася. Її очі, її виразні блакитні очі, що сяяли, коли я грав на гітарі, очі, біля яких з'являлися зморшки щоразу, коли вона кінчала на мої пальці, язик або член, згасли. Дівчина, що стояла переді мною, зовсім не була схожа на ту живу й активну Інді, яка кинула мене в Європі.

Я простягнув руку і віддав їй подарунок, перш ніж вона встигла заговорити.

Вона втупилася на квіти, затиснуті в моїй долоні, не насупившись, але й не розчулившись.

- У троянд немає гена синього кольору, - пояснив я. - Я не зміг знайти потрібний колір. Факт. Тому я пофарбував їх для тебе. На це пішло кілька годин, - я стежив за виразом її обличчя голодним поглядом, намагаючись розшифрувати її почуття. Але нічого не отримав у відповідь. Спотикаючись об слова, я продовжив говорити вдвічі швидше. - Бачиш, я витратив час. На троянди. Тому що мені не все одно. Ти мені не байдужа. Напевно, я намагаюся сказати, що заслуговую на другий шанс.

Я так пишався своєю маленькою промовою. Озираючись назад, я бачу, наскільки мало розумів. Не міг зрозуміти ситуацію і вже точно не міг прочитати те, що так ясно було написано на її обличчі. Ми не герої романтичної комедії, де проблему розв'язували за допомогою букета і коробки цукерок "GODIVA"[34]. Вона дивилася на мою простягнуту руку з подарунком, і коли я вже вирішив, що вона забере квіти, Інді прибрала руку, і троянди шумно впали на підлогу між нами.

- Що? - запитав я. Правда. Тому що в моєму дурному вмираючому мозку я все ще бачив у ній свою таємну подружку. І це була сварка закоханих, яку можна вирішити і яка після примирення сторін цілком могла б призвести до гарячого, відчайдушного, пристрасного сексу.

- Скільки ти випив і вжив сьогодні? - запитала вона спокійним голосом. Інді мала гарний вигляд у смарагдовій сукні-кімоно.

- Трохи, - я ікнув, не усвідомлюючи, що вона може відчути запах алкоголю через поріг. - Ти мені потрібна.

- Ну так, - вона похитала головою, видавши смішок. - Послухай мене, Алекс, і слухай уважно, бо можеш погрожувати приходити сюди щодня до кінця свого життя, але це нічого не змінить. Я не хочу чути про тебе. Ти найбільш егоїстична самозакохана людина, яку я коли-небудь зустрічала. Не потрібно заходити завтра, тому що мене тут не буде. Де б я не була, тобі там не раді. Дякую за квіти, - вона штовхнула їх подалі від порога.

І зачинила двері перед моїм носом.

Зачинила зсередини на клямку.

Залишивши мене самого.

Я був дитиною років шести-семи, коли сестра змусила мене подивитися разом із нею "Красуню і Чудовисько". Я дивився просто тому, що вона була старшою і знала, як готувати попкорн у мікрохвильовці, а попкорн і фільм - найкраще у світі поєднання.

Один момент справив на мене незабутнє враження. Я ще багато днів розпитував сестру про це. Коли Гастон знаходить замок Чудовиська, коли запанував хаос, коли вони починають битися і в якийсь момент чудовисько просто... здається. Воно дозволяє Гастону поранити його і виграти битву.

- Чому? - запитував я в тисячний раз.

- О боже, ти дурник. Що незрозумілого? Він втратив свою дівчину! Його життя втратило сенс! Він радше готовий померти, ніж прожити життя старим, самотнім невдахою. Без неї він назавжди залишиться монстром.

Найправдивіші у світі слова, нехай навіть їх вимовила та, яка потім отримає не найлєсливіше прізвище "Міський Велосипед" - МБ, тому що всі на ній каталися. Навряд чи вона була авторитетом у питаннях романтики.

Напевно, я ніколи не розповідав Інді цю історію, а думка, що ніколи й не розповім, душила мене.

Я вже викурював другу пачку сигарет за день, гадаючи, у чому сенс. Навіщо дивитися в порожнечу і бачити, як час і повітря рухаються, незважаючи на їхню невидимість, тягнуться, як важкий труп, який потрібно всюди носити з собою. Я був під кайфом і напився віскі.

А в голові роїлися питання. Стільки запитань. І всі неправильні.

Де Інді?

Що вона робила?

Як я зможу все виправити?

Чи був у мене взагалі ще шанс?

Я зателефонував Феллон і сказав, що, якщо вона не розповість про те, що трапилось, це, чорт забирай, зроблю я. Феллон була вже тверезою і зізналася у всьому поліції. У реабілітаційному центрі її відвідали копи в цивільному. Вілл був там і тримав її за руку. Їй дали можливість закінчити курс реабілітації, перш ніж сісти за ґрати. Блейк сказав, що за законом я був чистий. Немов, чорт забирай, мені було не все одно.

Я написав Інді, повідомляючи про Феллон, хоча Блейк і Лукас відмовляли мене. Вона не відповіла. Не знаю, стало їй краще чи гірше від цієї новини. З одного боку, я знову розкрив рану. З іншого - я запропонував спосіб вилікувати її.

Дверний дзвінок продзвенів тричі. Старий Алекс, також відомий як Алекс із турне, уже б насупився. Новий Алекс був чудовиськом, якому було байдуже, чи увірветься зараз сюди Гастон. Сьогодні якийсь ублюдок особливо старався. У всіх хлопців був ключ від квартири, яку я винайняв, коли повертався до Лос-Анджелеса, щоб бути ближче до Інді, тож, напевно, це якийсь співробітник служби доставки, який хоче швидше вирушити далі. Я щось замовляв? Не пригадую.

Дзвінок продзвенів ще двічі, і почувся стукіт. Стягнути себе з дивана було так само важко, як якби я намагався зняти з плечей вантаж вагою в сотню тонн. З яких пір моє тіло стало таким важким? Після Парижа я мало їв і, напевно, втратив кілька фунтів ваги. Тому дійшов висновку, що вся справа в моїй голові.

- Іду, - простогнав я, шаркаючи до дверей. Я подивився у вічко просто за звичкою. З того боку дверей стояв хлопець із руським волоссям і м'якими рисами обличчя. На ньому були спортивні штани з джерсі, і виглядав він як справжній маніяк. Чудовисько я чи ні, але я не збирався розгортати перед ним червоний килим і запрошувати в дім, щоб він порізав мене на пастрамі.

- Хто це? - запитав я. Було приємно усвідомлювати, що я ще міг думати логічно.

- Крейг Белламі, - він підняв голову і закричав, щоправда зробив це просто у вічко, ніби це був мікрофон.

Старший брат Інді. У моєму уявленні він існував у вигляді примари, необхідного інструменту, який своїми витівками допоміг нам зблизитися і за яким мені доводилося постійно прибирати. Він мені і справжнім-то не здавався. Я був просто радий, що цей придурок поводився гірше за мене. Я знав, що потрібно відчинити двері. Навіть якщо він збирався вбити мене, а це було б не дивно, і я вважав би це поетичною справедливістю, можливо, у

мене вийде дізнатися, де вона. Чорт, мене майже тішила думка, що мене покалічить людина з її ДНК.

Я відчинив двері і сказав найдурнішу річ у своєму житті.

- Де вона?

Крейг проігнорував моє запитання і штовхнув мене назад у квартиру. Я дозволив йому це зробити, хоча ми й були одного зросту (ну, може, я трохи вищий) і приблизно однакової статури. Напевно, я мав такий вигляд, немов по мені проїхалися всі вантажівки штату, однак, дивлячись на нього, можна було подумати, що останні кілька років Крейг прожив у сирих печерах афганських гір. Ми обидва не заслуговуємо на Інді.

- Знаєш що? Моя сестра мало з ким відверта. За природою вона потайлива. У дитинстві щоразу, коли я влаштовував вечірку або запрошував друзів, вона зачинялася не просто у своїй кімнаті, а в шафі. Вона слухала музику і шила. Вона і твою музику слухала, - сказав Крейг, наближаючись до мене і змушуючи мене позадкувати назад.

Я не знав, що відповісти, але Крейг і не чекав відповіді. Він знову штовхнув мене, і я відступив на кухню.

- Майже щотижня я влаштовував вечірки, намагаючись заглушити біль, але вона нічого не говорила. Розумієш, Інді просто така хороша. Навіть коли я обрюхатив Нет і вилетів з коледжу за три з половиною роки, все зіпсувавши, Інді підтримувала мене, стискала мою руку і дивилася на мене так, що я почувався важливим.

Після третього поштовху я вривався в кухонну раковину. Я злегка поморщився, захоплений його історією, гадаючи, до чого він веде. Крейг стояв так близько, що я бачив волоски в його носі. Від нього несло алкоголем, потом і відчаєм. Цей запах я впізнавав, бо протягом тривалого часу сам носив його немов парфуми.

- Я зрозумів, щойно вона підписала контракт, що Інді віддасть тобі все. Така моя сестра. Класична добра душа. Завжди до всіх прив'язується. Я подумав: "Ну і чорт із ним". Пора і їй вивчити урок. Я подумав, що ти пограєшся з нею, кинеш, але ми будемо поруч і підберемо осколки. І врешті-решт вона продовжить жити далі і знайде гідного хлопця. Ти залишишся просто миттю в її житті, гарною історією, яку можна розповісти подружкам при зустрічі. Я й уявити не міг, що ти так нашкодиш їй. Не просто їй, а нам. Ти і твоя подружка взяли й зруйнували сім'ю та викинули всі наші плани й мрії в смітник. А потім повернулися, щоб зробити ще болючіше. А тепер скажи мені, Вінслоу. Як би ти відреагував на моєму місці?

Ми втупилися один на одного. Його очі були трохи світлішими, ніж в Інді. Блакитніші. Простішими. М'якшими. Їм не вистачало розумного блиску людей мистецтва. Раптово мені страшенно захотілося, щоб він зробив мені боляче. Він здавався продовженням Інді, а я хотів позбавити її всього лайна, через яке їй довелося пройти.

- Я б убив мене, - сказав я рівним і сухим голосом. - Може, не буквально вбив, бо в'язниця - це не весело, але я б точно залишив кілька позначок на все життя. Чорт забирай, я залишив їх на твоїй родині.

Не знаю, чи закінчив я речення до того, як його кулак врізався в моє обличчя. Так я все це собі й уявляв. Спочатку шок, потім печіння і, нарешті, біль. Я лизнув верхню губу, відчувши теплу цівку, що стікає з правої ніздрі. Випрямився.

- Знаєш що? - він розсміявся своїм думкам, хитаючи головою. - Мою маму можна було ще врятувати. Вона померла не одразу. Якби егоїстичний придурок виявив милосердя, вона залишилася б жива.

Знову удар, цього разу в живіт. Я склався навпіл, викашлюючи кисень із легень. Чорт. Хлопець був сильний. Я сіпнувся назад, в очах потемніло. І все одно я його бачив. Я міг боротися. Напевно, навіть міг здолати його. Мені згадалися слова сестри.

Я втратив свою дівчину.

Я - монстр.

І таким я і залишуся для Інді. До кінця наших життів.

Крейг обхопив мене і жбурнув на підлогу. Я не намагався чинити опір, дозволяючи йому бити мене по обличчю кулаками, доки воно не втратило чутливість. Його обличчя, яке в той момент здавалося просто роздутою рожевою плямою, що гарчала, спотворилося від болю. Цікаво, чи розумів він, наскільки ми схожі. Що ми кохали одну й ту саму дівчину, звісно, по-різному, і що ця дівчина любила нас і хотіла нас урятувати, здебільшого від самих себе.

- Де вона? - повторив я, кашляючи кров'ю. Їхню матір можна було врятувати. Тоді я про це не знав. А якби й знав, чи відреагував би я по-іншому на повернення Феллон додому того дня? Так. Я вчинив би інакше.

Я благав її розповісти мені правду: "Ну давай, мила. Що б не сталося, ми зможемо це виправити, але мені потрібно знати правду". Я нескінченно безліч разів прокручував у голові ту ніч. Ще до того, як у моєму житті з'явилися Інді та Крейг. І відповідь завжди була однією і тією ж.

Я міг би ризикнути стосунками з моєю дівчиною і вирушити до найближчого поліцейського відділку. Більше я нічого зробити не міг, адже Феллон стверджувала, що збила не людей, і, можливо, в той час, перебуваючи під кайфом, вона сама в це вірила. Але я б не дозволив цьому зійти їй з рук, бо з цього все й почалося.

Це був останній крок у прірву. Відтоді все почало розвалюватися і валитися, як гарний вишуканий чортів картковий будиночок.

Я почав вживати дурь.

І ганяти.

Почав пити більше, ніж раніше.

Я віддалився від Феллон, не бажаючи її відпускати.

Я не міг писати. Принаймні, щось гідне.

Мій провалений альбом "Відсмокчи" мав стати плевком в обличчя "костюмчиків", з якими я працював. Але насправді я, немов величезний злий член, сам писав на власну кар'єру. Бо альбом був сповнений злих, порожніх, бездушних пісень.

Може, це я підштовхнув Вілла Бушелла відвести в мене Феллон. Чи можу я звинувачувати її за те, що вона вибрала його? Я не хотів торкатися її. Я був занадто зайнятий, щоб розбиратися з нею. А він був відповідальним, розумним, тверезим і досвідченим. Але це все в минулому, а мені потрібно хвилюватися про власне майбутнє.

- Я так тебе ненавиджу, - Крейг виплюнув ті самі слова, що і його сестра, але все ще не відповів на моє запитання. Дивно, але я більше не відчував власного тіла, відчував лише, як по щоці капає тепла слина.

- Знаю, - видихнув я. Незважаючи ні на що, мені було боляче це чути. Не те щоб мене це раніше хвилювало. Мені казали, що я знищив музику, робили мої ляльки-вуду, а сталкери, яким, здавалося, не було рахунку, намагалися мені нашкодити. Існування цих людей нічого для мене не значило. Але це інша справа. Я був закоханий у сестру цього хлопця.

Ця думка вперше вдарила по мені з усією силою: вона кульовим тараном врзалася в мій мозок, залишаючи там вм'ятину у формі Інді. Я закоханий. Я вже розумів це, відчував, але саме це слово, що спало на думку в правильний момент, усе прояснило.

- Тобі потрібно в лікарню, - шмигнув носом Крейг, спираючись на високий стілець біля кухонного столика і встаючи на ноги.

Я промичав щось, не намагаючись встати. Наразі підлога здавалася дуже навіть зручною.

- Де вона? - знову запитав я.

Він похитав головою, немов я безнадійний.

- Серйозно, чувак, якого біса? Чому ти не захищався? - зір потихеньку повертався, і його обличчя стало вимальовуватися перед моїми очима. Виглядав він жахливо: на обличчі щетина, а їдкий піт капає на відкриті рани на моєму обличчі. Але Крейг поставив запитання, тому потрібно було відповісти.

- Тому що я люблю її, - сказав я. Не потрібно хвилюватися, коли говориш правду. Правда - це факт, а факти не можна підтасувати або змінити за бажанням. - Тому що я люблю твою сестру і тому що я заслужив ці побої, - відповів я.

Примружившись, Крейг сів навпочіпки і глянув на мене, немов я був смішний. Можливо, саме так і були справи.

- Ти любиш мою сестру?

- Гадаю, більше, ніж люблю секс, The Smiths і мою гітару Les Paul Gibson[35], разом узятих, - я спробував кивнути, а даремно. Мене пронизав страшний біль.

- Тоді якого біса ти тут нюні розпускаєш? Хіба не ви, британці, писали чудові справжні пісні про кохання? Відвези свою дупу в реабілітаційний центр. Очистися від наркотиків. Знайди її. Повзай перед нею на колінах. Завоюй її. І кохай.

- Реабілітаційний центр, - повторив я. Я планував спочатку повернути її. Звідки взяти час на реабілітацію, якщо йдеться про велике і справжнє почуття?

- Реабілітаційний центр, - він коротко кивнув. - Принаймні, такий мій план. Я не можу втратити те, що в мене є. Мені просто потрібно було вибити з тебе всю дурь і зробити останню величезну помилку до того, як почну чинити правильно.

Щось наповнило мій шлунок. Можливо, лопнув якийсь внутрішній орган, але може, це була просто надія. Називайте мене оптимістом, але я підозрював, що справа в другому.

Крейг знову встав.

- Я викличу тобі "Швидку допомогу", - його голос звучав відчужено.

Я похитав головою, але навіть від цього руху поморщився. Він що, зламав мені шию? Я б не зміг тоді дихати. Я спробував сказати собі, що в майбутньому ми ще посміємося над цим. Коли Інді буде вагітна нашою дитиною і ми готуватимемо барбекю на задньому дворіку. "Пам'ятаєш, як ти мало не зламав мені шию?" Ха-ха. Чорт. Мені й справді потрібно на реабілітацію.

- Не викликай "швидку", - бурмотів я, витираючи з обличчя слину, - я заслужив на те, щоб хоча б годину похандрити, лежачи на підлозі. Але зроби послугу і принеси мені цигарки, гаразд?

Він вийшов і зачинив за собою двері.

Я почав сміятися.

Істерично.

Шалено.

Всупереч логіці.

У чудовиська з'явилася причина прокинутися завтра вранці. Якщо він доживе до цього ранку.

Розділ 30

Інді

Через три дні після повернення Алекса до Лос-Анджелеса мене відвідали гості.

Не він. Він усе ще не знав, де я живу. А жила я у Клари в Санта-Моніці. До мене прийшли Дженна, Блейк, Лукас і Гадсон.

У Дженни з'явився маленький животик, від чого моє серце боліло і переповнювалося радістю одночасно. Блейк тримав Дженну за руку і мав такий вигляд, ніби виграв у лотерею. Він ледь стримував усмішку, хоча знав, що не мав би усміхатися, зважаючи на моє невеселе становище. Лукас виглядав як Лукас, а Гадсон... якщо коротко, то Гадсон був схожий на четвертого, невідомого публіці брата Джонасів[36], який скористався занадто великою кількістю знижкових талонів у салоні засмаги. Клара, що залишилася нагорі в ліжку, сказала мені розпоряджатися будинком як власним. Так я й зробила, і приготувала їм чай із молоком і печивом. Разом ми сіли у вітальні.

- Милый будинок, - холодно сказала Дженна, потираючи свій живіт, що виділявся на тлі її стрункої фігури. На ній був новий з голочки білий костюм. Блейк так усміхався їй, немов вона сонце, і мені захотілося, щоб і на мене так дивилися. Алекс не береться до уваги. Він уже став наркоманом, тож... хто знав, чи були його почуття до мене щирими.

- Дякую. - Я затиснула руки між стегон. - Чому ви тут?

Вони сказали, що прийшли розповісти про Феллон. Хотіли, щоб ми знали: її судитимуть за злочин. Я щиро подякувала їм. Мені стало легше від думки, що Ленкфорд не уникне суду. І водночас у мене не було сил радіти.

- А також ми вагітні, - оголосив Блейк.

Я посміхнулася.

- Знаю.

- Так?

- Чому ти мені не розповіла? - щоки Блейка порожевіли. Він сам став схожий на дитину.

- Турне трималося на брехні, хіба не так? - я зробила ковток чаю. - Листи Брехунів. Ось як варто було його назвати.

- А я гей, - Лукас спробував розрядити обстановку, піднявши руки і поворухнувши пальцями.

- Це я теж знаю.

- Алекс? - зітхнув Лукас.

Я похитала головою.

- Я помітила, як ти дивився на нього в Парижі. Так само і я дивилася на нього. Готова в буквальному сенсі вбити за нього. Знала, що і ти теж.

І хіба це не іронія? Думка, що я могла вбити за людину, пов'язану зі смертю моїх батьків? Я вирішила не думати про це в такому ключі. Я отримала дар, рідкісну можливість любити з усією віддачею, і якийсь час усе було добре.

- Я теж гей, - Гадсон повторив жест Лукаса, і ми всі розсміялися. Потім Блейк попросив інших дати нам хвилинку, і ми вийшли в патію Клари. Ставши перед багаторічним кущем, Блейк розстебнув куртку і дістав із внутрішньої кишені конверт.

- Твій чек.

- Мені вже заплатили, - я поморщилася. Взагалі-то мені виплатили всю суму, хоча я й кинула їх за три тижні до закінчення турне. Але з очевидних причин ніхто не міг звинувачувати мене.

- Ага. Це бонус за те, що довелося пройти через усе це пекло, - він усміхнувся.

- Хочеш сказати, ви платите мені, щоб я не розповіла про участь Алекса в цьому злочині, - я мило посміхнулася Блейку. У якийсь момент посеред турне я стала циніком. Крейг сказав, що це добре. Сказав, що це необхідно мені, щоб подорослішати.

Блейк схилив голову і насупився.

- Ні, звісно. Він мені й слова про це не сказав, але ж він говорить про тебе весь час. Дещо тобі варто знати, Синя. Він кохає тебе. По-своєму, спотворено і не зовсім нормально. Але любить. Це турне змінило його. Він здавався більш живим, ніж за всі ці сім років слави. Я прийшов не щоб змусити тебе передумати, чорт, я не впевнений, що маю це робити. Він наркоман і пропадає душа до того ж. Але не шкодує ні секунди про те, що було. Все було по-справжньому, Інді. Так і створюються великі альбоми.

Я сказала Блейку, що не можу прийняти чек.

Потім сказала, що він стане чудовим батьком, і Блейк почервонів, справді почервонів, і тихо повідомив мені, що купив каблучку. Я посміхнулася. Вони стануть красивою, вельми ефективною і жахливо згуртованою сім'єю.

Я обійняла всіх і особливо довго не відпускала Гадсона, перш ніж розлучитися.

Обійнявши мене, Лукас прошепотів мені на вухо:

- Знаю, що не отримаю його, тому я не проти, якщо він стане твоїм. Але якщо коли-небудь приймеш його назад, будь ласка, зроби його щасливим.

Я відповіла, що не прийму Алекса назад, і Лукас провів вказівним пальцем від ока вниз до рота, зображуючи смуток. Мені теж було сумно.

Коли вони пішли, я взяла телефон, новий телефон, без тріщин, оскільки не могла більше дивитися на старий, не думаючи про Алекса, і зателефонувала Крейгу. Я давно вже збиралася це зробити, але візит хлопців допоміг мені прийняти рішення.

- Привіт, - Крейг кашлянув у слухавку.

- Алекс повернувся в Лос-Анджелес, - я нервово видихнула. Крейг спав, коли Алекс прийшов до мене три дні тому. І я попросила Нет не говорити йому. Але вона була вірна Крейгу. Завжди.

- Знаю. Повітря вже смердить від самолюбства і зухвалості.

- Не нароби дурниць, - попередила я.

- Занадто пізно. Ти справді думала, що я не стану його шукати? Він зробив мені так само боляче, як і тобі. Нет вважала, що я заслуговую знати правду.

Він був не правий, але сперечатися було марно.

- Боже, Крейг, що ти наробив?

- Трохи попрацював над ним. Не хвилюйся, твій коханець виживе. Навіщо ти дзвониш мені, Інді? - його голос звучав холодно. По-діловому. Я зморгнула сльози, підняла погляд на патію, кущі, красу цього світу. Я роблю це заради тебе, Крейг. І тепер мені легше не відступити. - Збирай речі. У понеділок зранку ти їдеш у реабілітаційний центр.

- Хто сказав? - він фиркнув, але сперечатися не став. Я знала, що він сам замислюється над цим. Нет мені сказала. Але я також знала, що мені потрібно прийняти це рішення за мого брата. Він просто не міг не збунтуватися проти мене, просто мені на зло.

- Сказала дівчина, яка викине тебе з квартири, за яку до речі перестане платити, якщо ти не пройдеш лікування. Тобто я.

Алекс

Я прокинувся того ранку.

Прокинувся і замість того, щоб ненавидіти весь світ, своє життя, "костюмчиків" і навіть Інді за те, що покинула мене, я змусив себе сказати спасибі. Подумки. Звичайно ж, чорт забирай, подумки, і викликав таксі, щоб мене відвезли в аеропорт на рейс до Блумінгтона, Індіана.

Одягнувши окуляри-вайфарери, я почав чекати його біля закритих воріт шикарного багатоквартирного будинку. Я поморщився, побачивши його фігуру. Просто Стівен, блогер, ікона моди і моє прокляття. Він бродив зовні, засунувши руки глибоко в кишені, і здавався схвильованим, тривожним і винуватим.

Я не розумів, з чого йому відчувати провину. Наскільки я пам'ятаю, це я вдарив його кулаком по обличчю. На свій захист можу сказати, що так його обличчю навіть краще, і не тому, що воно потворне, а тому, що воно занадто самовдоволене.

Знаєте, такий самовдоволений, що хотілося врізати. Щоправда, я надавав послугу. Я не просив подяки, але арешт - це перебір.

Незважаючи на загальну думку і статтю "Us Weekly", я втратив контроль і вдарив Стівена не тому, що він запитав, як це, коли твою наречену трахає твій найкращий друг. Ні. Все сталося пізніше, коли він накричав на мене, стверджуючи, що мій останній альбом депресивний, а музика "має бути веселою".

Цікаво, на якій такій планеті музика буває веселою? Він говорив прямо як ведучі MTV після того, як "костюмчики" його вбили і зробили каналом реаліті-шоу для прищавих підлітків. Музика має переповнювати емоціями, підкорювати і зворушувати до втрати свідомості.

Тому я вдарив його. Тепер він мене ненавидить. Звідси і вічне запитання - "Якого біса?"

- Клініка пластичної хірургії вниз по дорозі, - я набрав слини в рот і сплюнув на землю. Спина все ще здавалася оголеною і занадто легкою без Тані. Як, чорт забирай, я зможу пережити реабілітацію без неї?

- Ха-ха. Я прийшов через тебе, - він переминався з ноги на ногу, штовхнув камінь, що врізався в мій черевик.

- Ура мені, - сухо зауважив я, засовуючи сигарету до рота і запалюючи її. - Чого ти хочеш?

- Мій спонсор вважає, що я маю вибачитися.

- У тебе є спонсор? Ти що, пристрастився, не знаю, до накладних вій?

- Як завжди смішно, Вінслоу. І так. Я пристрастився. Це... справа... у наркоті.

Я не очікував почути таке. Хоча не важливо. Усе це місто сидить на дури, ховаючи обличчя за шарами макіяжу, яким немає кінця. Більше мене вже ніщо не дивувало, хіба що люди з чистою душею, такі як Інді. Я постукав сигаретою об палець, дивлячись убік. Де таксі?

- Вибачення прийняті, - сказав я.

- Ти не знаєш, за що я перепрошую, - зауважив Стівен, засовуючи голову між прутами решітки, наче дурне цуценя. І (ніби цього було замало) очі Стівена наповнилися сумом. Його худорляве тіло, надто блискуче волосся і порцелянові зуби вганяли мене в депресію. Цікаво, я мав такий самий вигляд? Ідеально і жалюгідно.

- За що вибачаєшся? - Серйозно, де ж таксі?

- Гей, тебе що, хтось побив? - він примружився, дивлячись на сині та фіолетові плями на моєму обличчі, і потряс воротами, наче в'язень в'язниці. На мить я замислився, а потім відчинив ворота і впустив його. Можливо, це мені надерли дупу, але зараз він мав жалюгідний вигляд.

- Не твоя справа.

- Ти виглядаєш пом'ято, чувак, - він зайшов на територію будинку.

- Ну, давай скажемо, що Карма - зла сука, а її сестра Доля ненабагато краща, - пробурмотів я.

- Ну гаразд, - він пробіг пальцями по блискучому волоссю. Ми, очевидно, розмовляли, може, навіть про щось важливе, але обидва замкнулися у своїх світах. - Тобі в номер послали алкоголь... це був я. Я ненавидів тебе, Вінслоу. Все ще ненавиджу. Ти принизив мене перед усім світом, виставив слабаком. Мені складно було помститися тобі. Персонал готелю був готовий майже на все заради грошей. Але це було неправильно, і мені шкода.

Нарешті я виринув із роздумів, жалості, сумнівів і хвилювань, пов'язаних із Зоряним Пилом, і звернув увагу на це лайнове шоу, яке розгортається переді мною. Я повернувся обличчям до Стівена.

- Це ти посилав мені алкоголь? - у голові стукало. Я був настільки впевнений, що це Вілл. Виявилось, він тут ні до чого. То що взагалі Вілл зробив, щоб зруйнувати моє життя? Просто забрав Феллон. І то це була величезна послуга.

- Так. Я хотів, щоб знову повернувся до наркотиків, - він потер потилицю і зітхнув. - Хотів, щоб ти сумував. Як і я.

- Ти маленький...

І тут приїхало таксі. Водій посигналив з-за воріт. Я схопив спортивну сумку і перекинув через плече.

- Пішов ти, - я ткнув вказівним пальцем йому в груди і пішов.

- Алекс... - покликав він.

Пізніше я пробачу його. Але не сьогодні.

Я подзвонив Блейку дорогою в аеропорт, знаючи, що потім він розповість про все Елфі та Лукасу.

- Напевно, варто повідомити про це в поліцію, - сказав Блейк. - Так він вчинив із тобою.

- Ні. Я кращий за цього придурка, - сказав я, але в той час це було неправдою. Однак я розумів, що мені потрібно стати кращим за нього і кращим за багатьох людей, щоб спокутувати провину.

Так я і зробив.

Перебування в реабілітаційному центрі вдруге відрізнялося від першого. Знав, що відрізняється, бо цього разу звертав увагу. Не те щоб у мене не було причин щиро постаратися першого разу. Я просто був занадто захоплений собою і зациклений на таких словах, як "недоторканність", "робочий процес артиста" та "Іггі Поп". Першого разу мені не на що було відволікатися. Мій останній альбом виявився ще гіршим, ніж фільми з Ліндсі Лохан, Феллон пішла до Вілла, а Блейк і Дженна гасили пожежі, залишені мною. А мене просто просили - буквально тільки цього і чекали від мене - повернутися самим собою.

Цього разу на руках у мене був шикарний альбом, мій шедевр. Він тільки й чекав, коли його випустять, а мені довелося перенести дату. Мені потрібно було знову завоювати дівчину, Стардаст. Невпевненість і сумніви (чи захоче вона вислухати мене?) поглинали кожну мілісекунду мого дня. І все одно я розумів, що мені потрібна реабілітація.

Тому я слухав.

Ходив на заняття.

Тримався за руки з незнайомцями. З матусями з околиць, які пристрастилися до прописаних пігулок, і з сином проповідника, який упав в обійми дурі, і дочкою російського олігарха, яка, як і я, вживала кілограми наркоти, щоб придушити відчуття, ніби світ стискає тебе в кільце. Я писав листи родині та друзям. Гнівні листи. Листи з вибаченнями. Смішні листи. Потім я спалив їх усі. Але я не міг писати Стардаст. Усе, що я збирався їй сказати, кожне благальне слово - я скажу їй особисто.

Незважаючи на бажання завоювати Інді, а може, саме через нього, я вибрав розширену програму лікування, яку про себе називаю "Мені справді не все одно". Хоча я й знав, що, не випустивши альбому, щодня втрачаю гроші, спонсорів, слухачів і фанатів та хрін знає кого ще.

Минуло три місяці. Я вийшов із реабілітаційного центру.

Блейк збирався забрати мене, але мені не хотілося відтворювати сцену з минулого разу, коли я залишав центр. Мені здавалося, що це зіпсує весь процес, що само по собі було смішно, але я наполіг. Я сів у таксі і попрямував до аеропорту. Через кілька годин приземлився вже в Нью-Йорку. З'їв сендвіч на заправній станції, тому що деякі речі залишаються незмінними, а потім проспав п'ятнадцять годин поспіль. Ще ніколи в житті я так довго не спав. Немов пропрацював три місяці на чортовому кукурудзяному полі. Потім я прокинувся і вирушив у метро, просто щоб знову відчути себе людиною. Я натягнув шапку-біні й толстовку і пішов у звукозаписну студію.

Минуло два місяці. Я записав альбом.

Ще три місяці промо та інтерв'ю, журнальних обкладинок і заголовків "Повернення року!", "Олександр Вінслоу: артист, поет і нова людина". І "Вгадайте, хто повернувся". І "Вілл Бушелл, це хто?"

Я відчував, як час вислизає крізь пальці, але Блейк сказав, що все нормально. Вона не забуде. Справжнє кохання не вмирає. Мені потрібно було довести їй, що я вже довго нічого не приймав. Тільки тоді вона мені повірить.

А тепер дозвольте я розповім про свій альбом. "Індиго" побила рекорди як найшвидше записаний альбом в історії студії "Вільямсбург". Я записав його за один тиждень і випустив дванадцять пісень.

1. Маленький принц

2. У гонитві за астероїдами

3. Під темними небесами
4. Можливо, це ти
5. Чи варта вона була того?
6. Ідеальна параноя
7. О, ти така
8. Інший тип кохання
9. Знайди і вбий
10. Чому зараз?
11. Твій дурень
12. Індиго

"Індиго" стала моїм першим синглом. На тих вихідних Дженна і Блейк прилітали до Нью-Йорка, щоб нагадати моєму тендітному его і нахабній дупі, що це тривалий процес. Що спочатку радіостанції проганяють пісню в різні години дня і дивляться реакцію слухачів. Щоб створити галас, потрібен час і терпіння, до того ж доведеться поцілувати багато дуп. Але з "Midnight Blue" все це мені не знадобилося під час запису. Пісня буквально підірвала світ, подібно до моєї кар'єри, коли у двадцять один рік я вперше потрапив до Billboard і захопив чарти, ніби вони просто сиділи і чекали на мене все життя.

Успіх радував. І надихав. Але загалом він був абсолютно не важливий. Не зрозумійте мене неправильно - я записав альбом, тому що хотів його записати. Це була частина масштабнішого плану - ретельно продуманого, наполегливого і прорахованого. Я хотів, щоб Інді зрозуміла, ким є для мене. Вона була не брудною шльондрою чи невинно-чистим секретом або помилкою. Вона була не якоюсь дівкою з турне, яку я осідлював щоночі, бо вона поруч і доступна.

Вона стала моєю музою.

Вона стала моїм життям.

Вона стала моїм усім.

Я сів на літак назад до Лос-Анджелеса через дев'ять місяців після того, як приземлився в Нью-Йорку. Я був тверезий, перебував у чудовій формі і готувався вирушити за тим, що належало мені.

Ось тільки Інді ніколи не була моєю. Насправді вона була єдиною, кого я навіть у думках не міг отримати, бо не заслуговував на неї. Нарешті я

зрозумів, чого намагалися домогтися Вілл, Лукас і Блейк. Гірше того, я був радий, що вони це зробили. Адже якби вони не запхали її в моє життя, я б ніколи не дав другого шансу реабілітаційному центру, ніколи б не написав "Опівнічну Блакить" і точно ніколи б не зрозумів, що означає ця штука, на якій я так багато заробляв, - кохання.

- Алекс Вінслоу! Чудовий вигляд маєш, приятелю, - американський папараці опинився просто переді мною біля аеропорту Лос-Анджелеса. За ним пішла купка фотографів-папараці. На них усіх були чорні кепки і чорний одяг. Їхні посмішки здавалися сумішшю насмішки і самовпевненості.

- Ніколи не почувався краще, - усміхнувся я. Що частково було правдою і частково брехнею. Я проскочив перевірку з двома безіменними охоронцями з боків. Зазвичай я не користувався їхніми послугами, адже я покладався на друзів, щоб відвадити потенційних сталкерів або надто агресивних фанатів, але цього разу мені потрібно було все зробити наодинці.

Я заліз у машину, взяту напрокат, і забив адресу Індіго в додаток "Waze". Мені не потрібен був водій або будь-яка інша подібна розкіш. Я знав, що Інді все ще живе в старій квартирі, хоч і винайняла квартиру трохи кращу для Крейга, Наташі та Зіггі. Тому що ось такою вона була. Не думала про себе. Минуло стільки місяців, і мені в голову раптово спала думка: раптом вона не пам'ятає мене? Я виїхав з величезної парковки і попрямував у нескінченний потік машин Лос-Анджелеса. Ця думка була сміховинною. Інді не могла забути чоловіка, який першим трахнув її, по-справжньому трахнув, першого чоловіка, якому вона віддала серце, першого чоловіка, який його випадково розбив, і першого чоловіка, який зламав її життя. Було так багато цих "перший". Хороших і поганих.

Факт.

Я був у напрузі і готовий вибухнути в машині по дорозі до неї. Нога постійно підстрибувала на гальмі, через що водії позаду і попереду сигналізували мені і показували мені середній палець.

- Не можна квапити любов! - я висунув голову з вікна, змушуючи себе засміятися.

- Чорт забирай, мамо! Це ж Алекс Вінслоу! - прокричав підліток із тачки, що стояла поруч зі мною в заторі.

Коли я нарешті звернув у її район, серце заколотилося з шаленою швидкістю. Я не розумів, якого біса відбувається, але боявся отримати серцевий напад. Нічого доброго це не обіцяє. Я і так уже виглядав як лайно. Під очима синці через постійну роботу, а волосся потрібно було підстригти місяці два тому. Воно й так уже скидалося на щось середнє між заплутаною

гривою і чоловічим пучком. Звісно, я нізащо не зав'яжу волосся гумкою. Це майже так само неприйнятно, як і кантрі-музика. Просто хочу сказати, що я мав неохайний вигляд, а ще й пітнів, як свиня. Чудово.

Иди повертай, Інді. Спітнілий колишній наркоша з синцями під очима. Просто мрія будь-якої дівчини.

Мені знадобилося двадцять хвилин, щоб припаркуватися, і хоч би як жалюгідно це звучало, я був радий потягнути час і поміркувати над тим, що сказати їй. Ви можете подумати, що варто було краще підготуватися, але тоді ви були б неправі, бо наша розмова могла піти в будь-якому напрямку, і я постійно змінював рішення щодо того, як її розпочати.

Я припаркував машину.

Вийшов із неї.

Відчуваючи важкість у ногах і в серці, я забрався сходами, з необґрунтованою надією і страхом у душі. Я постукав у двері. Дивився на неї кілька секунд, відчуваючи, як піт струмує по скроні прямо в праве око, але не ворушився. Я намагався прислухатися до звуків, що йшли зсередини, але здавалося, що квартира пустувала. Я знав, що міг залишитися тут. У коридорі. Буду чекати на неї. Було в цьому щось символічне. Але правда в тому, що я і секунди більше не міг чекати.

Я чекав на неї в реабілітаційному центрі.

І чекав, поки записував "Індиго".

Я чекав на неї на кожному літаку, під час кожного інтерв'ю і щоразу, обіймаючи фаната. Кожну годину, проведену без неї. Кожен подих, не знаючи, що вона робить. Я вже достатньо вистраждав.

Я знову постукав. Втретє. Потім подзвонив у дзвінок.

Її тут не було.

Я вирішив вийти на вулицю й обійти будівлю. Може, вона пішла в продуктовий на цій вулиці. Може, ми зустрінемося на півдорозі і її великі блакитні очі відчиняться. Вона побіжить до мене, як у сповільненому кадрі, і ми почнемо повільно і пристрасно цілуватися, і нам навіть не доведеться говорити про все те лайно, що сталося між нами.

Ноги понесли мене далі вулицею. Я пройшов продуктовий та ізраїльський кофешоп, потім корейський салон манікюру. Я знав ці місця, тому що, можливо, я відвідував її район кілька разів, перш ніж нарешті змусив себе лягти в реабілітаційний центр. Я зайшов за ріг і зупинився на перетині з маленьким парком, де навколо гойдалок і гірок стояло кілька лавок. Парк був

крихітним і ніколи б не привернув мою увагу, якби не яскравий блакитний візок біля однієї лавки.

Лавки, на якій сиділа моя Синя. Інді "Стардаст" Беллами.

І сюсюкалася з малюком у візочку.

Малюком.

Не дитиною на кшталт Зіггі. А новонародженим.

На ній була велика вільна біла сукня, а синє волосся було зав'язане в косу, перекинута через плече, як мені завжди подобалося. Я завмер на місці, не сміючи поглянути на дитину. Але Інді все зробила за мене, розгойдуючи коляску туди-сюди. Коли вона відвела його вбік, я зміг помітити маленького чоловічка всередині.

Малюк був таким крихітним.

Серце зупинилося. Буквально зупинилося, а я знаю, що означає "буквально". Було занадто рано, і я провів стільки годин у літаку, щоб не підрахувати. Це... моя дитина? Чиясь інша? Боже. Чорт. Вона не може бути чужою. Це моя дитина. Боже мій. У мене дитина. У Інді дитина. І вона нічого не сказала. Жодного разу не подзвонила. Не написала жодного листа. Нічого.

У неї було повно способів зв'язатися зі мною. Я переконався, що в неї є доступ до всієї моєї команди. Блейк щотижня перевіряв, чи все гаразд. Дженна прийняла б будь-яке адресоване мені повідомлення від неї з розкритими обіймами. Особливо тепер, коли вона була мамою і стала схожа на теплу привітну людську істоту. Вже не кажучи про те, що Інді мала мій номер, мою електронну пошту і мій секретний "Фейсбук"-акаунт, який я дав тільки десятком людям у всьому світі. Мене охопив гнів.

Тепер заціпеніння минуло.

Я як дурень ходив взад-вперед тротуаром поруч із забитою машинами дорогою. Вона все ще не помітила мене, але незабаром помітить. І що мені тоді сказати? Дякую, що розповіла мені про дитину? І все ж у неї були причини злитися на мене...

Чорт. Чорт.

Ми розберемося, вирішив я. Впораємося з дитиною. Вона була такою маленькою, хлопчик це чи дівчинка. Він не згадає, що мене не було в його житті перші кілька місяців. Усе нормально. Ми могли почати з того, на чому закінчили. Хіба це не причина для Інді дати мені ще один шанс? Я був тверезий, багатший за багача і по вуха закоханий у неї. До того ж я мінятиму підгузки і таке інше, від чого хлопці шарахаються. Чорт, мені не подобалася

ідея використовувати дитину як важіль проти Інді. Я знову думав як маніпулятор-наркоман Алекс, а я хотів залишити цього виродка там, у реабілітаційному центрі.

Я ступив у парк одночасно з кимось іншим. Але та людина була швидшою, і її кроки не сповільнювали шок і жах від побаченого.

Чоловік пронісся повз мене.

Підійшов до неї.

Обійняв її за плечі.

Поцілував у щоку...

Наука довела, що не можна померти від розбитого серця. Я зрозумів це в той момент. Тому що, якби це було правдою, я б уже помер. З кінцями. Зовсім. Ось як боляче було бачити їх разом. Я спостерігав за ними. Інді посміхнулася чоловікові, коли він сів поруч.

Вона така гарна.

А він... ні.

Звичайне каштанове волосся. Звичайний одяг. Звичайний зріст. Звичайна вага. Просто звичайний. Про що він, чорт забирай, думав? Що прийде в її життя зі своєю нормальністю і збере шматочки, мої шматочки, і стане зображати татуся цієї дитини. Моєї дитини. Я хотів підійти і вибити з нього все лайно. Мені було начхати, що в мене кримінальне минуле і востаннє за мене вносили заставу за водіння в нетверезому стані та натяки, що я не проти трахнути офіцера поліції. Мій адвокат попередив, що Сполучені Штати Америки дістала моя жалюгідна дура, і коли наступного разу я потраплю в неприємності, мене можуть депортувати.

Ідіот, не можна, щоб тебе депортували. Тепер потрібно думати про дитину.

Чудово. Я не стану бити його. Але що-небудь я зроблю.

Шкода, що я не маю гідності терпіння. Тоді, можливо, я спочатку все обдумав би. Відійшов би на кілька кроків, подзвонив Блейку, Дженні або навіть Лукасу і запитав би, як реагувати на новину, що твоя колишня, а Інді була моєю колишньою, так би мовити, народила дитину і жила далі з якимось нікчемним придурком. Можливо, я навіть запитав би їх, чому вони, попри весь мій прогрес, усе ще не довіряли моїм судженням і приховали від мене існування спадкоємця. Вони-то точно знали. Повинні були. Блейк, Гадсон і Лукас усі залишалися на зв'язку із Зоряним Пилом. Я точно це знав.

Але в мені горіли тисячі вогнів, вогнів, які спалили б мене живцем, якби я не підійшов до парочки. Так я і вчинив.

Я підбіг до них, відчуваючи гнів і полегшення одночасно.

Інді різко підняла голову, коли я опинився приблизно за три фути від неї. Вона відвела погляд від дитини, яку колисала і годувала, і втупилася прямо на мене.

Я зупинився, не в силах більше зробити ні кроку. Її очі паралізували мене, але саме вираз її обличчя зламав мене. Здавалося, що їй було... шкода. Немов вона сумувала за мною. Немов їй теж було що сказати. Але вона не ворухнулася, тож ми просто дивилися одне на одного, наче в старому фільмі, що застиг на певній сцені. Виродок поруч із нею втупився на мене. Усе його спокійне обличчя світилося від щастя.

- Що відбувається? Інді, ти знаєш цього хлопця?

Цього хлопця?

Цього хлопця?!

Цьому придурку краще не торкатися моєї дитини, або мені доведеться вбити його, нехай навіть мене депортують. До того ж що він мав на увазі, кажучи "цей хлопець"? Вона не сказала йому, що батько її дитини - Алекс Вінслоу? Я не був просто якимось виродком з вулиці. Навіть якщо він не знав, хто я такий, що навряд чи, але в деяких людей поганий музичний смак, їй все одно варто було згадати, що я типу відомий музикант.

- Ага, я... - повільно вимовила вона, все ще притискаючи дитину до грудей.

- Не треба, - я зробив крок уперед, намагаючись оговтатися від потрясіння.

- Не треба применшувати те, що в нас було. Особливо не зараз і особливо не після побаченого мною.

- І що саме ти бачиш тут? - вона втримала мій погляд. Як вона могла таке сказати? Тримавши на руках плід наших стосунків? Я що, перетворював жінок мого життя на холодних сук чи просто саме такі й приваблювали мене, а Інді добре приховувала себе справжню?

- Нам потрібно поговорити, - я повільно видихнув через ніс. Повільно, так до біса повільно, намагаючись враховувати всі поради, які мені дали в реабілітаційному центрі. Ніхто не попередив мене, що світ, куди мене випустять, перевернувся догори дригом, доки я сидів у колі та аплодував людям, які хвалилися, що вони не пили ополіскувач для рота замість наркотиків, коли в місто приїжджали тещі.

- Можливо, це не дуже гарна ідея, - вона зітхнула. Боже, якого біса? Вона навіть не хотіла поговорити про це?

- Ні, - ще один крок уперед. - Це ти, Стардаст, послухай мене. За останні кілька місяців я пройшов через пекло. Заради тебе. Я не прошу медаль або прощення, хоча це було б чудово, взагалі-то. Я просто благаю по-доброму й шанобливо вислухати мене.

Вона відклала пляшечку з дитячим харчуванням на лавку і притиснула дитину до грудей. Він був милим. Милим, але на неї не схожий. Я все менше і менше розумів, що відбувається. По-перше, він радше був схожий на однорічного, ніж на новонародженого. По-друге, я не експерт з генів, але на голові цього малюка було чорне волосся, а в нас з Інді каштанове волосся різних відтінків. У мене швидше рудувато-каштанове, а її натуральний колір - медовий блонд. Я знав про це, тому що іноді вона забувала збрити волосся зі свого ло... загалом, не важливо, звідки я це знав. Просто знав.

- Зараз невідповідний час.

Вона говорила тихо й обережно, і чому хлопець поруч із нею все ще не вдарив мене? Сиди я поруч із нею, я б пустив у хід кулаки, щойно якийсь хлопець підійшов би до моєї дівчини. Моїй дівчині. Чи була вона його дівчиною? Мене починало нудити.

- Коли буде підходяще? - запитав я, все ще стоячи близько до неї і дивлячись на неї занадто напружено. Вона глянула ліворуч, потім праворуч і здула локон, що випав з її коси.

- Не знаю, о восьмій? Ти все ще будеш поблизу?

Чи буду я ще поблизу? Я не збирався, чорт забирай, йти з її району, поки ми нормально не поговоримо. Я кивнув, показуючи на дитину. Я повинен. Нехай я і знав, що відповідь у будь-якому разі мені не сподобається, хоча й зовсім з інших причин.

- Я чекатиму біля дверей. Одне тільки питання, Інді. Він мій?

Вона подивилася на дитину, усміхнулася йому, і він усміхнувся їй. Ох, чорт, вона здавалася ідеальною, справжньою мамою. Інді відкрила рот і відповіла мені, дивлячись на малюка.

- Ні.

Інді

Я знала, що він чекає там, тому зволікала.

Алекс ніколи не вмів чекати. Він отримував усе швидко, екстрено і легко. Мені хотілося подивитися, чи змінився він. Це було нерозумно і дріб'язково, але також необхідно.

Я сиділа з онуком Клари, Грейсоном. Тато Грейсона, Оллі, раніше повернувся з роботи і вирішив приєднатися до нас у парку. Не було нічого дивного в приході Оллі, а ось Алекса Вінслоу я зовсім не очікувала там побачити.

Після повернення Алекса в США я шукала притулок, де він не зміг би мене знайти. Мені зателефонувала Клара і сказала, що зламала стегно і не може найближчими місяцями доглядати за Грейсоном. Вона запитала, чи потрібна мені робота, оскільки я друг сім'ї і добре ладнала з її сином і його дружиною Тіффані. Я одразу ж відповіла згодою. Гроші мені не особливо були потрібні, але я потребувала компанії і тимчасового притулку, поки Алекс не поїде в реабілітаційний центр.

Мені подобалася моя робота, але це не означало, що мені подобалося моє життя.

Я ненавиділа своє життя. У ньому не було Алекса, а це найгірше існування, якщо ти хоч раз скуштував стосунки з рокером.

Я думала про це, гуляючи фермерським ринком, дивлячись на ряди полуниці, персиків і банок домашнього джему, але не торкаючись їх. Тільки два тижні тому я перестала прокидатися в сльозах, ненавидячи себе за те, що сумую за ним.

Тому що я сумувала. Кожен божий день.

Я сумувала за людиною, яка знала, ну або, принаймні, підозрювала, що його подружка вбила когось тієї ночі.

За людиною, яка свідомо приховала злочин колишньої коханки.

Цей чоловік міг би врятувати мою маму, якби був наполегливішим, упертішим, не таким пересиченим, п'яним і втомленим від життя. Тому що я знаю: він зробив це не з любові до Феллон.

Коли любиш, хочеш виправити.

Коли любиш, не допомагаєш знищувати.

А хіба не це Алекс намагався зробити просто зараз? Виправити наші стосунки?

Я знала, що брат і невістка не стануть заперечувати, якщо я вислухаю Алекса. Я навіть розуміла, що Алекс піклувався про мене щосили. Щотижня він надсилав мені чеки. Дженна допомогла Крейгу знайти місце технічного

працівника в її офісній будівлі. Того дня, коли Крейг, Нет і Зіггі переїхали, до мене прийшов Лукас, щоб установити нову систему безпеки і допомогти пофарбувати стіни. Гадсон приходив майже щоп'ятниці, щоб разом поїсти суші та подивитися "Пліткарку".

Вони всі приходили з добрими намірами.

Навіть Феллон не хотіла нашкодити, але нашкодила в будь-якому разі, тож зараз чекала на суд. Я не знаю, що Вілл думав про все це, і іноді, коли я згадувала його, хоча й не часто, мені було шкода його.

О сьомій тридцять я визнала поразку і попрямувала додому. Я ще не знала, що скажу Алексу і чи зможу пробачити його. А це саме по собі безвідповідально і небезпечно по відношенню до мого бідного серця.

Він чекав мене в коридорі перед нашими дверима, підтягнувши до себе довгі ноги - місця тут було мало. Алекс був високим, струнким і таким же гарним, яким я його пам'ятала. Зупинившись, я стиснула перила, намагаючись зібратися з думками. Кісточки на руці побіліли.

Він помітив мене і піднявся на ноги. Ми стояли, пильно дивлячись одне на одного.

- Більше схоже на північ, - сказав він. Я посміхнулася проти своєї волі.

- З тобою все гаразд? - прошепотіла я.

- Він справді не мій? - його очі світилися.

Я похитала головою.

- Ні. Він зараз зі своїм татом, - я мала на увазі Грейсона.

- Гаразд, - він кивнув. - Гаразд. Ти слухала...

- Так, - обірвала його. Як можна пропустити пісню про себе, коли на всіх сучасних радіостанціях Америки її крутили частіше за інших?

Дві душі злилися в темряві некрополя зірок,

Кумедно, що коли з'явилася ти в моєму житті, я вважав, що все не всерйоз.

Я не думав жодного разу, що хочу тебе зробити своєю.

У твоїх очах відбивалися уламки життя мого.

Опівночі, коли небо стало грати синявою,

Ніч стала нашою, і ми залишилися удвох з тобою,

Опівночі, коли ти від страхів рятувала мене,

Я цілував твої сльози, що були спекотніші за вогонь.

І секунди тягнулися немов роки,
Опівночі, коли цілував я твої губи, шкіру, очі.
Ти сяяла яскравою небезпечною зіркою
Опівночі, коли я сказав, що не буду з тобою.
Ми розлучилися, розбивши одне одному серця,
І я думав, що більше не побачу тебе ніколи.
Колись давно я хотів бути чийось лицарем на білому коні,
Колись давно я думав, що бачив світло у височині,
А потім, як блакитний пил, ти впала на мене зі стелі,
І навчила мене справжнього кохання - кохання дурня.
Ти взяла моє серце зубами і тримала його,
А я благав тебе стиснути щелепи мені ж на зло,
Адже так шалено, о, так шалено полюбив я твоє тепло.
І опівночі, коли небо стало грати синявою,
Ти вчила мене відчувати і рухатися разом з тобою.
Опівночі, коли мої губи припали до шкіри твоєї,
Між нами не залишилося закритих дверей.
Хоч ти і сказала, що лише заради грошей зі мною,
опівночі я заволодів твоїм тілом, серцем, душею,
Але ти можеш сміятися останньою, адже я тепер твій.
Ми збираємо осколки по підлозі опівночі, коли
Усвідомили з тобою, що разом будемо завжди.
Він навіть використав рядок, написаний мною для нього.
Рядок, який пізніше я бачила десь в Інтернеті.
- Ти так бачиш наші стосунки? - у горлі стояв клубок. Боже, мені варто
було слухати його, але я нічого не могла вдіяти.
Він кивнув.
- Не хочу здатися придурком, але краще б нам поговорити всередині, після
склянки води, бо в мене в роті досі сухо відтоді, як я вирішив, що це наша

дитина і ти виховуєш її з якимось лівим чуваком. Але просто для запису, я виховую її як свою власну, якщо даси шанс.

Виховую як свою власну? Я насупилася, схиливши голову набік. І тут до мене дійшло. Я почала сміятися як божевільна. О боже. Алекс вирішив, що Грейсон наша дитина. Моя. Це було так весело і лякаюче і так схоже на Алекса. Він одразу ж дійшов такого драматичного висновку. Я відчинила двері й відчинила їх. Він пішов за мною. Напруга, що висіла в повітрі, розчинилася, принаймні частково. Витягнувши дві пляшки з холодильника, одну я передала йому і сперлася об стійку. А він стояв біля входу в мою маленьку кухню і дивився на мене.

- Я наглядаю за Грейсоном. Він не мій і не наш. Це дитина Оллі й Тіффані. Онук Клари, - пояснила я.

- Чорт забирай, могла б із цього почати замість того, щоб сміятися наді мною, - він притулився чолом до холодильника й усміхнувся. - Слава богу. Тобто він класний малюк. Але все одно. Слава богу.

Я знову засміялася, і він наслідував мій приклад. А потім ми обидва знову стали серйозними.

- Знаєш, я ж тепер чистий, - зауважив він, маючи на увазі той час, коли він повернувся в Лос-Анджелес злий, божевільний і загублений, і намагався повернути мене. Не визнаючи мою трагедію, але впиваючись своєю. - Щойно закінчив турне. Уже дев'ять місяців тверезий. Хотів прийти через місяць, але не зміг. Боявся, що ти просто продовжуєш жити без мене.

- Я знаю, що ти тверезий, - я прикусила нижню губу і зробила ковток води, просто щоб зайняти чимось руки і рот. Блейк повідомляв мені всі новини, хоч я й казала, що не хочу цього чути. Я була рада, що Алекс звернувся по допомогу. Просто мені не хотілося підживлювати свою одержимість ним. Тому що я не продовжую просто жити без нього.

- Я рада за тебе, Алекс. Справді.

Він повернувся до мене, дивлячись на мене як хижак. Я мріяла, щоб він на мене напав.

- Нічого складнішого я в житті не робив. Ні у фізичному сенсі. Це була легка частина. А в психічному сенсі. Рішення більше ніколи не пити алкоголь і не вживати дурь. Перебувати далеко від тебе, адже я знав, що інакше ти мене не приймеш. Але більше хвилювало те, що ти можеш не прийняти мене навіть після всіх цих змін. Я прийшов не давати обіцянок, тому що обіцянки - порожній звук. Я прийшов розповісти тобі факти, один за одним. Факт номер один, - він глибоко зітхнув, міцно мружачись. Потім широко розплющив очі, наче щойно піднявся з дна океану по ковток повітря, - я кохаю тебе, Індіго

Белламі. Моє кохання до тебе - що вивернута навиворіт шкіряна куртка, всипана шипами: вона дряпає груди до крові. І я все зроблю для тебе, не тому що ти моя муза і порятунок чи найкраща коханка, а тому, що ти всередині мене немов орган - щось життєво важливе, без чого я не зможу функціонувати. У цей момент я навіть не хочу тебе, я потребую тебе. Це щось інше, фізичне і абсолютно необхідне для мого існування. Факт номер два, - він зробив крок до мене, і я постаралася не здригнутися, бо скоро ми торкнемося одне одного, навіть якщо він просто потягнеться і прибере волосся з мого обличчя. - Тепер я розумію, що розбив тобі серце. Я був так захоплений бажанням тебе, більше хвилювався, як би не втратити тебе, ніж намагався втішити. Хочу, щоб ти знала, що я глибоко, щиро, жахливо шкодую. Незалежно від того, ким би ти стала для мене, коханням усього мого життя чи якоюсь безіменною дівчиною, яку я б ніколи не зустрів, я все одно б вчинив правильно, якби знав, що сталося тієї ночі, коли Феллон повернулася додому після аварії. Але я нічого не зробив. Принаймні, в той час. Ти маєш зрозуміти це, Інді, бо я не зможу жити в цьому світі, знаючи, що, на твою думку, я міг би врятувати твоїх батьків, але просто вирішив цього не робити.

Ще один крок, і відстань між нами скоротилася. Натомість я відчула поруч його, такого спекотного і знайомого. Інтимність, яку не можна підробити жодним чином. Вона приходить із коханням.

- Факт номер три - я не знав, хто ти. Я не вважав, що тобі потрібно допомагати. Мені було шкода, що ти сирота, але мені здавалося, що це було не так сумно, як моє життя без сім'ї. У моїх думках ми були двома астероїдами, що кружляють навколо один одного. Я вважав себе сонцем, а тебе землею, але тепер я розумію, що все переплутав. Ти завжди була сонцем. І навіть зараз, коли я дивлюся на тебе, я не бачу жалю, болю або страждання. Я бачу величезну можливість, солодку обіцянку і дорогу, якою мені потрібно піти.

Тепер ми стояли так близько, що ледь не торкалися одне одного. Він узяв моє обличчя в руки. Очі пекло, а серце шалено калатало. Я не відштовхнула його. Навіть заподіяний ним біль здавався особливим, бо належав йому. Я чудово розуміла, що він мав на увазі, кажучи, що потребує мене. Він теж був мені потрібен. Без нього життя здавалося таким порожнім. Більшу частину часу я нібито просто існувала, а не жила на повну силу.

- Факт номер чотири - не важливо, що або хто звів нас разом. Це сталося, і нічого не виправити. Ось вони ми, і назад не повернутися. Коли сьогодні вдень я побачив тебе з дитиною, я відразу ж захотів схопити вас обох і втекти з вами. Найбільше я злякався, зрозумівши, що не проти мати з собою дитину. І це багато про що говорить. Чорт забирай, Стардаст, це говорить про все. Ти

тримаєш мій світ у своїх ніжних, вкритих веснянками ручках, і я лише прошу не кидати його об стіну, не розбивати на мільйон осколків.

Його губи накрили мої, немов читаючи шрифт Брайля, немов намагаючись зрозуміти мою реакцію. Я вдихнула і відкрилася йому. Ми цілувалися повільно й ніжно, і мені здавалося, що мене накачали наркотиками. Зрештою це я втягнула його язик у рот і застогнала, знімаючи його шкіряну куртку. Мені хотілося вірити, що він тверезий і таким і залишиться, бо в душі я вже пробачила його.

Алекс Вінслоу вкрав частину мого серця.

Але він також допоміг відродити його. Усе в нерівних клаптиках, потворних клаптиках, але тепер воно було цілим. У своєму нехай неідеальному, але життєздатному вигляді.

- Я люблю тебе, - схлипнувши, промовила я, обриваючи поцілунок, щоб сказати щось важливе. - Перш ніж померти, мама сказала мені: щоб зрозуміти, чи закоханий ти, потрібно скласти список усіх дурниць, які ти зробив заради цієї людини. Я склала список, Алекс. Він немаленький. Судячи з паперу, я повна дурепа.

Секунду він дивився на мене, а потім куточок його губ піднявся, демонструючи низку ідеальних зубів, прямо як у фільмі. Його всюдисущі очі блиснули від новоприданого щастя.

Сяк-так ми дісталися до моєї спальні. Я засміялася, коли ми спіткнулися об мою нову швейну машинку. Він підняв мене, і я обхопила ногами його талію - наш фірмовий жест. І ми знову опинилися в Москві, Польщі, Німеччині, Лондоні та Парижі.

Він лизнув мою щоку, як пес.

- Моя. Забираю тебе.

- Твоя, - посміхаючись, я лизнула його вкрите щетиною підборіддя у відповідь. - До самої останньої ноти.

Епілог

Алекс

- І "Греммі" за найкращий альбом року отримує... - Белла Джорден тягне час, із самовдоволеним виглядом стискаючи в руках конверт. Мені хотілося б вірити, що я не вдарю жінку, але клубок нервів у горлі з цим не згоден. Вона думає, що це мило? Белла Джорден думає, що всім цим придуркам на церемонії вручення "Оскара", "Греммі" або "Еммі", які витратили цілий рік - дідько, тут потрібен множина: "роки", - працюючи над своїми фільмами, альбомами або шоу, подобається, коли вона навмисне відтягує виголошення імені переможця? Хотілося б мені вчинити з нею так само, коли вона незабаром чекатиме від венеролога результати своїх аналізів.

- Зачекай... ще трохи, Белла. Хіба тобі не подобається передчуття?

Дженна, що стискає мою руку, кидає погляд на мою ногу, що вистукує ритм.

Тук. Тук. Тук, тук, тук, тук, тук, тук.

Хлопець переді мною - новий R&B-продюсер, який, найімовірніше, написав дві пісні для Джастіна Бібера і тепер вважає себе богом, повертається і окидає мене вбивчим поглядом. Я дивлюся на нього, щоб він зрозумів, що я живий. Широко посміхаюся.

- І "Греммі" отримує... Алекс Вінслоу! "Аркебуза"! - кричить вона в мікрофон, камера дає мій великий план, і я (як завжди) зображую здивування і вказую на себе.

Я встаю і протискуюся повз Дженну і Блейка, що тримаються за руки. Блейк розмовляє телефоном (здивував) і, найімовірніше, запитує няню, як справи в їхньої доньки Сесілії. Елфі сидить поруч зі мною зі своєю супутницею - якоюсь дівчиною з британського "Великого брата", Лукас і Гадсон мало не цілуються позаду мене. Дорогою на сцену я плескаю Вілла Бушелла по плечу, і він показує мені два піднятих догори великих пальці. Це не означає, що він мені подобається, але я точно більше не ненавиджу його. Загалом я радий, що він не вкрав те, що мені справді важливо.

До того ж, якби Феллон була Інді, я б не впав так глибоко в кролячу нору. Я б залишився над водою на той випадок, якщо її теж доведеться рятувати.

Я піднімаюся на сцену. Там завжди накриває дивне відчуття, ніби на тебе дивиться весь світ і чекає, коли ти накосячиш. Впадеш на зад, ригнеш у мікрофон або наробиш у штани. "Греммі" два роки тому стали катастрофою. Я навіть бачив запис, де прем'єр-міністр Англії похитала головою і

пробурмотіла: "О боже", коли побачила, як я представляю всю нашу чудову націю. Сьогодні я хочу покінчити з цим якомога швидше.

Я посміхаюся Беллі і, як завжди, цілую її в щоку, кажучи цим: "Радий бачити тебе, але краще б тобі не встрявати", а потім беру "Греммі" і підношу мікрофон до губ. Я немов би вдома. Метал притискається до губ. Але єдиний дім, який мене зараз цікавить, знаходиться на іншому кінці міста, і я жадаю повернутися туди.

- Вітаю, Алекс. Мені сподобалося твоє турне "Назад до життя"! Мій особистий фаворит, - Белла знову цілує мене в щоку. Я посміхаюся, подумки відповідаючи: "Я чув твою музику і не впевнений, чи вважати це компліментом", а потім повертаюся до мікрофона.

- Два роки тому я вийшов на сцену і виставив себе придурком. Я забрав статуетку в того, хто на неї заслужив - так, друже, думаю, твій альбом не був таким уже й поганим. - Я знизую плечима і вказую на Вілла, який тихо сміється і хитає головою. Його супутниця, дівчина, яку він зустрів, коли будував школу на Мадагаскарі або типу того, стискає його руку так само, як це часто робить Інді, тримаючи за руку мене. Після того як Феллон вийшла з реабілітаційної клініки, її засудили до п'яти років громадських робіт. Вона написала Беллам листи зі щирими вибаченнями і тепер живе зі своїм бойфрендом-фотографом у Джорджії і працює інструктором з йоги, далеко від Голлівуду.

- Але відтоді все змінилося. По-перше, я пройшов реабілітацію. - Пауза. - Другий раз - алмаз, чи не так? - Люди плескають, хтось розуміюче киває. - По-друге, я написав альбом, похвалу за який не заслужив. "Індиго" не належить мені, він належить їй. І звідси впливає третій пункт - я зустрів одну дівчину. Я закохався в неї, а вона закохалася в мене. Я забрав її слова і її душу, і всі оригінальні думки і красиві тексти пісень, які вона мені дала, думаючи, що нічого їй не винен. Але ця дівчина стала моєю музою не просто так. Вона показала мені, що я був егоїстичним придурком. Ця дівчина не змогла прийти, тому що вона в лікарні і готова зробити мені ще один подарунок, на який я не заслуговую. Тільки тепер я постараюся стати гідним її і нашого малюка. Я прийшов сюди, щоб забрати цю статуетку, тому що не зміг прийти на останні два "Греммі", оскільки був зайнятий стогонами і лікуванням, щоб повернути цю дівчину. Але тепер мені потрібно повернутися до неї. Бачте, моя дівчина безкорислива і сказала мені, що, якщо я не прийду на власну вечірку, вона кине мене, а я не можу цього допустити. Так що за тебе, Стардаст! - я піднімаю "Греммі" і дивлюся в камеру. - Добув нам ще одну потворну прикрасу у ванну. Можна мені повернутися? Я б хотів заощадити гроші на психотерапевтів для нашої доньки, коли вона дізнається,

що я був на церемонії "Греммі", замість того, щоб бути присутнім при її появі на світ.

Зал наповнюється сміхом, усі встають і аплодують, і, хоч це й приємно, досить із мене всього цього. Я не хочу, щоб хтось підживлював мою самозакоханість, і мені не потрібно нічого нікому доводити. Я стрибаю на мотоцикл Крейга - він чекає мене на узбіччі за ареною, і ми поспішаємо завантаженими дорогами Лос-Анджелеса до того єдиного, що тепер має значення.

Інді

У Поппі татові очі.

Карі з зеленими і золотими цятками. Вони дивляться на мене з сумішшю пустощів і цікавості, попереджаючи мене, що всі проблеми попереду. Вона стискає кулачки і позіхає беззубим ротом, перш ніж знову заплющити очі. А я не можу надивитися на неї.

Поппі Елізабет Вінслоу - новий початок. Вона схожа на нього, пахне як він і є його продовженням. Зрештою всі ми проходимо в житті через трагедії - втрату родичів, друзів і важливих для нас речей, але не всіх нас благословили великими дарами крім втрат.

Мене - так.

Мене благословили.

Я втратила батьків, але знайшла чоловіка і дитину. Сім'ю, яка не наспіх склеєна, немов паризька сукня, але міцна, як Алекс і я. Щоп'ятниці я запрошую Нет, Крейга, Зіггі, Блейка, Дженну, Сесілію, Елфі, Лукаса і Гадсона на вечерю. Ми сміємося, їмо і граємо в настільні ігри, ніби на дворі 1993-й і ці люди - не рок-зірки. І для мене це так. Вони просто... люди.

Найімовірніше, буде сумно залишати це місце і переїжджати в нашу нову квартиру біля Кембриджського замку. Але ми любимо цю квартиру. У ній є душа, і вона всього за п'ять хвилин від дешевого магазину, який я орендувала кілька місяців тому і тепер заново обставляю.

Алекс Вінслоу освідчився мені за три дні після того, як вломився в моє життя і жалюгідну квартиру. Думаю, я сама винна. Зрештою, він усе робить видовишно і з розмахом. Він освідчився на підлозі моєї убогої квартири, просто після того, як ми зайнялися сексом на кухні. Прохолодні плити

підлоги заспокоювали мою саднячу шкіру. Я дивилася у вікно на дерево, коли він сказав:

- Знаєш, ми могли б займатися тим самим, але на кращій підлозі, якби стали жити разом.

Я закрила обличчя рукою, щоб приглушити сміх.

- Так? Думаєш, нам буде краще жити в якомусь шикарному готелі в найжвавішій і перевантаженій частині міста?

- Я думаю про щось сіре й похмуре в центрі Кемден-таун[37]. Близько до метро. У цьому районі повно життя, людей і музики. Як щодо квартири з подвійним склом на вікнах?

- Чому подвійними? - я повернулася до нього. Алекс виглядав виснаженим, спітнілим і солодким. Він провів рукою по своїх каштанових локонах і підняв одне плече. - Не хочу лякати туристів твоїми стогонами.

Я ляснула його по грудях, і тепер засміявся він.

- Серйозно, половину часу, коли ми разом, таке враження, що я нападаю на тебе з пилкою. То що скажеш, Стардаст? - Він перевернувся на бік, підперши голову рукою. - Переїдеш до мене?

Я відкрила рота, збираючись відповісти згодою, бо життя надто коротке, щоб не робити те, що хочеться, але він встиг раніше.

- А взагалі-то забудь. Забираю свої слова назад.

- Забираєш назад? - я заморгала, а живіт звело від здивування.

- Ага, - він підповз до мене на колінах. - Переїзду недостатньо. Я хочу всього. На чортовому папері. Виходь за мене, Індіго "Стардаст" Беллами. Стань моєю дружиною. Народи мені дітей. Ми навіть обріжемо їх, якщо ти захочеш. Ну, хлопчиків, звісно. Тут я проводжу межі. Або, може, у нас не буде дітей. Що ти думаєш щодо воду дітей? Гарзд. Не переживай. Я просто хочу одружитися з тобою. Зроби мене щасливим виродком, Інді. Скажи "так".

Я не сказала "так". Я його прохіхікала.

А ще я сказала йому, що моє середнє ім'я - Елізабет, як у Поппі, а не "Зоряний Пил".

Ми одружилися в рожевому саду в Кенті. Троянди були пофарбовані в блакитний. Його особистий літак виявився вщерть заповненим дорогими мені людьми - Наташею, дуже тверезим Крейгом, якому довелося взяти відгул у коледжі після вступу туди, Зіггі, Кларою, Тіффані, Оллі, Грейсоном та рештою друзів із турне, включно з Дженною і Гадсоном. На мені була

весільна сукня, а на його обличчі хитра посмішка, як і кожен день, у принципі. Вагітність не була нашим рішенням. А радше миттю божевілля. Ми завжди використовували презервативи, але однієї ночі забули про це. Алекс сказав, що відсторониться в останню хвилину, що й зробив (мій живіт був вкритий його спермою на доказ цього), але, гадаю, цього було недостатньо, бо десь за місяць я почала жахливо реагувати на запахи кави та цигарок.

Я перестала пити каву.

Алекс перестав курити.

А тепер у нас є Поппі.

- Друже, я так радий, що ти знайшов відповідну дівчину. Тобі й справді потрібні були красуні, щоб розбавити твою потворність. Поппі прекрасна, - каже Елфі в лікарняному халаті, дивлячись на Поппі, що спить у моїх руках.

Алекс штовхає його ліктем у ребра, перш ніж простягнути до мене руки. Я все ще в ліжку, але почуваюся краще після того, як він допоміг мені прийняти душ. Поппі притискає личко до моєї шиї, і моє серце так переповнене, що ось-ось вибухне.

- Можна я нею похвалюся? - він обдаровує мене своєю чудовою сором'язливою посмішкою. Така з'являється тільки раз на кілька місяців, тому я насолоджуюся нею.

Три.

Два.

Один.

- Звісно.

Я ж сказала, серце.

Ми перемогли, серце.

Дивись, який шлях ми пройшли, серце.

Він не вперше тримає нашу доньку на руках і дивиться на неї так, немов вона - новий світ, який він хоче убезпечити й плекати, але вперше я все розумію. Ми знайшли нашу планету. Наш дім. Єдине місце, де нам хочеться бути.

Так і буває зі зламаними принцями. Не всі наприкінці обов'язково помирають. Якщо їхня душа залишається цілою, то іноді вони виживають.

Іноді вони навіть виростають і стають королями.

З моїм принцом саме це й сталося.

Кінець

Подяки

У кожної книжки є душа: душа людини, яка її написала, і душа тих, хто читає її і мріє про неї. - Карлос Руїс Сафон, "Гра ангела".

Ця книжка - плід багатьох безсонних ночей, сумбурних днів, а також любові й уваги наступних єдинорогів:

Спасибі моїй команді редакторів: Тамарі Матайя, Пейдж Сміт і Еммілі Е. Лоуренс із Lawrence Editing. Пані, ви найкращі. Ваша самовіддача і увага до всіх деталей просто неймовірні.

Спасибі Стейсі Райан Блейк за приголомшливу верстку і Летісії Гессер з RVA Designs за фантастичну обкладинку.

Спасибі моїм бета-читачам: Тіхуана Тернер, спасибі тобі від щирого серця за всю любов, час і увагу, які ти подарувала Алексу та Інді. Ти була моєю опорою найдовше з усіх. Те ж саме стосується Емі Холтер, яка прочитала цю книжку незліченну кількість разів. Її також читали (і знову перечитували): Джейд Вест, Ава Гаррісон, Керрі Дьюк і Пейдж Дженніфер. Ви - мої зірки!

Моїй групі прихильників - як мені сумно і радісно водночас, що я більше не можу перелічити всі ваші імена, не присвятивши їм цілий розділ, - саме ви впливаєте на мою кар'єру, і я продовжу присвячувати всі мої книжки вам, адже кожен член цієї команди окремо - моя скеля, мої небеса, моя планета.

Дякую моєму агенту, Кімберлі Броуер. Дякую за твій внесок, професіоналізм, поради, а найголовніше - за цю подорож.

Дякую "Sassy Sparrows", моїй групі читання: ви змушуєте мене розвиватися як письменника завдяки постійній підтримці. Я буду продовжувати. Обіцяю.

Спасибі моєму чоловікові, синові, мамі, татові і найкращим друзям: Лін, Санні та Еллі. Обіймаю.

Дякую всім блогерам, які підтримують мене. Ви важливі для мене. Надзвичайно важливі.

І дякую моїм читачам.

Ви завжди на першому місці.

Люблю вас.

Л. Дж Шен